CHRISTIAN JACQ

RĂZBUNAREA ZEILOR

DIVINA ADORATOARE

Christian Jacq - Divina Adoratoare

Seria Răzbunarea zeilor

Volumul 2

Traducere din limba franceză
MIHAELA STAN

Editura RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com

www.rao.ro
CHRISTIAN JACQ
La vengeance des dieux La Divine Adoratrice

2012

ISBN 978-606-93182-6-3

1

La ordinul judecătorului Gem, un bătrân autoritar şi care nu cunoştea oboseala, gărzile se desfăşurară în linişte. Înarmate cu bastoane şi săbii scurte, se pregăteau să aresteze un ucigaş căutat de mai multe săptămâni.

Un monstru acuzat că şi-a omorât colegii din Casa tălmacilor s-a descotorosit de complicii săi şi a pus la cale un complot împotriva faraonului Amasis[1].

Părând cu neputinţă de prins, scribul Kel, socotit cândva un tânăr peste măsură de talentat, pe care-l aştepta un viitor strălucit, izbutea mereu să scape din plasa întinsă de trupele de ordine. Niciodată în răstimpul îndelungatei sale cariere, Mai-marele magistraturii egiptene nu întâlnise un asemenea ucigaş.

Viclean şi nemilos, iscusitul scrib se transformase într-o fiară plină de cruzime. De aceea, arcaşii de elită aveau să-l doboare fără şovăire dacă el va ameninţa viata oamenilor însărcinaţi să-l prindă. Fireşte, judecătorul spera că va putea să-l ia la întrebări şi să afle motivele ascunse ale faptelor sale. Oare Kel va vorbi şi va mărturisi adevărul? Un om ca el, care atinsese culmea barbariei, nu mai avea mintea întreagă.

Curând se va crăpa de ziuă.

---

1 Urcat pe tron în anul 570 î. Hr.

Năpădit de buruieni, unele cu frunze tăioase, terenul ce înconjura atelierul părăsit era presărat cu numeroase capcane: mulaje sparte de cărămizi, cioburi, scorpioni… Iar gărzile trebuiau să se apropie încet ca să nu-l trezească pe ucigaşul adormit.

— Eşti sigur că se ascunde aici? îl întrebă judecătorul încă o dată pe bărbatul de alături, îngrijitorul unui depozit din templul lui Ptah, ce slujea şi drept iscoadă a gărzilor.

Bineînțeles! L-am zărit la marginea sanctuarului şi l-am recunoscut datorită portretelor răspândite aproape peste tot. Și l-am urmărit.

— Iar el n-a băgat de seamă?

— Din fericire pentru mine, nu! Cum a intrat în atelierul ăsta, am şi luat-o la goană spre oraş. Clipă de clipă m-am temut că vine după mine şi mă căsăpeşte! Ajuns la cazarma cea mare, mi-a trebuit ceva timp ca să-mi trag sufletul şi n-am vorbit prea limpede, atât de tare mă gâtuia spaima. Când îmi primesc răsplata?

Îndată ce-l arestăm, îi făgădui judecătorul. Ai văzut niscaiva complici prin preajmă?

— L-am văzut doar pe ucigaş, răspunse iscoada, dar n-am îndrăznit să mă apropii. Dacă vreunul ar fi stat la pândă, acum n-aş mai fi pe lumea asta! Primejdiile pe care le-am înfruntat nu merită încă o mică răsplată pe deasupra?

— Vorbim mai târziu. Acum, ține-te departe şi

nu te amesteca în niciun fel.

— Jur!

Bărbatul se adăposti după o tufă de mărăcini. Gândul că va fi de fată la execuția unui monstru îi ațâța simțurile.

Cât despre judecător, acesta se temea de prezența unuia sau a mai multți luptători din grupul condus de Kel. Distrugerea Casei tălmacilor, de care diplomația egipteană nu se putea lipsi, furtul faimosului coif al generalului Amasis, care îi servise drept coroană atunci când soldații îl proclamaseră faraon şi uşurința de a se descotorosi de urmăritori presupuneau existența unui grup de luptători vajnici şi neînduplecați.

Dar Henat, căpetenia iscoadelor faraonului, nu credea aşa ceva. Potrivit părerii acestui demnitar care lucra din umbră, cu metode îndoielnice, un om putea, chiar şi de unul singur, să scape multă vreme de cei care-l căutau, oricât de iscusiți ar fi fost ei. Totuşi, până la urmă săvârşea o greşeală ce-l ducea la pierzanie. Iar Kel greşise dând târcoale pe lângă templul lui Ptah.

Încerca să-şi atragă noi aliați, voia să găsească pe cineva care să-l găzduiască, sau pur şi simplu căuta de mâncare? O sumedenie de amănunte legate de această poveste îngrozitoare rămâneau de neînțeles.

Deşi era pe cale să-l aresteze în sfârşit pe Kel, magistratul nu uita dezamăgirile şi nereuşitele ce-l îndemnaseră în trecut să-i spună regelui că renunță de bunăvoie la slujba sa.

Însă monarhul îşi păstrase încrederea în Gem. Slujitor devotat al statului, cinstit şi iubitor de dreptate, Gem conducea cu înverşunare cercetările pentru descoperirea adevărului. Şi întotdeauna se afla pe urmele prăzii.

Oamenii mei sunt la locurile lor, îl înştiință comandantul arcaşilor. Ucigaşul nu poate să ne scape.

— Dacă încearcă să fugă, țintiți-i picioarele.

— Şi dacă se repede asupra noastră?

— Doborâți-l!

Aşa poruncise monarhul. Existau deja prea multe leşuri şi niciun soldat nu trebuia să cadă victimă unei fiare dezlănțuite. O fiară cu care judecătorul Gem se întâlnise în trecut, dar nu aşa cum cerea legea.

Bineînțeles, scribul susținuse că e cu desăvârşire nevinovat, în pofida dovezilor strânse împotriva lui. Dar cum să dai crezare unei asemenea născociri? Isteț, bun orator, cu o minte ageră, Kel se arătase aproape convingător. Numai că magistratul avea destulă experiență ca să nu pice într-o astfel de capcană.

Nu se simțea nicio adiere de vânt, nu se auzea nicio pasăre. Încordați din cale-afară, oamenii aşteptau ordinul de atac.

— Să mergem, hotărî judecătorul.

Atacul se desfăşură fără cusur.

Doi bărbați pătrunseră în atelierul părăsit, urmați pe dată de încă cinci, care se răspândiră înăuntru.

— Acolo jos! strigă unul dintre ei.

Observând silueta unui om înarmat cu o lance, un arcaş trase.

În ciuda întunericului, nimeri ținta, lovind-o drept în inimă.

Presupuşii complici nu se iviră.

Kel era singur.

Gărzile de elită rămaseră pe loc. Nu-şi închipuiseră că vor izbuti atât de iute şi cu o aşa uşurință.

Judecătorul intră la rândul său în atelier. Doar el avea puterea legală să-l recunoască pe scribul ucigaş şi să pună capăt cercetărilor.

— Ne-a amenințat, îl lămuri comandantul gărzilor.

Păşind în spatele a doi arcaşi, magistratul se apropie de leşul întins pe o grămadă de cărămizi sparte.

Deşi penumbra învăluia locul, nu încăpea nicio îndoială: era o păpuşă!

O păpuşă de cârpe şi paie, ținând un baston ascuțit.

— Peste toate, bodogăni Gem, blestematul de scrib îşi bate şi joc de noi!

La ieşirea din atelier, iscoada se repezi înaintea

judecătorului.

— L-ați răpus? Pot să-mi capăt răsplata?

— Arestați-l pe voinicul ăsta, le ordonă Gem gărzilor. Trebuie să-i pun nişte întrebări ca să mă încredințez că nu e complicele scribului fugar.

2

Buze-Dulci era o femeie trupeşă şi cu ținută impunătoare, înfloritoare la cei treizeci de ani pe care-i avea, conducea una dintre cele mai de seamă brutării-berării din Memphis, inima negoțului în Egipt. Obişnuia să se trezească înainte de răsăritul soarelui, să-şi adune slujitorii şi să le împartă sarcini precise. La prima abatere îi mustra, la a doua le micşora simbria, iar la a treia îi dădea afară. Şi nimeni nu crâcnea, căci Buze-Dulci se arăta nepărtinitoare şi plătea bine.

Zi de zi era de față când se aduceau grânele şi verifica, de fiecare dată, calitatea lor şi cantitățile. Dacă un negustor căuta s-o înşele, avea de înfruntat din partea ei o furie atât de aprigă, încât se ferea să mai încerce vreodată.

După descărcatul sacilor urmau măcinatul, pisatul, cernutul şi frământatul. Meşteri destoinici se îndeletniceau cu aceste munci, pregătind pâini de diferite forme. Iar Buze-Dulci se îngrijea ea însăşi de o sarcină delicată: adăugarea drojdiei. Apoi îi rămânea doar să supravegheze coacerea în cele mai bune cuptoare

ale oraşului.
Vederea pâinilor calde şi crocante, proaspăt ieşite din cuptor umplea inima lui Buze-Dulci de o îndreptăţită mândrie. Muşteriii se înghesuiau să cumpere, negoţul înflorea, aşa că vajnica femeie îşi cumpărase o superbă casă în apropiere de centrul oraşului, locul unde se întâlneau egipteni, greci, sirieni, libieni, nubieni şi alte seminţii.
În vreme ce vânzătorii se zoreau să care pâinile, stăpâna lor trecea să vadă cum mergeau treburile la berărie, unde se prepara o delicioasă bere dulce, la un preţ fără pereche de mic. Cheia reuşitei? O muncă îndârjită şi o atenţie ce nu slăbea niciodată. Muncitori voinici frământau aluatul, călcându-l în picioare, iar meşteri iscusiţi îl treceau apoi prin sită şi-l strecurau. Cazanele pentru fermentaţie fuseseră îmbunătăţite de curând, iar Buze-Dulci cumpărase numeroase urcioare cu fundul ascuţit, bine lipite cu lut, pentru a curăţa şi limpezi berea.
Pentru că de-abia mai ţinea pasul cu cererile ce se înmulţeau necontenit, Buze-Dulci nu înceta să-şi sporească numărul de scribi care să se ocupe de socoteli şi de întocmirea actelor. Pentru că nu avea deplină încredere în ei, femeia tocmea bucuroasă tineri pe care să-i formeze după cum socotea ea de cuviinţă.
După o dimineaţă obositoare, se întorcea să

mănânce acasă. Iar aici o aştepta, de câteva zile, un desert minunat: noul său iubit, un actor ce se vădea a fi un izvor nesecat de energie!

Brutăreasa se despărțise de un soț plăpând şi văicăreț, hotărându-se să tragă singură foloase de pe urma muncii ei. Pătimaşă în dragoste şi nedorindu-şi copii, gusta plăcerile pe care i le ofereau bărbații fără a se lega sufleteşte de ei. Iar cel de acum o copleşea cu desfătări nemaiîntâlnite!

— Scumpa mea! exclamă Bebon, întâmpinându-şi ibovnica și sărutând-o cu tandrețe. Ai avut o dimineață bună?

Buze-Dulci îşi merita numele. Sărutul fu nesfârşit şi îmbătător.

— Am avut atâta treabă, că nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul! Dar tu, comoara mea?

— Potrivit dorințelor tale, am văzut de casă! Am făcut o curățenie temeinică, m-am îngrijit de fumigații, am dat cu parfumuri prin odăi, am aşezat peste tot flori mirositoare, am cumpărat came şi peşte, am adus rufele pe care le-ai încredințat spălătorului şi am pregătit masa... Mulțumită?

— Eşti un gospodar desăvârşit!

Nici el, nici ea nu se amăgeau: dragostea lor va ține doar o vreme. Îşi dăruiau unul altuia cât mai multă plăcere cu putință până când Buze-Dulci

se va plictisi. În aşteptarea acelei clipe însă, actorul nu trebuia să stea cu mâinile-n sân.

Bebon se îndeletnicea bucuros cu asemenea munci gospodăreşti pentru a le mulțumi zeilor că-i oferiseră un adăpost nesperat, de care aveau parte şi prietenul său Kel, care se prefăcea a-i fi servitor, precum şi măgarul lor Vânt-de-Miazănoapte.

Atent la ce-i spunea instinctul, Bebon presimțise că vizuina lor, vechiul atelier, nu le mai oferea siguranța necesară. Un curios i-ar fi putut zări şi ar fi înştiințat gărzile care nu ar fi întârziat să apară. Mai bine să se întoarcă la Memphis şi să se piardă printre orăşeni.

Pe când cumpăra pâine, privirea actorului s-a încrucişat cu cea a stăpânei brutăriei. O dragoste fulgerătoare s-a născut între femeia cu forme generoase şi seducătorul cu zâmbet fermecător. Întâi au flecărit despre una-alta, apoi au stat de vorbă între patru ochi şi s-au dedat cu veselie şi fără rețineri jocurilor iubirii trupeşti.

Poftit să locuiască la noua sa ibovnică, Bebon şovăise la început. Odată ce mângâierile convingătoare îi biruiseră reținerile, actorul pomenise despre viitoarea sa călătorie în cursul căreia, purtând măştile unor zei ca Horus, Seth, Anubis sau Thot, urma să joace pe esplanada templelor acea parte a misterelor la care le era îngăduit şi oamenilor de rând să asiste.

Devenit o jucărie în mâinile lacomei Buze-Dulci,

Bebon se bucura de o locuință vastă: hol larg, sală de primire, patru camere, două săli de baie, bucătărie, pivniță şi terasă, adică o sută cincizeci de metri pătrați aranjați cu gust. Numai că trebuia, după cum sunau poruncile brutăresei, să păstreze mereu o curățenie fără cusur. Nu era aceasta secretul sănătății?

Și Buze-Dulci ținea la sănătatea ei.

Când îşi dezbrăcă iubitul, acesta nu-i putu rezista.

— Astăzi, mărturisi femeia, mi-e prea foame ca să aştept desertul.

Cu pofta deocamdată astâmpărată, brutăreasa îi ceru lui Bebon să umple două cupe cu vin alb din Deltă.

— Să bem pentru plăcerea noastră, dragul meu!

Actorul nu se lăsă rugat încă o dată.

Dar chipul îi era mai grav ca de obicei.

— Pari supărat, băgă de seamă ea.

— Memphis devine un oraş primejdios.

— Dar ce-ai pățit?

— Eu, nimic. Bucătăreasa ta mi-a povestit că o tânără femeie a fost răpită.

Unde anume?

— În port.

Greu de crezut!

Întreab-o. Oamenii vorbesc fără încetare despre nenorocirea asta, iar gărzilor nu s-ar zice că le pasă. Îngrijorător, nu? Mie îmi plac locurile tihnite.

— Casa mea e unul dintre ele, şopti Buze-Dulci.
— Ai dreptate, dar aş vrea să mă plimb prin port şi să merg prin micile târguri de la picioarele pasarelelor.
Temându-se ca nu cumva iubitul să-i plece în grabă, brutăreasa socoti că venise clipa să facă neîntârziat ceva.
— Memphis e oraşul meu, grăi ea, şi cunosc tot ce se urzeşte pe aici. Voi afla curând adevărul şi tu îți vei recăpăta liniştea. Gura lumii îndrugă adesea verzi şi uscate! Până atunci, haide să mâncăm.

3

Kel îşi petrecea vremea la grajduri, alături de Vânt-de- Miazănoapte, măgarul lui vânjos şi isteț. Având în vedere statura sa, ceilalți măgari îl respectau pe Vânt-de-Miazănoapte şi îi lăsau locul cel mai bun.
De când preoteasa Nitis, femeia de care se legase pentru vecie, dispăruse, tânărul scrib nu-şi mai găsea somnul. Cine o răpise? Era încă în viață?
Nebun de grijă, scribul uitase de propriile necazuri.
Acuzat pe nedrept că-şi ucisese colegii din Casa tălmacilor şi pe aşa-zisul său complice, grecul Demos, bănuit că pusese la cale un complot împotriva regelui Amasis, Kel ar fi trebuit să plece numaidecât spre Theba şi să ceară ajutorul Divinei Adoratoare, singura persoană în stare să-

i ia apărarea, dacă ar fi crezut în nevinovăția lui.
Însă niciodată Kel n-o va părăsi pe Nitis.

Şi doar aici, la Memphis, va da de urma ei. Şi nimeni nu-l va împiedica s-o elibereze.

Vânt-de-Miazănoapte linse cu blândețe obrazul lui Kel. Din strălucitul scrib de odinioară nu rămăsese decât un băiat prost ras, îmbătrânit înainte de vreme.

Această dovadă de prietenie îl îmbărbătă. Gândul îi zbură la papirusul criptat, de la care i se trăseseră toate nenorocirile şi a cărui ultimă parte rămânea de nedesluşit. Numai strămoşii, potrivit unui glas din lumea de dincolo, dețineau cheia. Dar unde se aflau ei?

Poate că Divina Adoratoare cunoştea răspunsul la întrebare... Textul descoperit de Kel într-o capelă datând din epoca piramidelor arăta că uneltitorii respingeau tradiția, doreau să zdrobească prezenta cârmuire şi să înlesnească pătrunderea în regat a unor noi învățăminte şi îndeletniciri. O singură piedică le mai stătea în cale: Divina Adoratoare, marea preoteasă care domnea peste Theba şi păstra vechile ritualuri.

Din păcate, îi fusese cu neputință să descifreze numele uneltitorilor şi să le cunoască planurile cu precizie. Dar un lucru era sigur: pentru a-şi ascunde cumplitele fărădelegi, această cohortă de ucigaşi alesese drept țap ispăşitor un tânăr scrib primit de puțin timp în apreciata Casă a tălmacilor. Însă nu prevăzuseră puterea lui de a

ține piept vitregiei sorții şi voința de a scoate la lumină adevărul.

Dragostea lui Nitis îi dăduse lui Kel şi mai multă forță, iar prietenia neclintită a lui Bebon îi îngăduise să scape de urmăritori. Nedreptate, trădare, complot mârşav… Oare ei trei, Nitis, Bebon şi Kel, chiar vor putea să biruie asemenea grozăvii?

Dispariția tinerei preotese le risipise slabele speranțe.

Vânt-de-Miazănoapte îşi ciuli urechile, dar rămase tăcut. Cel care se apropia nu reprezenta o amenințare.

— Haide la masă, strigă Bebon.

— Nu mi-e foame.

— Supă de linte, fiertură de ceapă şi praz, dreasă cu usturoi, mărar şi coriandru. Ia o înghițitură şi o să-ți vină pofta.

Măgarul nu se lăsă rugat şi începu să mestece lucerna proaspătă.

— Uită-te la el şi fă la fel, îl sfătui actorul pe Kel. Ca să luptăm până la capăt e nevoie să prindem puteri.

— Nitis nu s-a întors la templul lui Ptah, îi reaminti Kel. Căpitanul de pe *Ibis* ne-a mințit şi a fugit. Asculta de ordinele uneltitorilor, iar noi am căzut în capcana lor.

— N-are rost să răsucim pe toate părțile cele întâmplate! Lucrul cel mai important e să descoperim un semn care să ne conducă la

temnița lui Nitis.
— Şi dacă au ucis-o?
Bebon îşi apucă prietenul de umeri.
— O iubeşti?
— Cum poți să te îndoieşti?
— Atunci trebuie să-i simți prezența. Dacă era moartă, ai fi ştiut.
Kel închise ochii.
Nu, nu e moartă. Trăieşte.
— Sigur?
— Sigur!
Atunci încetează cu tânguiala şi să ne continuăm căutările. Mai întâi mănâncă, bucătăreasa protectoarei noastre e deosebit de pricepută. Bucură-te de talentul ei înainte de a porni din nou la drum. Mâine va trebui să ne mulțumim fără îndoială cu o plăcintă şi o ceapă.
— Vreau să merg iar în port şi să stau de vorbă cu toți căpitanii! Unul dintre ei îl cunoaşte negreşit pe cel de pe *Ibis* şi ne va arăta încotro se îndreaptă acesta.
— Nici că există o cale mai potrivită ca să fii arestat! Datorită ajutorului pe care Buze-Dulci ni l-a oferit fără să-şi dea seama, gărzile ne-au pierdut urma. Ele presupun că încercăm să ajungem la Theba şi scotocesc, pesemne, fiecare corabie.
— Îți închipui deznădejdea lui Nitis?
— Tăria ei sufletească o întrece pe a mea şi a ta la un loc! Niciodată nu-şi va pierde încrederea în

tine. Iar eu voi face rost de informații folositoare.
Privirea scribului îşi recăpătă strălucirea.
— Cum anume?
— Buze-Dulci cunoaşte bine Memphisul, nu-i scapă nimic. Dar n-a auzit vorbindu-se despre răpirea unei tinere femei, fărădelege rar întâlnită! Cu alte cuvinte, autoritățile încearcă să păstreze tăcerea în privința acestei probleme supărătoare.
— Buze-Dulci are prieteni printre gărzi?
— Are peste tot, dar mai ales printre oamenii de rând. Cineva a văzut negreşit ceva. Cheiurile nu sunt pustii nici chiar în toiul nopții. Făcând-o pe speriatul din pricina acestei întâmplări, am înştiințat-o că voi pleca în curând. Buze-Dulci încă îmi prețuieşte farmecul, aşa că se va strădui să mă convingă să mă răzgândesc, descoperind adevărul.
— N-o să reuşească!
— Are puține şanse, recunosc, dar o să-mi ofere măcar numele unui martor. Iar noi vom urma acest fir.
Vânt-de-Miazănoapte încuviință cu o privire plină de încredere.
Puterea de convingere a actorului era atât de mare, încât scribul voia să-şi pună toată nădejdea în reuşita unui astfel de plan şubred.
— Există niscaiva curioşi prin preajma ta? întrebă cu nelinişte Bebon.
— Ceilalți îngrijitori de măgari mă cred servitorul tău. Vânt-de-Miazănoapte şi cu mine

mergem acolo unde ne trimiţi tu şi-n restul timpului dormim. Judecând după înfăţişarea mea de acum, nu-i trece nimănui prin minte că sunt scrib.

Cu atât mai bine! Şi-acum iartă-mă că plec, dar Buze-Dulci mă aşteaptă.

Kel se aşeză jos şi, cu ochii pe jumătate închişi, se gândi la timpurile fericite când visa la o frumoasă carieră de scrib lălmaci în slujba faraonului. Viaţa părea că-i va fi tihnită, plăcută şi atrăgătoare. Apoi, însă, furia zeilor se abătuse asupra lui, distrugându-i viitorul şi aruncându-l în vâltoarea unor probleme ce priveau însuşi statul.

Furia zeilor… Și totuşi, ei îl ocroteau!

La început îi îngăduiseră să scape de urmăritorii, cu atât mai hotărâţi să-i vină de hac, cu cât însuşi judecătorul Gem se îndoia de nevinovăţia lui, apoi zeii i-o scoseseră în cale pe Nitis! Iar dragostea mare pe care o trăia nu făcea prezentul de nepreţuit?

Chiar dacă nenorocirea îl copleşise, această fericire nu se întuneca.

Şi licărul ei, deşi firav, continua să-l călăuzească.

4

Prezenţa la Memphis a curţii regale nu-i stânjenea pe uneltitori, ba dimpotrivă. Hotărând

să petreacă un timp în marele oraş, Balanța-celor-Două-Regate, punct de echilibru între Nord şi Sud, faraonul le uşura sarcina.

Când îi reuni la adăpost de ochii şi urechile oricui, căpetenia lor ştia în ce stare sufletească se aflau cu toții. Fiecare îşi dădea seama ce muncă îndelungată şi delicată îi aştepta până aveau să dobândească victoria şi tuturor le părea rău pentru groaznica greşeală ce-i forțase să nimicească în întregime Casa tălmacilor. Niciodată papirusul criptat n-ar fi trebuit să ajungă în mâinile acelor scribi pricepuți, în stare să-l descifreze şi să descopere, prin urmare, numele uneltitorilor şi planul lor. Însă potrivind lucrurile astfel încât tânărul scrib Kel, primit de curând în Casa tălmacilor, să fie acuzat de omor, uneltitorii ofereau justiției un vinovat la îndemână şi puneau capăt acestei întâmplări nefericite.

Din păcate, scribul se dovedise mai rezistent decât prevăzuseră ei! în ciuda numărului impunător de gărzi trimise pe urmele sale, izbutise să rămână în libertate şi cuteza chiar să-şi strige nevinovăția, fără a convinge însă pe nimeni. Dar dovezile şi mărturiile strânse împotriva lui nu lăsau loc de îndoieli. Mai devreme sau mai târziu, Kel va fi arestat, judecat şi osândit la moarte.

Totuşi, căpetenia uneltitorilor simțea că pe aliații săi îi încearcă o oarecare teamă. Nu cumva

tânărul se bucura de ocrotirea zeilor dat fiind că scăpa mereu de trupele de ordine? Şi asta nu însemna că va ține piept unei sumedenii de atacuri şi că va învinge?

— Să nu devenim acum sclavii unor credințe învechite, îi sfătui căpetenia. Kel a avut mult noroc, dar nu-i decât un om în primejdie, hăituit şi silit să stea tot timpul cu ochii în patru.

— Eu spun că trebuie neapărat să ne descotorosim de el, propuse unul dintre uneltitori, cuprins de nelinişte. Încearcă să răzbească până la noi ca să-şi dovedească nevinovăția şi nu i-a mai rămas nimic de pierdut.

— Pe deasupra, are, fireşte, şi complici, adăugă vecinul său. Altminteri nu e de înțeles cum ne scapă cu atâta uşurință!

— Tocmai de aceea am luat o hotărâre fermă, îi lămuri căpetenia pe uneltitorii ce ascultau cu atenția încordată. Cu siguranță, scribul a găsit ajutor în templul lui Neit din Sais, începând cu marele preot Wahibre, care, din fericire, a murit. Acest bătrân cumsecade şi-a ales drept urmaş pe Nitis, Mai-marea cântărețelor şi țesătoarelor, care i-a fost discipol. O femeie deşteaptă, cinstită şi dârză. După părerea mea, ea credea în judecata marelui preot, deci şi în nevinovăția scribului Kel. Aşa că a devenit cel mai de seamă sprijin al său. Prin urmare, am tras sforile ca să nu ajungă mare preoteasă şi în locul ei să fie numit un om de paie care n-o să ne încurce

socotelile. Dar am găsit că asta nu-i destul şi am hotărât să punem la cale răpirea ei, dându-i această sarcină unuia dintre noi.

— Misiunea a fost îndeplinită, grăi cel în cauză. Totul a mers ca pe roate.

— Nu există martori?

— S-ar părea că nu. Iar cine a văzut ceva o să-şi țină gura. Cercetările pe care le-ar putea face gărzile, la o adică, nu vor duce nicăieri. În plus, acolo unde se află preoteasa Nitis nimeni nu va merge s-o caute!

— Dar blestematul de scrib nu va încerca s-o elibereze? întrebă cel care mai devreme dăduse glas neliniştii ce-l stăpânea.

Ar trebui să fie îndrăgostit nebuneşte şi să nu priceapă ce primejdii l-ar pândi! Dar chiar şi-aşa, n-are cum să se apropie de Nitis.

— Ați încercat să-i smulgeți femeii unele mărturisiri? întrebă căpetenia.

— Preoteasa are o voință de neclintit. Nu ne-a dezvăluit încă nici numele complicilor săi şi nici locul în care se adăposteşte Kel. Dar oamenii noştri vor şti s-o convingă să vorbească.

— La nevoie, puneți-o la cazne.

Unul dintre conjurați tresări.

— O preoteasă a lui Neit! Doar nu aveți de gând să…

— N-o face pe neştiutorul. Femeia e osândită să dispară fără urmă, după ce vom afla tot ce e de aflat de la ea. Lipsindu-l astfel de ajutoarele sale,

Kel va rămâne singur şi va deveni o pradă uşoară.

Cruzimea căpeteniei lor le îngheța uneltitorilor sângele în vene. Toți înțeleseră că nu le stătea în putere să părăsească de-acum corabia şi că trebuia să meargă până la capăt.

— Scribul va încerca să ajungă la Theba şi s-o câştige de partea lui pe Divina Adoratoare, cel mai mare duşman al nostru, socoti bărbatul cel neliniştit. După mine, a părăsit deja Memphisul.

— O atare presupunere nu e deloc îngrijorătoare, i-o reteză căpetenia. Căile pe apă şi pe uscat sunt aspru supravegheate şi-i vom întinde capcane dacă trebuie.

— Kel şi-a arătat deja dibăcia!

N-o să ajungă în veci la Theba. Şi chiar dacă o asemenea minune s-ar petrece, n-o s-o întâlnească pe Divina Adoratoare. Am luat măsurile cuvenite.

De data asta, unul dintre uneltitori se răzvrăti.

— Am mai discutat cândva despre un plan cumplit privitor la suverana din Theba şi sunt împotriva lui!

Căpetenia zâmbi.

— Crezi că o să fie cruțată la nesfârşit? Linişteşte-te. Pesemne că n-o să fim siliți să-i curmăm viața, întrucât scribul Kel nu va avea prilejul să încerce s-o convingă. Dar, orice s-ar întâmpla, nimeni nu ne va împiedica să reuşim. Repet: nimeni.

O lungă tăcere se aşternu după ultimele cuvinte.

Coiful regelui Amasis rămâne de negăsit. Nu cumva Kel îl păstrează cu atenție, nădăjduind să se folosească de el şi să se proclame faraon în fruntea oamenilor săi?

— Un plan mărunt, socoti căpetenia. Nu vă zbuciumați din pricina acestui fleac. Noi ținem frâiele în mâini şi lucrurile vor merge în favoarea noastră, dacă ne dăm osteneala în continuare şi păstrăm cu străşnicie secretul.

5

Rânduitorul sărbătorilor din Sais, capitală a unei dinastii strălucite, Menk murea de îngrijorare. De obicei se dovedea un om plin de farmec şi prietenos, însă acum pe chip i se citea tristețea. Totuşi îşi vedea mai departe de misiunea încredințată de rege: asigurarea desfăşurării fără cusur a ritualurilor la Memphis, alături de preoții lui Ptah şi Hathor. Ferindu-se să-i jignească sau să-i umilească, Menk găsea întotdeauna cuvintele potrivite şi-şi atrăgea bunăvoința lor. Împreună munceau pentru a-i mulțumi pe zei şi pe suveran. Unii chiar îi făgăduiau că va căpăta un rang mai înalt cât de curând.

Până mai deunăzi, o asemenea reuşită i-ar fi umplut lui Menk inima de fericire. Dar dispariția încântătoarei Nitis, preoteasa de care se îndrăgostise şi pe care plănuia s-o ia de soție, îi

ştirbea bucuria.

E-adevărat, tânăra femeie încă nu-şi dăduse consimţământul. Dar asta era doar o problemă de timp, căci va înţelege, până la urmă, că nu putea refuza un soţ ca Menk. Independenţa şi libertatea de alegere a egiptencelor dădeau bătăi de cap uneori. Spre deosebire de egipteni, bărbaţii greci ştiau să pună piciorul în prag.

Nitis nu avea o fire domoală. Deşteaptă şi educată, ar fi trebuit să devină mare preoteasă a templului zeiţei Neit după moartea învăţătorului ei. Însă regele alesese un curtean oarecare, fără îndoială din pricina nesăbuinţelor frumoasei ritualiste. Nu trezise ea bănuieli, crezând în nevinovăţia scribului Kel, monstrul ăla ce săvârşise nenumărate omoruri?

La cererea ei, Menk cutezase, în mod cu totul smintit, să-i vorbească regelui despre un presupus transport de arme, de fapt o născocire menită să-l dezvinovăţească pe ucigaş. Această îndrăzneală i-ar fi putut distruge cariera, dar curteanul nu simţea nici pic de ranchiună faţă de prea naiva Nitis. Pricepând de-acum că fusese păcălită, n-o să-l mai revadă niciodată pe acel ucigaş de temut şi n-o să-i mai ia apărarea.

Din păcate, ca urmare a greşelii cu pricina, tânăra femeie căzuse de la o vreme în dizgraţie. Căsătorindu-se cu Menk, îşi va salva onoarea şi va spera iarăşi să dobândească ranguri înalte.

Însă Menk trebuia mai întâi s-o găsească!

Unde oare se ascundea?

Menk se duse la templul lui Ptah şi discutase cu mai mulţi ritualişti. Niciunul n-o întâlnise pe Nitis de câteva zile. Preoţii îl rugară să verifice calitatea tămâiei aduse de curând şi cantitatea uleiurilor sacre. Menk se apucă de treabă cu gândurile rătăcindu-i aiurea.

— Aţi primit o scrisoare, îl înştiinţă mesagerul templului, înmânându-i o misivă venită de la Sais.

Menk rupse nervos pecetea ce închidea micul papirus. Textul îl lăsă fără grai.

După spusele marelui preot, Nitis nu se întorsese la templul din Sais. Şi nici urmă de ea în capitală.

Speriat la culme, Menk puse capăt verificărilor sub motiv că era obosit peste măsură şi porni într-un suflet spre clădirea unde se afla odaia de lucru a vizirului. Judecătorul Gem, cel însărcinat să conducă cercetările şi să-l aresteze pe Kel, lucra pentru un timp aici.

Înaltul magistrat nu-l lăsă pe demnitar să aştepte.

— Păreţi tulburat, Menk!

— Preoteasa Nitis a dispărut.

— Ei, nu mai spuneţi!

— Nu e nici la Memphis, nici la Sais, şi nimeni n-a mai văzut-o de mult!

Judecătorul bodogăni nemulţumit.

E ciudat, recunosc... Să fi plecat în vreo

călătorie?

— Nitis trebuia să îndeplinească o sarcină precisă, îl lămuri Menk, să mă ajute să pregătesc viitoarele sărbători ale lui Ptah şi Hathor. Cunoştinţele sale despre vechile ritualuri ar fi fost preţioase. N-avea niciun motiv să lipsească, mai ales dacă dorea să recâştige încrederea regelui.

Vă gândiţi că… a fugit?

— Să fugă? Cu siguranţă că nu. Mă tem că a fost răpită.

Judecătorul făcu ochii mari de uimire.

Cine ar săvârşi o asemenea nelegiuire?

Nu ştiu. Mă tem…

Bănuiţi pe cineva?

De ce nu pe scribul Kel? Poate că a vrut să se răzbune pe Nitis.

Acuzând-o pentru ce?

Că nu l-a ajutat!

Hm! Merită să ne gândim la asta… Aveţi dovezi?

— Doar simple presupuneri! Însă găsesc că lucrurile stau cum nu se poate mai rău.

— Să nu ne pripim, Menk. Închipuirea ne joacă adesea renghiuri.

— Nitis a dispărut cu adevărat! Vă rog, nu treceţi cu uşurinţă peste ceea ce s-a întâmplat.

— Nu am acest obicei.

— Ce plănuiţi să faceţi?

— Să-mi trimit oamenii să stea de vorbă cu preoţii şi slujitorii din temple, cu căpitanii de

corăbii şi cu cei care supraveghează drumurile.

— O să dureze mult prea mult!

— Am să făgăduiesc o răsplată generoasă celui care va oferi informații despre tânăra preoteasă, iar mesagerii regatului îi vor pune în gardă pe colegii mei din toate provinciile. Apoi trebuie să sperăm şi să aşteptăm.

— Să sperăm, da... Dar să aşteptăm!

— Ținând seama de gravitatea celor petrecute, voi folosi toate mijloacele care-mi stau la îndemână.

— Mulțumesc, judecătorule Gem.

— Să nu săvârşiți vreo nesăbuință, Menk. Dacă Nitis chiar a fost răpită şi făptaşul este scribul Kel, păşim pe un teren primejdios. Să porniți în căutarea ei de unul singur o să vă ducă la dezastru. Lăsați gărzile să-şi facă datoria.

— Vă făgăduiesc.

Cu umerii căzuți, Menk ieşi din odaia de lucru a judecătorului.

Gem era nedumerit și mâhnit totodată.

Necazurilor pricinuite de Kel, pe care nu reuşea să-l prindă, li se adăuga în prezent dispariția unei preotese a lui Neit, o întâmplare de necrezut ce ar putea stârni mânia zeilor! Până acum, în ciuda greutăților pe care trebuise să le biruie uneori ca să împartă dreptatea, cariera magistratului se desfăşurase netulburat. În pragul bătrâneții şi al unei odihne bine-meritate,

un înspăimântător ucigaş şi răzvrătit, hotărât să-l detroneze pe Amasis, sfida statul şi legea! Şi era de datoria judecătorului Gem să-i vină de hac.

Având în vedere noile împrejurări, trebuia să-i pună câteva întrebări unuia dintre cei mai importanți demnitari ai regatului care, poate, ştia mai multe.

6

De ani buni, cancelarul regal Udja uitase ce înseamnă cuvântul „odihnă”. Mai-marele doctorilor de la renumita şcoală din Sais şi însărcinat de-acum să vegheze asupra sănătății faraonului Amasis, Udja era totodată şi guvernator al capitalei, supraveghetor al scribilor tribunalului, Mai-mare peste administratorii închisorilor şi răspunzător de buna stare a flotei de război, o armă fără pereche, menită să-i descurajeze pe duşmani şi la care monarhul ținea foarte mult.

Lat în umeri, autoritar şi viguros, Udja impunea respect prin simpla prezență şi se îngrijea de sarcinile sale fără să se plângă niciodată. Înzestrat cu o sănătate de fier, dormea puțin, îi sleia de puteri pe cei care lucrau împreună cu el şi nu suferea lenea şi stângăcia.

Călătoria la Memphis a curții regale îi dăduse încă şi mai mult de muncă, întrucât cancelarul voia să verifice el însuşi tot şi să-i pună la treabă

pe slujbaşii care se lăsaseră pe tânjeală. În orice clipă, monarhul trebuia să poată poposi în oricare dintre palatele sale, unde să nu-i lipsească nimic.

Deşi capitala dinastică Sais devenea pe zi ce trece mai înfloritoare, străvechea cetate a Memphisului întemeiată de Djeser rămânea cheia prosperității Celor Două Regate. De aceea, în tovărăşia Marelui vistiernic Pefy, Udja se bucura de această şedere la Memphis care îi îngăduia să ia anumite hotărâri pentru a înlesni negoțul, meşteşugurile şi agricultura.

Grijuliu cu siguranța regelui, cancelarul dăduse porunci aspre: vizitatorii erau controlați la intrarea în palat, gărzile, care se schimbau din trei în trei ore, erau alese pe sprânceană, se verifica temeinicia oricărei cereri de audiență şi fiecare supus care dorea să pătrundă în odaia de lucru a faraonului stătea mai întâi de vorbă cu unul dintre secretarii lui Amasis. Câtă vreme Kel se afla în libertate, se impuneau o grămadă de măsuri de prevedere.

Judecătorul Gem doreşte să vă vadă, îl înştiințā un ofițer.

— Să între.

Udja se ridică pentru a-l întâmpina pe Mai-marele magistraturii.

— Trag nădejde că-mi aduceți veşti bune.

Îmi pare rău că vă dezamăgesc.

Kel a mai săvârşit un omor?

N-aş putea spune asta, dar pare să fie răspunzător de răpirea preotesei Nitis.

Cea care i-a fost discipol răposatului mare preot de la templul din Sais?

Chiar ea.

Supărătoare treabă!

Nu ştiaţi despre această nenorocire?

— Acum aflu. În Egipt nu sunt răpiţi oameni, cu atât mai puţin o preoteasă! Aveţi dovezi?

Deocamdată doar presupuneri. Dar cercetările au început.

Ah!… Aşadar, încă rămâne loc de îndoială.

Speram să capăt nişte lămuriri de la domnia voastră.

Udja se încordă.

— Nu înţeleg.

— Regele doreşte ca Henat, căpetenia iscoadelor, şi cu mine să lucrăm împreună şi să ne sprijinim unul pe altul. Însă, la vârsta mea, nu mai cred în jurăminte pioase. Niciodată Henat n-o să-mi împărtăşească toate informaţiile pe care le descoperă şi, dacă mă gândesc bine, nu-l învinuiesc pentru asta. El se îngrijeşte de siguranţa regatului, eu – de respectarea cu sfinţenie a legilor. Însă când vine vorba despre Kel, sarcinile noastre se bat cap în cap. Dacă acest scrib smintit a răpit-o într-adevăr pe Nitis, trebuie să adaug şi această fărădelege la dosarul său, şi mai ales s-o găsesc pe tânăra femeie. Căpetenia iscoadelor are oare ştiinţă despre

anumite lucruri fără de care n-am cum să reuşesc?
— Nu ştiu.
— Vă rog să-l întrebați.
— De ce n-o faceți singur?
— Pentru că n-o să-mi spună adevărul.
— Judecătorule Gem, măsurați-vă cuvintele!
— Mi le măsor, cancelare. Dacă ne-am fi unit puterile, scribul Kel s-ar găsi acum în temniță.
— Îl acuzați pe Henat că vă pune piedici?
— Nicidecum! Amândoi slujim statul, ordinea şi justiția. Totuşi, folosim căi diferite, iar lipsa de armonie face ca munca noastră să nu dea roade. Cel mai rău dintre ucigaşi e încă liber şi mă tem că vor avea loc și alte omoruri. De aceea socot că e nevoie să discutați cu Henat.
— La ce v-ar folosi?
— Să-l convingeți să-mi dezvăluie amănunte pe care altminteri nu le-ar oferi unui judecător. Nu contează cum le-a căpătat, deşi conştiința şi cinstea mea de magistrat nu se împacă uşor cu acest gând. Dar Kel e un ucigaş periculos, foarte periculos. Nu cunoaştem încă de poruncile cui ascultă şi nici ce urmăreşte de fapt. Dacă-i numai un nebun dezlănțuit, tronul regelui nu e amenințat. În schimb, dacă acest scrib care ne scapă printre degete comandă un grup de răzvrătiți, suveranul nostru devine ținta lui. Şi-mi vine greu a crede că Henat nu ştie mai multe.

— Îi aduceți grave învinuiri, judecătorule Gem!

— Ba deloc. Îmi fac doar griji pentru siguranța regatului şi vă rog să mă ajutați s-o apăr.

Solemnitatea acestor cuvinte îl mişcă pe cancelar.

— Potrivit dorințelor Majestății Sale, grăi Udja, am să-i cer căpeteniei iscoadelor să vă ajute fără rețineri.

Mi-e frică, şopti bătrânul magistrat. Să răpeşti o preoteasă… Nicicând nu s-a săvârşit o faptă atât de mârşavă. Zeii n-o să ne-o ierte.

— Încercați să nu mai vedeți totul în negru. Şi prea-l credeți puternic pe ucigaşul ăsta.

— Nu a dovedit până acum cât rău e în stare să facă?

Cancelarul îşi umflă pieptul.

— Nu uit asta nicio clipă. Dar temeliile regatului nostru sunt trainice și au rezistat la atacuri mult mai înverşunate. Să nu ne slăbim atenția şi vom pune capăt josniciilor acestui scrib.

Zeii să vă audă, cancelare!

7

Mai-mare al tuturor secretelor regelui, intendent al palatului şi preot al lui Thot, zeul scribilor şi al învățaților, Henat era un bărbat cu părul foarte negru şi privire sfredelitoare. Căpetenia iscoadelor avea darul de a-i pune în încurcătură pe cei cu care stătea de vorbă, căci se simțeau numaidecât ținta unor bănuieli.

Şederea silită la Memphis îi îngăduise să descopere doi tălmaci care cunoşteau cinci limbi străine, printre care greaca şi persana. Refacerea Casei tălmacilor, distrusă de scribul Kel, cerea timp şi prudenţă. Aşa că Henat nu lua nicio hotărâre fără încuviinţarea clară a regelui Amasis. Puţin câte puţin, sufletul diplomaţiei egiptene îşi recăpăta forţa şi energia. Noii scribi tălmăceau misivele sosite de peste hotare şi trimiteau monarhilor aliaţi faraonului scrisori în propria lor limbă, căci hieroglifele, încarnări ale cuvintelor divine, nu trebuiau să părăsească regatul.

Bineînţeles, Casa tălmacilor nu putea încă să lucreze la fel de mult ca înainte. Totuşi lucrurile mergeau pe zi ce trece mai bine şi Egiptul nu mai era surd şi mut. Încercarea scribului Kel, care dorise să-l rupă de lume şi să-l reducă la tăcere, dăduse greş.

Atent şi ordonat, Henat nu lăsa dosarele să se strângă în neştire. Pe masa lui de lucru documentele poposeau unul câte unul. Henat îl cerceta pe fiecare cu mare băgare de seamă şi-l învăţa pe de rost. Cel mai mic amănunt putea să aibă importanţă, iar slujirea statului cerea o rigoare desăvârşită.

Pe când se îndrepta spre locuinţa unde urma să ia parte, alături de alţi demnitari, la prânzul oferit de cancelarul Udja, căpetenia iscoadelor se întâlni cu Menk, rânduitorul sărbătorilor.

Păreți supărat, scumpe prietene.

— N-ați aflat de ultima nenorocire petrecută? Preoteasa Nitis a dispărut!

— A dispărut… Nu cumva e prea mult spus?

Mă gândesc chiar la o răpire!

— Aveți dovezi?

— Nu, doar o presimțire.

Cam puțin, scumpe Menk.

I-am împărtăşit judecătorului Gem temerile mele.

Minunată idee. E omul cel mai potrivit.

Şi domnia voastră la fel, Henat!

Astfel de probleme nu cad în sarcina mea.

— Dar domnia voastră le ştiți pe toate. Nu vă scapă nimic!

Să nu înflorim lucrurile.

Mi-ați încredințat sarcina de a-i iscodi pe demnitarii din templul lui Neit de la Sais, mai ales pe marele preot şi pe Mai-marea cântărețelor şi țesătoarelor. Wahibre e mort, Nitis a fost răpită. Trebuie s-o găsim.

În rapoartele pe care mi le-ați trimis nu există nicio dovadă cum că ei ar pune în primejdie siguranța regatului. Aşa că lăsați-l pe judecătorul Gem să-şi facă datoria. Are oameni foarte pricepuți.

Părăsindu-l pe Menk, care rămase locului descumpănit, Henat îşi văzu de drum şi intră în sala de primire, unde îl aşteptau cancelarul Udja, câțiva scribi regali şi judecătorul Gem.

Servitorii aduseră tăvi cu doar câteva feluri de mâncare uşoare şi simple. Henat bău numai o cupă cu bere slabă şi de-abia gustă din bucate. Se discută despre diferite dosare a căror rezolvare depindea de cancelar şi de intendentul palatului, apoi scribii se retraseră.

— Am fost la un pas de a-l aresta pe Kel, grăi magistratul.

— Mă îndoiesc, îl contrazise Henat.

— Ce vreți să spuneți? Lămuriți-ne, îi ceru Gem.

— Cineva se ascundea în atelierul părăsit, ce-i drept, dar oare era ucigaşul căutat de noi?

— Numai el putea să sfideze trupele de ordine, lăsând în loc o momeală, zise judecătorul.

— Atunci înseamnă că cineva l-a prevenit de sosirea gărzilor.

O lungă tăcere se lăsă după aceste vorbe.

— Să recunoaştem adevărul, îi sfătui Udja. Dacă Henat nu se înşală, scribul Kel are aliați şi iscoade chiar printre gărzi. Iată de ce ne scapă mereu.

— Deci avem de-a face cu un complot în toată regula, cu rădăcini nebănuite, fu de părere judecătorul. Acest Kel năzuieşte să distrugă statul şi să-l răstoarne pe suveran de pe tron. Iar intendentul palatului e cel care trebuie să se asigure că fiecare dintre soldații care-l păzesc pe rege îi este devotat întru totul lui Amasis.

Henat zâmbi strâmb.

— Fără să aştept ordinele voastre, judecătorule

Gem, am cercetat toate registrele. Doi soldați care nu mi s-au părut vrednici de încredere au fost deja dați afară. Fiți convins că n-o să dau dovadă de nesăbuință. Mă socot direct răspunzător de paza regelui în orice împrejurare şi am să veghez ca în preajma lui să se găsească doar oameni gata să-şi jertfească viața ca să-l apere.

Magistratul, al cărui chip se înnegurase, goli o cupă cu vin roşu din oaze.

— Ai aflat de dispariția preotesei Nitis? îl întrebă cancelarul pe Henat.

— Una dintre iscoadele mele tocmai m-a înştiințat, mărturisi Henat.

Menk, bănuiesc. Am dreptate? întrebă Gem.

— Îngăduiți-mi să nu-mi dau în vileag oamenii.

— Faraonul ne-a cerut să lucrăm împreună fără rețineri!

Şi îi respect poruncile.

— Bine. Atunci ce ştiți despre această nouă nenorocire?

Nimic. Chiar nimic.

Cu neputință, Henat!

Nu sunt atoateştiutor, judecătorule Gem. Dacă preoteasa a fost răpită, pregătirile s-au făcut în mare taină şi oamenii mei n-au prins de veste. Bineînțeles, am să încep cercetările şi am să vă împărtăşesc tot ce aflu. Totuşi…

Henat şovăi.

— Spuneți, vă rog, îl îndemnă cancelarul.

— Să ne mai gândim la un lucru. Dacă e vorba de fuga unei complice a scribului? Nitis i-a susținut nevinovăția. Poate că face parte din grupul condus de Kel.

— Vă bizuiți pe ceva? Aveți dovezi? îl întrebă judecătorul.

— Nu, e doar o simplă presupunere, recunoscu Henat.

— Problema e mult mai gravă decât bănuiam, zise cancelarul. Un vrăjmaş dinăuntrul țării amenință unitatea regatului şi trebuie să luptăm cu el din toate puterile. Să dăm uitării certurile mărunte şi invidiile fără rost dintre înalții demnitari ai statului. Grija noastră de căpătâi este să-i venim de hac lui Kel şi aliaților săi.

Intrarea furtunoasă a reginei îl întrerupse pe Udja.

Tanit părea tulburată.

— Am nevoie de ajutorul vostru chiar acum!

— Ce s-a întâmplat, Majestate?

— Faraonul a dispărut.

8

Prezența lui Bebon o încântă pe Buze-Dulci. Se dovedea mereu atent cu ea, nu crâcnea niciodată, era gata oricând să Iacă dragoste şi să-i împlinească cele mai mărunte dorințe. Aproape că n-avea cusur. Bineînțeles, pe brutăreasă n-o bătea gândul să-l ia de bărbat, dar despărțirea avea să fie dureroasă. Însă măcar va păstra

amintirea dulce a unui iubit devotat şi curtenitor.

După ce se întinseră goi pe perne, Bebon îi aruncă o privire plină de nelinişte.

Nu mai îndrăznesc să mă plimb prin Memphis, îi mărturisi el. Povestea asta cu răpirea mă umple de groază. Ai aflat ceva?

Nimic îmbucurător, recunoscu Buze-Dulci.

Nenorocirea cu pricina chiar s-a petrecut?

După cum susține un zvon stăruitor, nu încape îndoială.

Şi gărzile au început cercetările?

— Tocmai că nu. Au refuzat şi să asculte mărturiile, pe motiv că nu erau vrednice de crezare. Cu alte cuvinte, nimeni n-a dispărut.

— Dar tu cu siguranță că ştii mai multe!

La ce bun să ne batem capul cu asemenea grozăvii? De-acum înainte toți îşi vor ține gura şi lumea va uita această întâmplare.

— Eu nu! Mâine, ucigaşul o va lua de la capăt, iar tu sau eu vom fi, poate, următoarea lui victimă.

Cuvintele o tulburară pe Buze-Dulci.

— Am un prieten printre gărzi, îi destăinui Bebon. O să-şi plece urechea la spusele mele. Dar trebuie să-i duc dovezi sigure. S-ar învoi cineva să depună mărturie?

— Cunosc o negustoreasă care ține o dugheană chiar pe chei şi care va consimți negreşit să-ți vorbească. Dar nu stărui dacă dai greş.

— Îți făgăduiesc, zise actorul strângând-o în brațe.

*

Bebon se simțea întru câtva stânjenit pentru că avea parte de un trai aşa dulce, în vreme ce prietenul său trebuia să se mulțumească doar cu un grajd. Barem scribul se afla în siguranță acolo, datorită atenției lui Vânt-de-Miazănoapte.

— Am prins un fir! îl înştiință Bebon pe Kel. Să mergem în port.

Cuvintele lui Buze-Dulci nu lăsau loc de îndoieli: gărzile se supuneau unor ordine venite de sus. Nu exista nicio răpire, deci nu se desfăşurau nici cercetări. Puterea uneltitorilor creştea din ce în ce. Cum să lupte împotriva ei doi oameni singuri? Preferând să nu se mai gândească la asta, Bebon îi urmă pe Vânt-de-Miazănoapte şi pe Kel, care nu-şi găsea liniştea.

— O s-o facem pe negustorii ambulanți, hotărî actorul. Tu stai în spatele meu şi păstrează-ți cumpătul.

— Buze-Dulci ți-a spus cum arată negustoreasa?

— Mărunțică, roşcată şi cu pieptul mare.

— Ce vinde?

— Lăptuci de Memphis, ceapă şi vase cu grăsime.

Pe chei, târgul era în toi. În afara dughenelor obişnuite, întâlneai o sumedenie de vânzători cărora le era îngăduit să-şi aşeze tarabele aici

câtă vreme se descărcau corăbiile pline de provizii.
Vânt-de-Miazănoapte se opri.
Două gărzi îşi croiau drum prin mulțime. Una dintre ele ducea de zgardă un babuin dresat să-i dibuiască pe hoți şi să-i dea în vileag muşcându-i de pulpa piciorului.
Măgarul şi cei doi prieteni făcură cale întoarsă.
— Un babuin dresat ar putea să ne aducă necazuri, şopti Bebon. Să intrăm numaidecât în vorbă cu cineva şi să ne prefacem că ne tocmim.
O doamnă bătrână îl ocăra pe un gravor. Apoi, furioasă, se îndepărtă.
Pot să vă ajut? o întrebă Bebon.
Vreau o inscripție pe acest bol de alabastru, în amintirea soțului meu. Ticălosul ăla îmi cerea o plată uriaşă!
Colegul meu ştie să deseneze cu cerneală neagră, îi zise actorul. Hotărâți singură ce plată i se cuvine.
Două perechi frumoase de sandale e bine?
Grozav.
Kel scoase cele trebuincioase dintr-o traistă de piele cărată de Vânt-de-Miazănoapte şi, la dictarea văduvei, trasă câteva hieroglife frumoase.
Minunat! rosti bătrâna doamnă, peste măsură de încântată.
— Babuinul s-a îndepărtat, şopti Bebon la urechea lui Kel. Dar o să se întoarcă, aşa că să

nu mai pierdem vremea.

Voioşia ce domnea într-un târg egiptean risipea orice tristețe. Oamenii stăteau la taifas, sporovăind de una, de alta, cumpărau de plăcere, îşi împărtăşeau poveşti de familie, bodogăneau din pricina unor slujbaşi ai statului care încercau să-i înşele şi căutau să câştige cât mai mult… Aşezate pe scăunele joase cu trei picioare, numeroase femei făceau negoț sub un acoperiş de ale cărui grinzi agățaseră țesături, cingători, tunici şi fâşii de pânză pentru prins în jurul şoldurilor. După ce isprăveau cumpărăturile, muşteriii se grăbeau mulțumiți spre taverna unde tinere încântătoare, purtând veşminte ce de-abia le acopereau goliciunea, serveau bere rece.

Kel şi Bebon o găsiră pe micuța roşcată cu piept mare chiar în fața locului unde poposise cândva *Ibisul* şi unde acum se vedea o altă corabie.

— Lăptuci frumoase de Memphis, lăptuci frumoase de Memphis! striga femeia ca să-i atragă pe trecători, care găseau îndată pe placul lor această minunăție cu gust delicios.

— Tare bine arată lăptucile astea, susură Bebon, iar tu eşti fermecătoare.

Vorbele măgulitoare o surprinseră pe negustoreasă.

— Vreți să… cumpărați?

— Bineînțeles! Uite două perechi de sandale noi. Dă-mi pe ele, în schimb, cât socoti de cuviință.

Zăpăcită, roşcata alese mai multe lăptuci arătoase.

— Sunt un prieten apropiat al lui Buze-Dulci, brutăreasa, îi destăinui actorul. Te învoieşti să mă ajuți?

— În ce privință?

S-a petrecut de curând o faptă de o mare gravitate. O rubedenie de-a mea, o femeie tânără şi frumoasă, a dispărut. Lumea zice că a fost răpită.

Vânzătoarea de lăptuci lăsă fruntea în pământ.

— Nu ştiu nimic.

— Te cred, dar înțelege-mă cât sufăr. Gărzile refuză s-o caute, iar eu mor de îngrijorare. Tânăra e sora mea. Am avut parte amândoi de o copilărie fericită şi eram de nedespărțit. O boală necruțătoare a doborât-o la pat pe mama noastră, osândind-o la o moarte apropiată, iar sora mea a venit la Memphis ca s-o îngrijească. Şi dintr-odată a dispărut! Viața nu-i deloc uşoară!

Roşcata îşi şterse o lacrimă.

— Cineva a văzut tot, mărturisi ea.

Un cunoscut de-al tău?

Nu, cel de la care cumpăr vasele cu grăsime.

— Nu cumva se laudă?

— Obişnuieşte să bea mult, iar noaptea rătăceşte pe chei ca să alunge aburii berii. Dar chiar şi beat îşi păstrează întru câtva judecata. Mi-a povestit nişte lucruri înspăimântătoare. Eu

una prefer să le uit.

Vreau să o găsesc pe biata mea soră! Unde pot să dau de vânzătorul ăsta?

Seara târziu, bea la Hanul Norocului. Dar vă străduiți degeaba: n-o să sufle o vorbă.

De ce se teme?

— Iscoadele gărzilor au răspândit un mesaj: tăcere deplină. Cei care nu-şi țin gura o să aibă mari necazuri.

Bebon o îmbrățişă drăgăstos pe roşcată.

— Îți mulțumesc pentru ajutor.

9

În ciuda firii sale neînduplecate şi hotărâte, aprige chiar, marele general Fanes din Halicarnas era prețuit în aceeaşi măsură de ofițeri şi de soldați. Îşi petrecea vremea călătorind din garnizoană în garnizoană ca să se încredințeze că mercenarii greci, cărora li se mărise de curând solda, o duceau bine, erau gata oricând de luptă şi aveau arme dintre cele mai bune.

Dar inspecțiile pe care le făcea nu însemnau doar o simplă treabă administrativă. După ce se încheiau manevrele în timpul cărora nevolnicii piereau, generalul se întrecea în luptă cu cei mai iscusiți pedestraşi şi ieşea învingător de fiecare dată. În ciuda sfaturilor date de ofițerii săi, care-l îndemnau la prudență, Fanes din Halicarnas ținea cu tot dinadinsul să-i pună el însuşi la

încercare pe soldați. Nici nu încăpea vorbă ca oamenii aflați sub comanda sa să trândăvească, uitându-şi îndatoririle militare.

Ştiind cât de puțin erau aplecați egiptenii spre îndeletniciri războinice, regele Amasis lăsase în grija mercenarilor greci apărarea Celor Două Regate. Cei care, la o adică, le-ar fi atacat, de pildă perşii, cunoşteau dârzenia generalului şi priceperea soldaților săi. Pedestrimii şi călărimii i se adăuga acum, grație strădaniilor neîntrerupte ale cancelarului Udja, o impresionantă flotă de război.

Fanes din Halicarnas prețuia puterea acestor forțe menite să-i descurajeze pe vrăjmaşi, dar socotea că ele trebuie să fie îmbunătățite şi să se afle mereu gata de luptă. Primul semn de slăbiciune putea să ducă la dezastru. Distrugerea Casei tălmacilor şi fuga ucigaşului, scribul Kel, bănuit de complot, nu reprezentau oare amenințări în toată regula? Şi încă nu fusese găsit coiful lui Amasis, simbolul puterii sale. După părerea generalului, niciun ofițer nu plănuia şi nici n-ar fi putut să-l răstoarne pe faraon de pe tron şi să stârnească un război în interiorul țării. Totuşi, Fanes rămânea cu ochii în patru, gata să-i taie gâtul oricărui răzvrătit.

Şederea la Memphis îi îngăduise să cerceteze de la un capăt la altul uriaşa cazarmă din oraş, să verifice respectarea disciplinei şi să îndrepte lipsurile. Totodată, Fanes din Halicarnas punea

la punct, împreună cu amiralii, un plan de apărare a oraşului.

Pe când asista la antrenamentul arcaşilor, un scrib îl rugă să se ducă numaidecât la palat. Ajuns aici, fu primit de cancelarul Udja, din cale-afară de abătut:

— Faraonul a dispărut. Alertați trupele.

— A dispărut… în ce împrejurări?

— Se pare că şi-a părăsit camera în timpul nopții. Regina nu l-a găsit dimineață acolo.

— Şi străjile?

— Niciuna nu l-a zărit.

— Greu de crezut! Lăsați-mă să le iau eu la întrebări.

— Aveți îngăduința mea, generale.

— Soldații mei de elită o să răscolească Memphisul de la un capăt la altul. Să nu pierdem o clipă.

Udja merse s-o vadă pe regina Tanit, care aştepta, descumpănită.

— Aveți vreo veste?

— Nu încă, Majestate. Gărzile şi armata s-au împrăştiat în tot oraşul.

— Ați scotocit palatul?

— Căutăm pretutindeni, până în cele mai ferite cotloane. Henat îi întrerupse.

— În sfârşit, avem o mărturie vrednică de atenție. Un grădinar l-a văzut pe rege străbătând aleea cu tamarini şi îndreptându-se de unul singur spre canal.

Udja, Henat, regina şi o mulţime de oameni înarmaţi porniră numaidecât într-acolo.

Paznicul debarcaderului moţăia. Cancelarul îl trezi, scuturându-l zdravăn.

— Majestatea Sa a venit aici?

— Nu ştiu, eu... Trebuie să-l întrebaţi pe Mai-marele meu. Bărbatul cu pricina curăţa una dintre corăbiile folosite de curteni pentru plimbări.

— Regele? Da, s-a urcat pe o corabie dis-de-dimineaţă.

— Câţi oameni l-au silit?

— Nu era însoţit decât de nişte fetişcane tare vioaie. Şi i-am făcut rost Majestăţii Sale de vreo zece urcioare cu vin roşu. Uitaţi-vă, corabia se întoarce!

Neaşteptat de priceput, echipajul alcătuit doar din femei trase la mal fără greutate.

Udja sui pasarela.

— Regele se găseşte la bord?

— În cabină, răspunse o tânără oacheşă şi foarte frumoasă.

Cancelarul forţă uşa.

— Ai şi apărut! exclamă Amasis.

— Majestate, eram peste măsură de îngrijoraţi!

— N-am dreptul să mă veselesc şi eu puţin? Ah, ce grozăvie!

Monarhul îşi cuprinse capul între palme.

— Ce durere de cap înspăimântătoare... Am băut mult şi vinul a fost tare! Barem fetele erau

mulțumite și nu m-au sâcâit cu trăncăneala lor.

Cancelarul se văzu nevoit să-l sprijine pe rege, care nu se putea ține pe picioare.

— Doriți să vă întoarceți la palat?

— I-ai adunat, cu siguranță, pe toți înalții demnitari, nu-i aşa?

— Fanes din Halicarnas aşteaptă ca Majestatea Voastră să încuviințeze noul plan de apărare a Memphisului.

Amasis se îndreptă de spate şi-şi umflă pieptul.

— Siguranța regatului n-ar trebui lăsată deoparte. Să mergem.

La capătul de jos al pasarelei, regina îşi întâmpină cu dragoste soțul.

— Eram nebună de îngrijorare.

— A fost o simplă plimbare cu barca. Un faraon care nu petrece devine îmbufnat şi pierde legătura cu lumea din jur.

— Cum vă simțiți?

— În afara durerii de cap, foarte bine. Aveam nevoie să scap de atmosfera înăbuşitoare a odăilor regale.

— Ați vrea să ne înapoiem la Sais?

— Nu încă, dulcea mea Tanit. Vreau să vizitez cazarma cea mare, să-i văd pe mercenarii greci, să le ascult plângerile şi să le împlinesc cererile. Tu pregăteşte câteva banchete frumoase ca să uităm de adunările astea la care nu e vorba decât de muncă şi de nenumăratele sarcini administrative. Iar paharnicul meu să aleagă cele

mai bune vinuri!

10

Grataragiul de la Hanul Norocului nu stătea degeaba. Fără milă, sucea gâtul rațelor şi al gâştelor grase, le jumulea şi le punea în frigare deasupra jarului pe care unul dintre ajutoarele sale îl ințețea cu un evantai. Apoi, grataragiul săra păsările şi adăuga verdețuri.

Bucatele gustoase atrăgeau sumedenie de muşterii care găseau pe placul lor şi bucățile de carne de vită fragedă, fierte într-o oală uriaşă. Prețurile nu erau mari, aşa că oamenii se îmbulzeau să prindă o măsuță joasă şi un scaun cioplit grosolan.

Muşteriu statornic al hanului, vânzătorul de vase cu grăsime nu se mai sătura de aceste mâncăruri grozave şi savura fiecare înghițitură. Prânzul reprezenta pentru el cea mai plăcută parte a zilei. Aici uita de griji, de arțagul nevestei şi de toanele copiilor.

— Putem să ne aşezăm în fața ta? îl întrebă Bebon, care se apropiase de masă împreună cu Kel.

— Locul e liber.

— Ne lasă gura apă de la mirosurile astea, spuse actorul. Ce ne povățuieşti să luăm: gâscă, rață sau vită?

— Gâscă friptă n-are pereche. Data viitoare când veniți, încercați rața. Iar vita la un al treilea

prânz.

— Mulțumim pentru sfaturi. Îngăduie-ne, în schimb, să-ți oferim o cupă cu vin roşu.

— Nu zic nu. Cu ce vă îndeletniciți?

— Suntem negustori ambulanți. Vindem țesături, sandale şi rogojini.

— Grea muncă!

— N-ai de ce te plânge dacă-ți place să călătoreşti.

— Eu vând vase cu grăsime de taur, de capră şi de gâscă şi două feluri de unt: unul ce trebuie mâncat cât mai repede şi altul care poate fi păstrat. Vasele mele au trecute pe ele ziua când au fost umplute, iar muşteriii cu dare de mână se bat pe ele. Şi tot de la mine cumpără şi cele mai bune hamuri din Memphis.

— Frumoasă reuşită, recunoscu Bebon cu admirație. Cred că pierzi adesea şirul orelor de muncă!

— Un lucru bine făcut cere multă trudă.

— Vorbeşti ca Buze-Dulci, brutăreasa. După ce guşti din pâinea ei, celelalte ți se par serbede. Din fericire, viața ne dăruieşte şi astfel de bucurii! Însă din cauza nesiguranței crescânde, ți-e frică uneori să mai bați drumurile, chiar şi cheiurile din Memphis.

Bărbatul se opri din mestecat.

— Ați avut necazuri?

— Eu nu, dar sora mea mai mică a dispărut de curând. Kel îl privi țintă pe vânzătorul de oale:

cumsecădenia i se şterse de pe chipul cu trăsături grosolane.

— Gărzile îi vor da de urmă.

— Numai că ele refuză să se amestece în povestea asta. Ciudat, nu?

— Fiecare cu meseria şi cu socotelile lui.

— Îți place să te plimbi pe cheiuri seara, grăi scribul.

— Asta mă priveşte doar pe mine.

— N-ai văzut nişte bărbați răpind o tânără femeie?

— Bateți câmpii!

— Judecând după purtarea ta, sunt convins că ai fost martor la tot ce s-a petrecut.

— Ce tot îndrugați verzi şi uscate?

— Suntem bine informați, pretinse Bebon. Vreau să-mi găsesc surioara, iar tu o să ne ajuți.

Vânzătorul făcu ochii roată.

— Să mergem afară. Aici sunt prea multe urechi curioase.

Îi conduse sub un acoperiş de paie, la adăpostul căruia fierbea o oală cu osânză.

— Nu cumva sunteți, din întâmplare, gărzi?

— Stai fără grijă, îi răspunse Kel.

— V-am priceput jocul: dacă nu-mi țin gura, mă aruncați în temniță!

— Greşeşti, nu aparținem trupelor de ordine. Dorim numai să dăm de urma unei făpturi dragi.

— Mincinosule!

Apucând oala, vânzătorul aruncă lichidul din ea

spre fața scribului.
Bebon abia avu timp să-l împingă într-o parte pe Kel.
Doar câțiva stropi fierbinți îl atinseră pe scrib, iar vânzătorul o rupse la fugă.
Dar tocmai când se credea scăpat, Vânt-de-Miazănoapte îl izbi cu putere. Până să se dezmeticească şi să se ridice în picioare, căzu în mâinile lui Bebon şi ale lui Kel, hotărâți să nu-i mai dea drumul.
— Nu cumva oi fi complice la răpire? îl întrebă actorul furios.
— Eşti nebun!
— Iar tu ai vrut să ne opăreşti!
— Mi-e teamă de închisoare!
— De câte ori să-ți repet? Nu suntem gărzi! Ai văzut tot, nu-i aşa? Haide, vorbeşte!
— Şi dacă refuz?
— Îți crăp capul cu piatra şi apoi o să căutăm un alt martor. Vorbeşte şi te lăsăm să pleci.
Înspăimântat, bărbatul înghiți cu greu. Cu gura uscată, tremurând din toate mădularele, se dădu bătut.
— Eram cam beat şi nu sunt sigur că…
— Grăbeşte-te, prietene! Răbdarea noastră a ajuns la capăt.
— S-a întâmplat pe *Isis,* o corabie de negoț. Tânăra dădea să urce pasarela, când patru vlăjgani au înşfăcat-o. Nefericita n-a avut nicio şansă de scăpare.

— Îi cunoşti pe zdrahonii ăia?

Vânzătorul şovăi.

Kel simţi că bărbatul ascundea ceva important şi culese de jos o piatră.

Nu, nu, aşteptaţi! îl cunosc pe unul dintre ei.

Cum îl cheamă?

— Palios.

— Un grec?

— Da, un... un...

— Un soldat?

Vânzătorul de oale cu grăsime încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Deci au fost patru mercenari greci, spuse Kel. Aşa e?

Bărbatul încuviinţă din nou.

— Unde-l găsim pe Palios ăsta al tău? întrebă Bebon, cu glas ameninţător.

— Stă la cazarma cea mare din Memphis, dar în timpul învoirilor obişnuieşte să se ducă la lupanarul din apropierea cartierului olarilor.

— Cunoaşte vreo fată pe-acolo?

— Guigua, o fată mărunţică şi drăguţă.

— O vizitezi şi tu?

— Rar, foarte rar! Sunt însurat şi...

— N-o să-i spunem nimic nevestei tale. Iar tu uită că ne-am întâlnit. Dacă-ţi trece prin minte nefericita idee să-l previi pe Palios sau să dai de ştire gărzilor, n-o să mai trăieşti mult.

11

Faraonul Amasis nu înceta să se gândească la acea clipă hotărâtoare când, fiind un simplu general, primise să-i fie aşezat pe cap coiful care, prin voința armatei egiptene, se transformase în coroană regală.

Nu dorise să cârmuiască, ci doar să câştige cât mai repede războiul ce-l punea față în față cu faraonul Apries, pe care oamenii îl vorbeau de rău şi-l urau. Apoi Amasis se împăcase cu destinul şi luase în mâini soarta Celor Două Regate, muncit mereu de acelaşi gând: să nu aibă parte de un sfârşit ca al înaintaşului său.

Prin urmare, se înconjurase de oameni de nădejde, slujitori fideli ai statului, răsplătiți pe măsura strădaniilor lor. Totuşi, rămânând neîncrezător, nu înceta să-i observe și să le cântărească faptele. Până acum însă, ei îi respectaseră poruncile întocmai.

Dar ce se alesese de faimosul coif? Un uzurpator ar fi încercat deja o lovitură în forță. Afară numai dacă nu era vorba, aşa cum dădeau de înțeles cercetările, chiar de scribul Kel, ucigaş şi hoț, prea slăbit în prezent ca să reuşească.

Monarhului îi plăcea să locuiască la Memphis. Deşi prefera capitala, Sais, regele aprecia această mare cetate în care se amestecau diverse seminții și se vorbeau tot soiul de limbi şi care era oricând în stare să ia felurite înfățişări, după

cum o cereau împrejurările.
Să înțeleagă mersul înainte al lumii şi să-l urmeze, acesta era talentul lui Amasis. Iar cheia viitorului era Grecia. Bătrânului Egipt îi lipsea spiritul înnoitor şi se mulțumea doar să respecte pilda strămoşilor. Încredințând siguranța țării unei armate de mercenari greci bine antrenați şi bine plătiți, suveranul îi descuraja pe cei doritori să atace Cele Două Regate, a căror bogăție stârnea lăcomia multora. Legile nu scăpaseră nici ele de ochiul vigilent al faraonului, care hotărâse, printre altele, ca fiecare egiptean să plătească noi dări. Întreținerea unei armate menite să-i descurajeze pe vrăjmaşi costa scump, iar s-o reducă ar fi fost o gravă greşeală.
Amasis continua să nu se încreadă în Mitetis, fiica răposatului faraon Apries, căsătorită cu bogatul Cresus, devenit Mai-marele diplomației persane. Prieten al Egiptului, acesta din urmă ridica în slăvi pacea, dar oare soția sa nu resimțea o ură înverşunată față de Amasis, pe care-l acuza că-i ucisese tatăl? Când se întâlniseră ultima oară, la Sais, Mitetis îi făgăduise faraonului că va da uitării trecutul. Sinceritate tulburătoare sau minciună dibace?
Pe la jumătatea dimineții, Henat îi aduse regelui un vraf de registre ca să le citească.
— Ceva important?
— Doar o scrisoare de la Cresus.
— Liniştitoare?

— Ne propune să micşorăm anumite dări care se plătesc la trecerea hotarului, pentru a înlesni schimburile de mărfuri între Asia şi Egipt. O propunere demnă de atenție şi de cercetat pe-ndelete. Dar să nu renunțăm la privilegiile şi câştigurile noastre. Cu încuviințarea Majestății Voastre, am putea să-i aruncăm câteva firimituri, să vedem rezultatele şi apoi să discutăm din nou.

— Aşa facem, răspunse regele, aruncându-şi ochii peste rapoarte.

În stare să se concentreze doar scurtă vreme, însă cu mare intensitate, Amasis voia să aibă cunoştință despre tot ce se întâmplă, dar mai cu seamă despre orice plan, cât de mic, al demnitarilor săi. Obişnuit să citească repede şi să descopere lucrurile care contau cu adevărat, monarhul părea doar că lasă în seama altora treburile importante, chiar dacă uneori trecea cu vederea anumite amănunte.

— Refacerea Casei tălmacilor înaintează?

— Am găsit încă doi scribi pe care vreau să-i supun atenției Majestății Voastre. Amândoi cunosc mai multe limbi asiatice şi au locuit în ținuturi aflate sub oblăduirea Egiptului. Le-am cercetat cu grijă dosarele şi n-am descoperit nimic îndoielnic.

— Ai stat de vorbă cu ei?

— Îndelung.

— Prezintă-mi-i mâine şi am să-ți spun ce

hotărăsc. Ceva veşti de la iscoadele noastre din Persia?

— Obişnuitele mesaje criptate.

— Informații liniştitoare?

— Da, şi care întăresc spusele marelui nostru prieten Cresus, împăratul Cambyses pare să fi dat uitării orice dorință de război sau de cucerire pentru a se apleca asupra problemelor țării şi a negoțului.

— Nu pari convins!

— Asta mi-e meseria, Majestate.

— Ce te face să te îndoieşti?

— Sincer vorbind, nimic. Dar asta nu înseamnă că nu stau mereu cu ochii în patru. Schimburile de mărfuri între noi şi perşi s-au înmulțit, iar legăturile noastre diplomatice sunt tot mai puternice.

— Şi sper că ăsta e doar începutul.

Întovărăşit de solii greci, încărcați de daruri, marele general Fanes din Halicarnas ceru o audiență.

Regele îi primi în impunătoarea sală cu tavanul sprijinit de coloane a palatului din Memphis şi îl salută călduros pe fiecare.

Niciodată legăturile dintre Egipt şi aliații săi greci nu fuseseră mai bune. Regina oferi emisarilor un banchet somptuos şi, până la miezul nopții, se purtară discuții despre poezie şi muzică, comparându-se tradițiile artistice ale celor două popoare. Grecii erau beți de mult când

Amasis porunci să se aducă un urcior datând din anul întâi al domniei sale.

— Îngăduiți-mi să gust primul din acest vin, îi propuse Fanes din Halicarnas cu glas scăzut.

Suveranul rămase uimit.

— De ce te temi?

— Petrecerea e reuşită, mesenii se simt în largul lor, prietenia domneşte. Pe un războinic, astfel de clipe trebuie să-l pună pe gânduri.

— Crezi că…

— Prefer să mă asigur.

— Nu tu.

Amasis se întoarse spre cel mai bătrân dintre solii greci.

— Îmi faceți plăcerea să judecați virtuțile acestei licori fără pereche?

” Eo uriaşă onoare, Majestate.

După ce gustă, diplomatul se minună îndelung.

— Mă pricep la vinuri… într-adevăr, acesta n-are pereche!

Oaspeții lui Amasis apreciară şi ei nectarul din care faraonul bău ultimul.

La sfârşitul banchetului, Amasis îi înştiință pe toți că hotărâse trei lucruri: să tocmească încă vreo câteva sute de mercenari pentru garnizoanele din Deltă şi din Memphis, să scutească de plata dărilor trupele de elită greceşti şi să mărească iar solda.

Cuvintele monarhului stârniră bucuria.

Iar regele porunci să se destupe încă un urcior

pentru a sărbători statornicirea legăturilor dintre Egipt şi aliaţii săi.

Puterea militară care lua astfel naştere va descuraja orice presupus atacator, începând cu perşii.

12

Împreună cu Vânt-de-Miazănoapte, încărcat cu legume cumpărate dintr-o piaţă a străvechiului oraş, Kel descoperi lupanarul unde venea adesea mercenarul grec care luase parte la răpirea lui Nitis.

Locul clocotea de viată. Numeroşi muşterii, mai cu seamă greci, treceau pragul casei cu pricina, unde puteau să bea bere tare, să râdă şi să glumească după pofta inimii, dar mai ales să se bucure de farmecele libiencelor, siriencelor şi nubiencelor, care-şi împodobeau de bunăvoie trupurile cu tatuaje, aşa cum obişnuiau prostituatele.

În scurtă vreme, scribul observă trecând două ronduri ale gărzilor. Dacă izbucnea chiar şi cea mai măruntă ceartă, trupele de ordine săreau şi potoleau zarva.

Tocmai când Kel se îndepărta, vreo douăzeci de gărzi înarmate cu bastoane şi întovărăşite de o trupă de arcaşi năvăliră în cartier.

Speriate, gospodinele care stăteau la taifas în mijlocul străduţelor amuţiră, îşi băgară copiii în case şi închiseră uşile şi obloanele. Însă

vânzătorii ambulanți și o sumedenie de gură-cască fură prinşi în capcană, la fel ca şi muşteriii hanurilor, ai tavernelor şi lupanarelor.

Niciun cartier din Memphis nu avea să scape de controlul amănunțit ordonat de judecătorul Gem.

Simțindu-i pe arcaşi gata să tragă, scribul nu schiță, niciun gest de fugă. Vânt-de-Miazănoapte încremenise şi el, cu urechile lăsate, lucru ce-l îndemna pe Kel să nu se mişte, chiar dacă nervii îi erau întinşi peste măsură.

În curând, va ajunge în mâinile acuzatorilor săi şi-şi va pierde pentru totdeauna libertatea. Nitis – răpită, el – osândit la moarte… Fericirea lor nu fusese decât un vis de o clipă.

Un ofițer cu privire fioroasă se apropie de Kel.

— Cum te cheamă?

— Bak.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru Buze-Dulci, brutăreasa. Târguiesc de-ale gurii şi le duc bucătarului ei.

— Cumpăr pâine de la brutăreasa aceasta, dar nu te-am văzut niciodată în prăvălie.

— Fireşte, nu merg decât acasă la ea.

— Și unde locuieşte?

Kel îi dădu lămuririle de cuviință.

— Te întorci de la piață? îl întrebă ofițerul, la fel de bănuitor.

— Chiar aşa.

— Atunci înseamnă că măgarul tău cară

merinde.

— Adevărat.

— Desfă coşurile.

Kel se supuse.

La vederea legumelor, ofițerul păru dezamăgit.

— Unul dintre oamenii mei o să te însoțească până acasă la brutăreasă ca să se încredințeze că ai spus adevărul.

Ce nenorocire. Kel era slujitorul lui Bebon, nu al lui Buze-Dulci. Ea va tăgădui că-l cunoaşte, va pomeni de iubitul ei, iar gărzile îi vor aresta pe cei doi prieteni.

— Haide, s-o luăm din loc, îi porunci vlăjganul însărcinat să-l supravegheze.

Scribul n-avea cum să se descotorosească de el. Înarmat cu un baston greu şi cu o sabie scurtă, soldatul l-ar fi doborât cu uşurință.

Înțelegând cât de rău stăteau lucrurile, Vânt-de-Miazănoapte de-abia îşi târa picioarele. Cei trei se încrucişau neîncetat pe drum cu soldați şi gărzi care împânziseră tot oraşul ca să ia la întrebări cât mai mulți oameni bănuiți de felurite nelegiuiri.

Oare măgarul va apuca într-o direcție greşită, încercând să-l păcălească pe păzitorul lor? Bărbatul şi-ar da numaidecât seama şi ar trece la măsuri aspre.

Pe când scribul căuta cu disperare o cale de ieşire, la câțiva paşi de ei izbucniră țipete.

Doi soldați strigară către însoțitorul lui Kel:

— Un fugar! Vino cu noi să-l prindem!
— Am ordinele mele, trebuie să...
— S-au schimbat ordinele! Nu mai pierde vremea!

Vlăjganul îi ascultă şi se îndepărtă în grabă.

Eliberați pe neaşteptate, Kel şi Vânt-de-Miazănoapte porniră fără întârziere spre locuința lui Buze-Dulci. Trebuia să-l prevină pe Bebon cât mai iute şi să părăsească acest adăpost devenit de-acum o capcană.

Judecătorul Gem lovise cu putere. Întrucât nu mai îndura să vadă cum un ucigaş viclean batjocorea justiția, se înverşunase să trimită gărzile să răscolească întregul oraş, sperând că cercetările vor da mult-aşteptatele roade.

Dacă scribul Kel şi presupuşii săi complici se aflau în Memphis, nu vor avea unde să se ascundă de gărzi sau vor fi dați în vileag de către locuitorii îngroziți de asemenea desfăşurare de forțe. În sfârşit, limbile se vor dezlega şi nimeni nu va îndrăzni să adăpostească un ucigaş căutat cu atâta îndârjire.

La capătul acestei zile zbuciumate, comandanții trupelor se înfățişară judecătorului Gem. Încredințaseră unui general de pedestraşi sarcina de a vorbi în numele lor.

— Vă aducem numai veşti bune. Totul a mers de minune şi s-au făcut numeroase arestări: douăzeci de hoți, dintre care cinci au mai fost osândiți și în alte rânduri, câțiva străini

amestecați în treburi necurate, nişte bărbați care voiau să scape de corvoadă, câțiva tați nevrednici care refuzau să se îngrijească de copiii lor şi vânzători ambulanți care nu plăteau dările. Unii dintre aceşti netrebnici au încercat în zadar să fugă.

— Grozavă treabă, spuse judecătorul morocănos. Dar pe scribul Kel I-ați prins?

— Din păcate, nu.

— Aveți vreo informație despre el?

— Nici cea mai neînsemnată.

— Dar despre Nitis, preoteasa?

— Nici despre ea. Însă planul vostru, judecătorule Gem, a dus la o strălucită izbândă. Nelegiuiții din Memphis nu se mai simt în siguranță şi ştiu că putem pune mâna pe ei în orice clipă. Datorită vouă, lor le-a pierit curajul, iar trupele noastre parcă au prins aripi.

— Felicitați-i pe soldați şi pe gărzi, generale.

Ofițerii se retraseră.

Rămas singur, Gem se întrebă cum să-i prezinte această usturătoare înfrângere cancelarului Udja. N-avea decât o cale: să mărturisească adevărul şi să-şi părăsească slujba. După o astfel de nereuşită, bătrânul judecător nu putea să-şi păstreze rangul.

Atâtea probleme descâlcite, atâtea procese duse cu bine la sfârşit, atâția vinovați azvârliți în temniță… Iar acest scrib ucigaş îl sfida punându-i capăt în mod ruşinos carierei! Dar nu, Gem nu

se va lăsa doborât astfel.

În loc să se umilească, va sublinia partea bună a lucrurilor. Din cercetările făcute la porunca lui de către gărzi şi soldaţi, se desprindeau două învăţăminte: fie Kel părăsise Memphisul, fie era ajutat de nenumăraţi complici, în stare să pună regatul în primejdie.

Papirusul criptat descoperit în capela lui Kheops rămânea de nedesluşit. Şi nici urmă de coiful lui Amasis. Existenţa acestui text părea să susţină, într-o oarecare măsură, nevinovăţia scribului... Sau mai degrabă era vorba doar despre o momeală!

Prea multe necunoscute se aflau la mijloc.

Bizuindu-se pe experienţa şi pe răbdarea sa, bătrânul judecător va continua această luptă. Avea să fie ultima, fără îndoială, dar o să-l doboare până la urmă pe monstrul care ameninţa regatul.

13

Din fericire, Bebon se găsea acasă la Buze-Dulci. Trezindu-se dintr-un somn prelungit de după-amiază, nu se îndoi câtuşi de puţin că uriaşa desfăşurare de forţe din oraş era menită să-l prindă pe prietenul său.

Kel duse legumele bucătarului.

— Am un mesaj pentru oaspetele stăpânei.

— O să-i dau de ştire numaidecât.

Actorul nu întârzie să apară. Kel îi povesti ce se

întâmplase.

Ai descoperit lupanarul cu pricina?

— Da, dar e cu neputință de ajuns acolo!

— Nu te speria, gărzile şi soldații se vor întoarce curând în cazărmile lor. În toiul nopții o să facem o încercare.

— Nu mai pot rămâne aici!

— Dimpotrivă, nimeni n-o să te caute la grajduri. Eu o aştept pe Buze-Dulci să se întoarcă, mâncăm împreună, îmi onorez îndatoririle de ibovnic, apoi mă întorc în odaia mea, mă strecor prin acoperiş şi trec să te iau.

— Şi dacă oraşul e plin de gărzi?

— O să fim cu băgare de seamă.

Vânt-de-Miazănoapte nu dădea niciun semn de nelinişte, uşa că Kel se întinse pe un maldăr de paie şi aşteptă. La cea mai mică primejdie, măgarul o să-l prevină.

Scribul era sigur că Nitis încă trăia. Îi simțea spaima şi-i auzea chemarea, iar timpul curgea împotriva lor. În sfârşit, Bebon se ivi.

— Haide! Buze-Dulci crede că dorm, iar cartierul îmi pare liniştit. Dacă zărim prea multe gărzi, batem în retragere.

— Ca să mergem unde?

— Vom vedea. Grija noastră de căpătâi e s-o eliberăm pe Nitis, nu?

Jignit, Kel sări afară din staul.

— Încetişor! îl sfătui Bebon.

Vânt-de-Miazănoapte o apucase deja spre

lupanar, alegând drumul cel mai scurt.

Judecând după mersul său, nu-i păştea nicio primejdie. Gărzile şi soldaţii se retrăseseră, într-adevăr, redând oraşului liniştea şi bucuria de a trăi. Răsuflând uşuraţi, locuitorii ieşeau din case şi se apucau să discute despre această zi ciudată. Fiecare îşi dădea cu părerea şi rostea cuvinte aspre de nemulţumire.

Când se apropiară de lupanar, măgarul încetini pasul.

Cu toate simțurile încordate, Kel și Bebon cercetară împrejurimile.

Niciun soldat nu stătea la pândă.

— Aşteptaţi-mă la colţul străduţei, îi spuse actorul lui Kel. Eu mă duc să aflu cum stau lucrurile înăuntru.

Bebon ciocăni la uşa lupanarului.

Uşa se deschise fără grabă, lăsând să se ivească un cap de nubian.

— Ce vrei?

— Să beau și să mă veselesc.

— Eşti singur?

— Prea singur.

— Poţi să plăteşti?

— Ştiu preţurile.

Nubianul scrută bănuitor străduța.

— Intră.

Sala cea mare gemea de petrecăreți, cei mai mulți dintre ei beți.

— Guigua e liberă? îl întrebă Bebon pe nubian.

— N-ai noroc, voinice! Micuța e pe mâini bune.
— Cele ale prietenului meu Palios, pun rămăşag!
— Ah, îl cunoşti?
— Un blestemat de chefliu grecul ăsta! Dă-mi să beau, îl aştept. Şi el o să plătească şi pentru mine.
— Nu doreşti o fată?
— Vedem mai târziu.
Aşezat comod, Bebon începu să soarbă din bere.
După o jumătate de oră, apăru o pereche alcătuită dintr-o frumoasă oacheşă şi un zdrahon țanțoş, cu mers apăsat. Bărbatul o sărută pe prostituată, goli o cupă cu alcool de curmale şi se îndreptă spre uşă.
Bebon îl ajunse cu sprinteneală din urmă şi cu vârful cuțitului său îl ințepă în coaste.
— O să ieşim împreună, Palios. Dacă te împotriveşti, îți fac de petrecanie.
Obosit, cu mintea tulbure, grecul se supuse.
Kel sări şi-l înşfacă de gât, iar Vânt-de-Miazănoapte îl împinse cu putere, lipindu-l de zidul lupanarului.
— Vorbeşte, scârnăvie! Unde ai dus-o pe Nitis preoteasa?
— Să plecăm de aici, hotărî Bebon.
Cei trei îl împinseră pe prizonier spre o străduță întunecoasă.
— Vă înşelați, îi înfruntă fără vlagă Palios.
— Nu eşti mercenar?
— Ba da, dar…

— Şi n-ai răpit o femeie cu ajutorul altor mercenari greci?

— Nicidecum, sunt nevinovat!

Grecul încercă să fugă.

Cu o zvârlitură din copite, Vânt-de-Miazănoapte îl trânti cu fața la pământ. Bebon îl țintui locului şi îi puse lama cuțitului la ceafă.

— Dacă minți, te tai în bucăți! Şi n-am vreme de pierdut!

— Am primit ordin, am fost silit!

— Cine a dat ordinul?

— Nu ştiu. Eu doar am ascultat de comandantul trupei.

— Cum îl cheamă?

— Nici asta nu ştiu.

— Îți bați joc de mine, Palios!

— Vă jur că nu! Iar pe colegii care m-au însoțit nu-i văzusem niciodată până atunci.

— Cum ați făcut? îl întrebă Kel.

— Am prins-o pe fată când a pus piciorul pe pasarela *Isisului.*

— Nitis nu-i o fată, se răsti Kel, ci Mai-marea cântărețelor și țesătoarelor lui Neit!

— Bine, bine! Eu unul habar n-aveam de nimic. La mercenari, ordinele se îndeplinesc fără să stai la discuții.

— Unde ați dus-o?

— Într-o vilă din partea de sud a oraşului.

— Haide, să mergem acolo! îi porunci Bebon.

— Nu pot, trebuie să mă întorc la cazarmă!

Vârful cuțitului grecesc îi pătrunse uşor în ceafă. Am zis: Haide să mergem acolo!

14

Sub lumina lunii pline, cei patru înaintau cu paşi repezi. Brusc, Vânt-de-Miazănoapte se opri.

Kel pricepu numaidecât.

— Cauți să ne îndrepți pe un drum greşit, Palios! încă o încercare ca asta şi n-o să mai vezi zorii răsărind.

— Înțelege bine un lucru, zise Bebon: pentru noi, un mort mai mult sau mai puțin nu contează. Dacă ne duci la casa cu pricina, ai şanse să scapi cu viață.

Învins, cu fruntea în pământ, grecul apucă pe drumul cel bun.

Nu se zărea nici urmă de gărzi.

La capătul unei străduțe cufundate în tăcere, se afla un domeniu somptuos, protejat de ziduri înalte. Palmieri bătrâni umbreau o clădire cu două etaje, construită în mijlocul unei grădini întinse.

Cu urechile ciulite, Vânt-de-Miazănoapte se opri.

— Cine locuieşte aici? îl întrebă Kel pe mercenar.

— Nu ştiu. Nişte tovarăşi de-ai noştri ne-au aşteptat la intrare. Le-am dat fata, vreau să zic… preoteasa, iar noi am plecat care-ncotro.

— Întrucât nu ştii nimic, observă Bebon, nu ne

mai eşti de niciun folos.

— Ați făgăduit că...

Dintr-un sac de pe spinarea măgarului, actorul scoase o cârpă pe care o îndesă în gura mercenarului, apoi o frânghie de corabie cu care îl legă strâns. Când isprăvi, îl târî ajutat de Kel, în fundul unei magazii pline cu urcioare.

— O să te găsească cineva până la urmă, îi zise actorul.

Dar ai grijă să-ți ții gura. Altminteri, oamenii noştri îți vor veni de hac. Ai priceput?

Grecul clipi în semn de răspuns.

— Şi-acum, fu de părere scribul, să dăm buzna înăuntru!

— Nu te-aş sfătui, se împotrivi prietenul său. După mine e vorba de-o capcană. Să cercetăm mai întâi cu atenție locurile. Apoi să ne facem un plan.

Deşi ardea de nerăbdare, Kel îi dădu dreptate. Nu voia să irosească nici cea mai mică şansă de a o elibera pe Nitis.

Convins la început că mercenarii păzeau casa, Bebon trebui totuşi să-şi recunoască greşeala. În preajma ei nu se vedeau nici soldați, nici gărzi, ci doar un portar la adăpostul unui umbrar din lemn, acoperit cu o pânză grosolană. În felul acesta, bietul om scăpa de razele fierbinți ale soarelui.

— Prea frumos ca să fie adevărat, socoti actorul. Să mai dăm o dată ocol zidurilor.

Locul era cum nu se poate mai liniştit, ferit de larma străjilor umblate şi a cartierelor ticsite de oameni.

— O temniță desăvârşită, grăi cu amărăciune Kel.

— Asta înseamnă că mercenarii se găsesc înăuntru. Câți să fie?

— Să scăpăm de portar şi să intrăm!

— Voinicul ăsta serveşte drept momeală. Un pas greşit şi o haită de greci se va năpusti asupra noastră.

— Atunci să încercăm să ne cățărăm pe zid!

— Tot aia e. Fără îndoială, există ronduri şi soldați ce stau la pândă. Şi nici n-am şti încotro s-o luăm. Avem nevoie de informații precise.

— O să mi le dea portarul.

— Cu siguranță că nu!

— Nitis a aşteptat deja prea mult.

— Dacă suntem ucişi, nu-i mai rămâne nicio speranță.

Încă o dată scribul îşi înfrână dorința de a se năpusti înăuntrul acestei vile blestemate.

Oare Nitis îi simțea prezența, credea încă în eliberarea ei?

— Chiar şi mercenarii greci trebuie să mănânce şi să bea, îl lămuri Bebon. Cu alte cuvinte, vânzătorii o să se prezinte la poartă. Poate că ei cunosc niscaiva amănunte care ne-ar prinde bine.

— Şi dacă nici ei nu ştiu nimic?

— Arată-te mai încrezător!
Răbdarea lui Kel fu pusă la grea încercare.
În sfârşit, se ivi un sacagiu!
Bărbatul schimbă câteva vorbe cu portarul, care îi îngădui să între în curte. Peste doar câteva clipe sacagiul ieşi.
Kel şi Bebon îi tăiară calea pe o străduță alăturată, în vreme ce Vânt-de-Miazănoapte stătea de pază.
— Ne e sete, zise actorul.
— Îmi pare rău, am vândut tot.
— Celor din vila aia arătoasă?
— Întocmai.
— Sunt greci, nu?
— Habar n-am. Azi îl înlocuiesc pe stăpânul meu, care e bolnav, şi nu cunosc prea bine cartierul.
Scribul şi prietenul său se aşezară iar la pândă.
Curând sosi un vânzător de plăcinte calde, umplute cu năut. Şi el fu lăsat să treacă pragul.
După ce părăsi curtea, Kel îl opri departe de ochii portarului. Bebon stătea mai în spate, ca să se asigure că nu-i urmărea nimeni.
— Tare mi-ar plăcea o plăcintă.
— Nu mi-a mai rămas niciuna. Însă, la doar câteva străzi de aici, vei găsi destui vânzători.
— Ce noroc au grecii ăştia!
Vânzătorul îl privi mirat.
— Cum adică…
— Le-ai vândut toate vestitele tale plăcinte! Şi

trebuie că unt foarte bogați dacă locuiesc într-o vilă aşa frumoasă.

Chipul negutătorului se lumină.

— Ah, te înşeli întru totul! Stăpânul casei nu-i grec.

— Dar cum îl cheamă?

— E vorba de Marele vistiernic Pefy. Oamenii lui mă plătesc bine. Şi judecând după numărul plăcintelor pe care le aduc, are cel puțin zece slujitori. O zi bună, prietene!

15

Elegantă ca întotdeauna, fardată cu multă măiestrie şi împodobită doar cu un colier de lapislazuli şi brățări din aur, regina Tanit avea să ofere un banchet chiar în prima seară după ce curtea se înapoiase la Sais, oraşul din Deltă devenit capitala celei de-a XXVI-a dinastii. Faraonul prețuia aceste clipe de răgaz care îl făceau să uite de povara cârmuirii. Ce-i drept, faraonul bea prea mult şi se lăsa uneori în voia unor pofte neîngăduite, totuşi continua să țină frâiele statului cu o mână sigură şi să-şi urmeze țelurile: bunăstarea țării, încheierea de alianțe cu regatele şi principatele greceşti, întărirea puterii militare a Egiptului.

— Eşti răpitoare, îi spuse Amasis soției sale. Pe mine mă chinuie iar o cumplită durere de cap.

— Nu cumva ați uitat să luați leacurile date de Udja?

— Se poate… Prefer în locul lor un vin alb uşor şi parfumat, în stare să alunge toate suferințele.

— Curtea e încântată de întoarcerea la Sais. Memphis rămâne un oraş frumos, dar capitala noastră are un farmec fără pereche, nu-i aşa?

— Care nu va înceta să sporească, te asigur! De-acum înainte aici se va hotărî soarta lumii. Memphis va fi mai departe inima negoțului, iar Theba – păstrătoarea unor tradiții învechite.

— Dar Divina Adoratoare nu se bucură de un nemaipomenit respect?

Poporul nostru prețuieşte gloriosul trecut al cetății zeului Amon și-și aminteşte de vremurile mărețe ale unor faraoni precum Tutmosis, Amenhotep şi Ramses. Însă viitorul e în altă parte, scumpa mea Tanit. De-acum trebuie să ne întoarcem fața spre Mediterană şi spre Grecia. Mulțumită unor invățați precum Pitagora, vom statornici legăturile Greciei cu Egiptul, care nu va mai fi ținut departe de noile descoperiri făcute de alte popoare.

— Diseară, la masa voastră sunt poftiți mai mulți emisari greci.

— Minunat! mai-marele bucătarilor să se arate la înălțimea aşteptărilor.

— Bizuiți-vă pe atenția şi pe grija mea.

Deşi o admirau, slujitorii de la curte cunoşteau severitatea reginei. Tanit nu suferea greşelile şi ținea la respectarea cu străşnicie a ceremonialului. Era în joc faima Egiptului. Iar

regele Amasis se felicita în fiecare zi că avea alături o astfel de femeie. Nu reuşise Tanit s-o îmbuneze pe Mitetis, soția lui Cresus, căpetenia diplomației persane, şi fiica nefericitului său potrivnic Apries, detronat de către Amasis?

Domolind pornirile duşmănoase ale acestei leoaice, Tanit se dovedise o mijlocitoare iscusită.

— Înaintea banchetului, se plânse regele, am o puzderie de sarcini plictisitoare de îndeplinit.

Tanit zâmbi.

— Bunăstarea Celor Două Regate atârnă de ele.

Soții se despărțiră, iar Amasis îl primi pe judecătorul Gem.

— Deşi desfăşurarea de trupe din Memphis a dat oarece roade, socoti înaltul magistrat, totuşi nu ne-a îngăduit să-l arestăm pe scribul Kel. Fireşte, siguranța oraşului a avut de câştigat, iar fărădelegile se vor împuțina. I-am întemnițat pe răufăcătorii periculoşi şi am convingerea neclintită că Kel a părăsit oraşul, încercând să ajungă în sud. Dacă izbuteşte să treacă hotarul la Elefantina, se va adăposti în Nubia şi se va strădui să ridice un trib împotriva voastră.

— Ai luat măsurile cuvenite?

— Le-am cerut generalului Fanes din Halicarnas şi căpeteniei iscoadelor, Henat, să-şi pună oamenii în gardă. În ceea ce mă priveşte, am ordonat tuturor gărzilor din regat să stea cu ochii în patru mai mult ca oricând. Niciodată drumurile pe apă şi pe uscat n-au fost

supravegheate cu atâta străşnicie. Majestate, nu văd cum ar putea lua naştere o răzmeriță.

— Totuşi, blestematul ăsta de scrib ne scapă mereu printre degete şi coiful meu rămâne de negăsit!

— Dat fiind că îmi acordați întreaga voastră încredere, mă voi dovedi vrednic de ea şi am să vi-l aduc pe ucigaşul ăsta mort sau viu. Istețimea lui nu va birui răbdarea mea.

— Grație numirii unui nou mare preot al lui Neit, mai puțin îndărătnic decât cel dinaintea sa, templul zeiței ne este acum larg deschis, grăi Amasis, şi nu va mai sluji drept adăpost pentru răzvrătiți. Cercetează-l încă o dată cât mai temeinic, judecătorule Gem. Poate vom avea surprize plăcute.

— Să-l cercetez… cât de temeinic?

— Nu ocoli niciun edificiu.

— Nici chiar mormintele regale?

— Am zis: niciunul.

Magistratul părea stânjenit.

— Cea care i-a fost discipol răposatului mare preot a dispărut, Majestate. Nu există nicio urmă şi niciun martor.

— A dispărut sau… a fugit?

— În ciuda lipsei unor dovezi sigure, purtarea acestei Nitis, o tânără deosebită, menită unui viitor strălucit, mi-a dat mereu de gândit. Dacă presupunem că învățătorul ei l-a ocrotit pe Kel într-un fel sau altul, atunci Nitis i-a urmat pilda.

— Şi, devenind complicea ucigaşului, i s-a alăturat?
— Aceasta e convingerea mea, Majestate.
— Ciudată purtare! Nu era Mai-marea cântăreţelor şi ţesătoarelor zeiţei Neit?
— Ba da, însă numirea unui nou mare preot a împins-o să creadă că-şi va pierde rangurile şi va ajunge să primească sarcini mărunte. Eu aş zice că această curioasă dispariţie are o pricină clară.
— Care anume, judecătorule Gem?
— O poveste de dragoste dătătoare de fiori reci, Majestate.
Nitis s-a îndrăgostit de scribul Kel?
— Şi el de ea, dacă nu cumva o foloseşte drept aliată ca să poată să călătorească şi să se ascundă. Noi căutăm un bărbat singur, nu o pereche.
— Spusele tale mi se par întemeiate! socoti regele. Împarte noi ordine.
Am făcut-o deja, Majestate. Reuşitele lui Kel nu se datorează norocului, ci unui ajutor oferit cu pricepere şi fereală.
Fără îndoială, acesta-i unul dintre secretele sale. Dacă există şi altele, am să le descopăr.
— Ai în continuare toată încrederea mea, judecătorule Gem.
Bătrânul magistrat simţi că întinereşte. Redevenea un vânător nemilos, răbdător şi ager, căruia nu-i scăpau nici cei mai şireţi tâlhari. Uitând de onoruri, ranguri şi de răsfăţul unui

trai călduț, își regăsise forța și neînduplecarea unui proaspăt judecător dornic să impună legea și să lupte împotriva răului. Plăcut surprins, Amasis înțelese că zilele celor doi fugari erau numărate.

16

Kel și Bebon rămaseră năuciți.

Vasăzică, aflaseră numele căpeteniei uneltitorilor, cel care poruncise distrugerea Casei tălmacilor și nu șovăise să se dedea la omoruri ca să-și împlinească ambițiile: Pefy, Marele vistiernic!

Cârmuitor al Dublei Case a Aurului și Argintului, Mai-mare al ogoarelor și al malurilor inundate, înaltul demnitar veghea la bunăstarea Egiptului, spre mulțumirea deplină a regelui Amasis.

Pefy l-a slujit pe Apries, fostul faraon, reaminti Bebon. Poate că i-a rămas devotat și dorește să se răzbune, luând la rândul lui puterea. Vârsta și bogăția nu potolesc, neapărat, ambiția.

După spusele lui Nitis, adăugă Kel, Pefy îi cunoștea pe părinții ei și i-a înlesnit intrarea în templul lui Neit. Nitis îl vedea ca pe un protector al său și, prin urmare, nu și-a dat seama de capcana pe care el i-o întindea! Și tot Pefy m-a poftit la acel banchet în timpul căruia mi s-au pus prafuri în băutură ca să dorm prea mult, să ajung târziu la Casa tălmacilor și astfel să devin

un ucigaş în ochii justiției.
Să nu uităm un lucru: Pefy se duce adesea la Abydos, unde se află o garnizoană a mercenarilor greci! Şi dintre aceştia i-a ales pe cei care au răpit-o pe Nitis.
Tânărul scrib fierbea de furie şi nerăbdare.
— Monstrul ăsta a săvârşit o greşeală cumplită atingându-se de Nitis, grăi el. Acum ştiu cum s-o eliberez.
Temându-se de tot ce putea fi mai rău, Bebon îşi muşcă buzele.
— Mai întâi să-l găsim pe Pefy, sperând că n-a părăsit încă Memphisul, apoi îl răpim şi-l eliberăm în schimbul lui Nitis. După aceea, o să chibzuim ce facem mai departe.
— Cu tot respectul, planul îmi pare fără noimă şi greu de înfăptuit.
— Să mergem degrabă la palat.
Potrivit obiceiului său, Vânt-de-Miazănoapte alese drumul cel mai scurt şi, având în vedere împrejurările, grăbi pasul.
Kel se prezentă la primul post de strajă.
— Vin de la Abydos, rosti cu glas atât de stăpânit, încât până şi el rămase surprins. Aduc un mesaj pe care trebuie să-l depun chiar în mâinile Marelui vistiernic Pefy.
Impresionat de ținuta şi de gravitatea scribului, santinela se purtă cu toată atenția cuvenită.
Nu departe, Bebon aştepta ros de îngrijorare.
Această încercare temerară n-o să-l ducă pe Kel

la pierzanie? Dacă un soldat îl recunoştea, se vor năpusti cu toţii asupra lui.

Mestecând nişte lucernă, Vânt-de-Miazănoapte părea liniştit.

Actorul văzu un ofiţer care se apropia de Kel, mergând foarte ţanţoş. După ce discutară îndelung, paşnic, scribul se îndepărtă agale. Nimeni nu-l opri.

O să mergem în port, îi zise el actorului. Corabia Marelui vistiernic Pefy se pregăteşte să părăsească Memphisul. Mai avem o şansă să-l prindem din urmă.

— Cu neputinţă! O puzderie de gărzi îi asigură paza.

— Vom vedea.

Măgarul se opri de bunăvoie din mâncat şi alese un drum mai puţin umblat.

Bebon nu se înşelase.

N-aveai cum să răzbeşti până la debarcader. Doar demnitarii şi slujitorii acestora treceau de şirurile de soldaţi.

Pe puntea unui vas magnific, corăbierii se pregăteau să înceapă manevrele de plecare. În mijlocul punţii se vedea o cabină foarte mare, împodobită cu flori şi modele în pătrate de două culori ce încântau privirea.

Corabia lui Pefy, spuse Bebon. Din păcate, de neatins pentru noi.

Dă-mi cuţitul grecesc.

Ce idee ţi-a mai venit?

Prea mulți soldați pe chei, într-adevăr. Dar ne rămâne fluviul. Iar eu sunt un înotător fără pereche.
Sau o să te îneci, sau arcaşii o să te doboare când te vor vedea urcând la bord!
Niciunul nu supraveghează cabina pe latura din stânga. Dă-mi cuțitul.
Renunță, Kel, e o nebunie!
Dar privirea scribului era atât de poruncitoare, încât Bebon fu nevoit să se supună.
Nu te mişca de-aici. O să-l ducem pe Pefy la vilă şi-o s-o eliberăm pe Nitis.
Înmărmurit, actorul se uita cum prietenul său se depărtează, gândindu-se că n-o să-l mai revadă în viață. Să înoate mult timp pe sub apă nu avea să fie uşor, să ajungă la corabia Marelui vistiernic fără a fi zărit însemna o ispravă pe cinste, să se cațere la bord reprezenta o minune. Cât despre ceea ce ar urma, depăşea orice închipuire!
Pefy nu se va învoi niciodată să-l însoțească pe Kel. Va chema soldații, iar scribul, nefiind în stare să ucidă un om, va fi răpus.
Vânt-de-Miazănoapte şi Bebon rămaseră cu ochii ațintiți asupra corăbiei. Echipajul începea să ridice pânzele, se îmbarcau proviziile de hrană şi bere, iar căpitanul împărțea ordine vâslaşilor.
Actorul se căia pentru că nu-l oprise pe prietenul său. Dar cum să-l convingă să asculte de glasul înțelepciunii? Iubirea lui nebunească

faţă de Nitis îl făcea să nu simtă primejdia, iar Kel prefera să moară încercând s-o elibereze decât să se împace cu despărţirea de ea.

Kel şi Bebon nu erau în măsură să lupte împotriva mercenarilor greci şi a unui demnitar cu puteri ca ale lui Pefy.

O clipă, Bebon se gândi să stârnească agitaţie, strigând cuvinte de neînţeles. Ar atrage câteva gărzi, ar fi arestat, iar Kel şi-ar continua încercarea lui nesăbuită. Ciudat om, scribul ăsta! La prima vedere, stăpân pe el, cumpătat, croit pentru cele mai înalte ranguri în administraţie, şi totuşi în stare de o dragoste nemărginită care îl preschimba într-un vântură-lume.

Brusc, îl văzu!

Cu sprinteneala unui atlet, Kel se agăţă de parapetul vasului, se căţără până sus şi cu ajutorul unei parâme izbuti să pună piciorul pe punte.

Toţi cei de la bord şi de pe chei îşi vedeau mai departe de treburile lor.

Nimeni nu-l observase pe oaspetele nepoftit!

Ghemuit, tânărul şovăi o clipă. Trebuia acum să străbată o porţiune descoperită şi să se repeadă spre uşa cabinei, sperând că aceasta nu e încuiată pe dinăuntru.

— Renunţă, şopti Bebon. Renunţă şi întoarce-te!

Kel ţâşni, luându-i pe toţi prin surprindere.

Corăbierii şi soldații zăriră un soi de sălbăticiune, mai iute decât un şacal, năpustindu-se ca o nălucă în cabina Marelui vistiernic.

Până să se dezmeticească ei, uşa se închisese deja.

Aşezat pe un scaun şi adâncit în citirea unui papirus cu socoteli, Pefy tresări.

Scribul îşi vântură amenințător cuțitul.

— Cine… cine sunteți?

— Numele meu nu are cum să vă fie necunoscut: Kel, așa-zisul ucigaş al tălmacilor.

În uşă răsunară bătăi puternice.

— Spuneți-le să nu între, Pefy. Altminteri, vă tai numaidecât beregata.

— Stați liniştiți! ordonă înaltul demnitar cu glas tare. Nu s-a întâmplat nimic.

— Sunteți sigur? se îngrijoră căpitanul.

— Dați-mi ascultare şi aşteptați-mi poruncile.

Larma de afară se potoli.

— Ce doriți? întrebă Pefy, în a cărui privire nu se desluşea nici pic de teamă.

— Nu bănuiți?

— Vorbiți limpede.

— Ştiu ce ascundeți, Pefy, şi vă cunosc bine planurile. O să mă ajutați s-o eliberez pe preoteasa Nitis. Dacă refuzați, vă ucid.

17

Netulburat, Marele vistiernic îşi privi țintă

atacatorul.

— Aşadar, chiar sunteţi un ucigaş.

— N-am săvârşit încă niciun omor. Domnia voastră, în schimb, aţi ordonat un măcel.

— Ce dovezi aveţi?

— Aţi răpit-o şi aţi ascuns-o pe preoteasa Nitis.

— Mai-marea cântăreţelor şi ţesătoarelor lui Neit?

— Chiar ea.

— Baţi câmpii, băiete!

— Degeaba tăgăduiţi, Pefy. Am dat de urma mercenarilor greci care au răpit-o şi ştiu că e închisă în somptuoasa voastră vilă din Memphis.

Marele vistiernic părea adânc tulburat.

— Ceea ce spuneţi n-are nicio noimă! O preţuiesc pe această femeie deosebită şi sunt mândru că am ajutat-o să-şi trăiască viaţa potrivit harului său. Răposatul mare preot spera că ea o să-l înlocuiască, dar faraonul a hotărât altfel. O mare greşeală, după părerea mea. Însă mai devreme sau mai târziu o să fie îndreptată.

— Ajunge cu vorbele frumoase, Pefy! Nu vă gândiţi decât să-l detronaţi pe Amasis şi să-i luaţi locul. De aceea aţi urzit un plan viclean şi plin de cruzime, alegându-mă pe mine drept ţap ispăşitor! Trebuia să fiu arestat, judecat şi osândit la moarte. Dar iată-mă liber aici, în faţa voastră. A fost o prostie să vă atingeţi de Nitis. M-aţi transformat într-un vânător nemilos.

— Sunteţi… îndrăgostit de ea?

— Ne-am căsătorit.

— Nitis – soția unui ucigaş! Asta dacă… asta dacă nu cumva sunteți nevinovat, iar ea se înverşunează s-o dovedească!

— Nu încercați să mă duceți de nas. O să mergem amândoi la vila voastră şi o să le porunciți mercenarilor greci s-o elibereze pe Nitis. Vă spun încă o dată, dacă vă împotriviți, am să vă ucid.

— Vă înşelați, Kel. Nici n-am urzit vreun complot împotriva faraonului, nici n-am pus la cale răpirea lui Nitis.

— Mă aşteptam să aud această minciună. Nu vă bizuiți pe naivitatea mea, Pefy. Poftindu-mă la banchet pe mine, un tânăr scrib începător, şi poruncindu-i unui doctor să mă adoarmă, vă închipuiați că o să vă atingeți lesne ținta, fără să bănuiți că voi scăpa de judecătorul Gem, complicele vostru.

— Nu-l cunoaşteți deloc! Și-a dedicat viata căutării adevărului şi pedepsirii vinovaților. Nimeni, nici chiar regele n-ar putea să aibă o înrâurire asupra lui.

— Văd că mă socotiți în continuare sărac cu duhul.

— Dimpotrivă, mă tot întreb: oare ați căzut victimă unor uneltiri îngrozitoare?

— Iscusită mişcare, Pefy! îndoielile şi mila voastră mă mişcă.

— Chibzuiți puțin, Kel. Sunt bătrân, bogat şi

respectat şi l-am slujit cu credinţă pe faraon ani îndelungaţi. Curând o să numească pe altcineva în locul meu. Iar singura mea grijă, astăzi, e să repar templul din Abydos şi să celebrez cultul lui Osiris. Casa morţii, locaşul de veci, nu aparţine vieţii? Nu încuviinţez felul de a cârmui al lui Amasis, prea binevoitor cu grecii, şi nu-mi ascund părerile. Puterea şi urzelile de la curte nu mă mai interesează, Egiptul apucă pe un drum greşit, dar eu n-am forţa să mă pun de-a curmezişul. Mulţumită rangului şi averii mele, îi încurajez pe meşterii care se inspiră din vremurile de aur ale piramidelor şi păstrează tradiţia. Chiar dacă regele nu-mi va cere să-mi părăsesc slujba, eu tot am s-o lac şi am să mă retrag la Abydos, în preajma lui Osiris. Iată adevărata mea ambiţie.

Zăpăcit, Kel strânse cuţitul.

Încercaţi să mă vrăjiţi asemenea unui mag! Abydos adăposteşte o cazarmă a mercenarilor greci pe care i-aţi tocmit ca s-o răpească pe Nitis.

Amasis cere ca mercenarii să fie prezenţi în cât mai multe aşezări, mici sau mari. După el, acesta e preţul plătit pentru siguranţa Celor Două Regate.

Să înţeleg că domnia voastră nu sunteţi convins de asta?

Eu mă îngrijesc de cultivarea ogoarelor şi de vistieria ţării, nu de apărarea ei.

Marele vistiernic se ridică în picioare.

Ca să vă dovedesc nevinovăția mea, haideți să pornim spre vilă.

În sfârşit, recunoaşteți! La cel mai mic gest nepotrivit, la cel mai firav strigăt de ajutor, am să vă înjunghii.

Luați această paletă de scrib şi mergeți la doi paşi în spatele meu. Jur pe numele Faraonului că n-am să vă dau pe mâna gărzilor.

Jurământul îl tulbură pe tânăr. Pefy ştia ce se întâmpla dacă-ți încălcai cuvântul dat: sufletul îți era sfâşiat de demoni şi osândit să rătăcească veşnic în neant. Oare înaltul demnitar se înrăise şi decăzuse într-atât, încât să nu-i pese de asta?

Pefy îi înmână o paletă.

Kel o primi fără să spună nimic.

— Câtă vreme curtea a poposit la Memphis, îl lămuri Pefy, nu m-am dus la vilă, rămânând să locuiesc la palat. Dacă în casa mea s-au petrecut lucruri necurate, le vom descoperi împreună.

Marele vistiernic părea sincer. Oare îi întindea o nouă capcană?

— Haideți s-o luăm din loc, hotărî Kel.

Pefy deschise uşa.

În fața lui – căpitanul, corăbieri şi soldați. Un cuvânt, un semn al lui Pefy şi Kel ar fi fost doborât.

— Totul e în regulă, grăi înaltul demnitar.

— Dar omul ăsta… De ce a dat buzna în cabina voastră? întrebă căpitanul.

— E un emisar venit de la Abydos, pradă unor

amenințări grave din partea unei cete de răufăcători. Voia să mă prevină şi se temea să nu fie oprit. Îl duc la vila mea ca să cercetăm nişte documente. Aşa că vom amâna plecarea corăbiei.

— Când socotiți să vă întoarceți?

— Cât mai repede cu putință.

— Să vă dau câțiva soldați să vă însoțească?

— Nu-i nevoie.

Uluit, Bebon îl văzu pe Marele vistiernic coborând agale pasarela, urmat de un scrib ce ținea o paletă în mână.

Kel părea să se mişte nestingherit.

— De necrezut, murmură actorul. Nici măcar nu-l amenință pe ostatic! Ce i-o fi povestit?

Chinuit încă de îndoieli, actorul se aştepta ca soldații şi gărzile să se năpustească asupra scribului din clipă în clipă.

Însă Marele vistiernic şi Kel trecură la câțiva paşi de locul unde se aflau Bebon şi Vânt-de-Miazănoapte, care se prefăcură a nu-i cunoaşte.

Gărzile şi soldații nu se clintiră.

Actorul şi măgarul se luară după cei doi, urmărindu-i de la depărtare. Dacă trupele de ordine ar fi încercat să-l aresteze pe Kel, Bebon i-ar fi sărit numaidecât în ajutor.

Dar nu se întâmplă nimic.

Iar Marele vistiernic, întovărăşit de scrib, ajunse la frumoasa lui vilă, unde Nitis era ținută prizonieră.

18

Pefy îl zgâlțâi cu putere pe portarul ațipit.

— Stăpâne! Domnia voastră erați? Vă credeam plecat.

— Şi ce te-ai gândit tu? Să trândăveşti, lăsându-mi casa nesupravegheată.

— Nu spuneți asta! M-a doborât doar o clipă oboseala.

— S-a petrecut de curând vreo întâmplare de care ar trebui să aflu?

— Nu, nu, nici cea mai mică!

— A fost adusă o tânără femeie, sări Kel, nerăbdător, pe care mercenarii greci o țin prizonieră aici.

Portarul se holbă la el.

— Ce îndrugați acolo?

— Nu minți, ştiu tot!

Slujitorul se uită la Marele vistiernic.

— Stăpâne, omul ăsta şi-a pierdut mințile!

— Aşadar, după tine, nimeni n-a pătruns în casa mea cât am lipsit.

— Nimeni, în afară de slujitorii care se îngrijesc de curățenie, după cum ați poruncit, şi de intendentul domniei voastre, însărcinat să verifice dacă totul e în bună stare.

— Să intrăm, propuse Pefy, şi să stăm de vorbă cu el.

Intendentul, un slăbănog cu ochi negri, alergă să-i întâmpine pe nou-sosiți şi se plecă adânc înaintea stăpânului său.

Temându-se de o capcană, Kel privea necontenit de jur împrejur.

— Sunt fericit că v-ați întors, stăpâne. Luați masa singur sau aveți oaspeți?

— Vom vedea mai târziu. O tânără femeie şi nişte mercenari greci au poposit aici?

Intendentul rămase cu gura căscată.

— Nu înțeleg...

— Mărturiseşte dacă te-au amenințat.

— Amenințat... Nu, nici pomeneală! Mi-am văzut de treabă, ca de obicei, fără a uita să-i țin din scurt pe grădinari şi să întregesc provizia de urcioare cu bere.

— Ai primit vreo vizită neobişnuită?

— Niciuna, stăpâne!

Simțind supărarea şi neîncrederea lui Kel, Pefy îl pofti să viziteze locuința, începând cu pivnița şi terminând cu terasa, Scribul cercetă el însuşi odăile şi sălile de baie.

Dar nici urmă de Nitis.

— Ați fost înşelat, Kel.

— Cu neputință! Mercenarul grec era prea speriat ca să născocească vreo poveste.

— Recunoaşteți adevărul: căuta să vă zăpăcească înşirându-vă lucruri fără noimă.

— Ba nu, eu îl cred. Slujitorii voştri sunt părtaşi la această nelegiuire, iar domnia voastră mințiți.

Scribul îşi vântură iar cuțitul.

— Îmi pierd răbdarea, Pefy. Unde ați ascuns-o pe Nitis?

— Nu am răpit-o eu.
Încordat din cale-afară, Kel devenea amenințător.
Răgetul unui măgar îl făcu să încremenească.
— Vasăzică, e o capcană!
— N-am înştiințat gărzile, îl asigură Pefy.
De la fereastră, Kel aruncă o privire în grădină.
Măgarul păşea înaintea lui Bebon, care îi târa după el de gulerul tunicii pe portar şi pe intendent. Nenorociții nici nu mai ştiau pe ce lume se află.
— Încercau să fugă, zise actorul. A trebuit să-i împiedicăm.
Mirat, Marele vistiernic ieşi din casă însoțit de scrib.
O mândrețe de cucui împodobea fruntea portarului, iar intendentului îi curgea sânge din nas şi din gură.
— Două lovituri de copită pe cinste, îi lămuri Bebon. Slujitorii ăştia par să aibă ceva pe suflet.
Kel îi puse portarului cuțitul la gât.
— Vorbeşte, lepădătură! A fost adusă o femeie aici, nu-i aşa?
— Da, da… Dar eu nu sunt vinovat! Am ascultat de ordinele intendentului.
Cu ochii încețoşați, acesta din urmă părea pe jumătate leşinat. Bebon îl pălmui şi-l înhăță de păr, trăgându-i capul pe spate.
— Trezeşte-te, băiete, şi răspunde la întrebări! Altminteri, măgarul meu o să te sluțească de tot.

Intendentul tresări.
— Mercenarii greci m-au amenințat, mărturisi el. Unor oameni ca ei n-ai cum să le refuzi ceva.
— Amenințat... Şi plătit?
— Puțin.
— Stăpânul tău avea cunoştință despre toate acestea? întrebă Kel privindu-l pe Marele vistiernic.
— Nu, mercenarii s-au folosit de lipsa lui ca să aducă aici o prizonieră şi să-i tot pună întrebări o noapte întreagă.
— Au lovit-o?
— Nu ştiu.
— Cum ai îndrăznit să-mi înşeli încrederea pe care ți-am arătat-o? se răsti Pefy, ai cărui ochi vădeau o furie rece.
— Stăpâne, grecii nu mi-au dat de ales!
— Cum îi cheamă pe mercenari?
— Nu ştiu!
— Unde au dus-o pe prizonieră?
— Nici asta nu ştiu!
— Chiar că n-ai habar de nimic. Dar copitele măgarului o să-ți împrospăteze amintirile.
Intendentul căzu în genunchi.
— Spun adevărul, stăpâne!
— Când mercenarii au adus-o pe femeie, scânci portarul, unul dintre ei a pomenit de tabăra lor de la Saqqara.
— Şi de mai ce?
Portarul îngenunche la rândul său.

— V-am spus tot, stăpâne!
— Tu şi complicele tău, dispăreți de-aici!
— Putem… putem pleca?
— Dispăreți!
Intendentul şi portarul îşi luară numaidecât tălpăşița.
— N-ar fi trebuit să-i predăm gărzilor? întrebă Kel.
— O să-şi țină gura. Iar eu nu vreau să fiu amestecat în răpirea unei preotese. Întrucât ați aflat ce căutați, treceți la fapte.
— Dacă vă lăsăm în libertate, socoti Bebon, o să puneți să ne aresteze. Acum ştiți prea multe.
— De aceea am să tac, stând departe de toate astea. Mă îndoiesc de vinovăția lui Kel, dar n-am de gând să încep cercetări de capul meu şi să mă amestec într-o problemă care priveşte statul şi care e mai presus de puterile mele. E de datoria judecătorului Gem să scoată la lumină adevărul. Eu trebuie să mă întorc la Sais şi să mă îngrijesc cât mai bine de bunăstarea Egiptului. De altfel, nu ne-am întâlnit niciodată, da?
Kel şi Bebon se sfătuiră din priviri.
— Aşa să fie, zise scribul.
Înaltul demnitar se îndepărtă fără grabă.
— Tocmai ai săvârşit o mare greşeală, îşi dete cu părerea Bebon. Căpetenie a uneltitorilor sau nu, trebuia să scăpăm de el.

19

Noul mare preot al templului zeiței Neit, numit de către faraonul Amasis, le deschise larg porțile judecătorului Gem şi oamenilor săi. Magistratul verifică până în cele mai mici unghere diferitele edificii care alcătuiau vastul sanctuar, inima sacră a oraşului Sais, aflat în plină înflorire.

De astă-dată, pătrunse lesne în locaşurile tainice, în cripte și în Casa Vieții şi presimțirea i se adeveri: răposatul mare preot și cu Nitis îl ajutaseră pe scribul Kel să se ascundă. Vasăzică, era vorba de un complot în care fusese amestecat un demnitar religios de vază. Era el căpetenia uneltitorilor? Avea complici la palat? Kel îi luase locul? O mulțime de întrebări **nu** şi aflaseră încă răspunsul.

Descoperise însă şi un lucru bun: templul nu mai adăpostea un cuib de uneltitori, iar preoții se mărgineau la îndeplinirea sarcinilor rituale.

Gem cercetă „Casa Dimineții”, loc al purificărilor, sala silexului unde se păstrau obiectele de cult, „palatul țesăturilor de în”, capelele lui Neit, Ra şi Atum şi sanctuarul Albinei. Aici se celebrau misterele învierii lui Osiris. În mijlocul naosului, se găsea sipetul tainic în care era aşezată mumia divină.

— Deschide-l, îi porunci Gem marelui preot.

În ciuda supunerii arătate până atunci, acesta se împotrivi.

— Trebuie să aşteptăm următoarea sărbătoare, căci…

— Regele mi-a dat puteri depline.

Cu mâinile tremurânde, marele preot îi făcu pe plac, apoi se dădu câțiva paşi îndărăt. O asemenea pângărire a secretului marilor mistere va stârni mânia zeilor. Iar răzbunarea lor avea să fie cumplită.

Gem văzu ceea ce nu s-ar fi cuvenit să vadă, un sarcofag din aur, lung de-un cot, în care odihnea făptura de lumină a lui Osiris, învelit într-o pânză țesută de Isis şi Nephtys.

Dar nici urmă de vreun document folositor pentru Gem.

Cu chipul descompus, marele preot ceru îngăduința să se retragă. Deşi nu se simțea în largul său, judecătorul îşi continuă căutările. Erau în joc siguranța şi viitorul regatului.

Ultimul popas: mormintele faraonilor care făcuseră din Sais capitala lor. Odihnindu-se înăuntrul incintei lui Neit, se bucurau de ocrotirea zeiței. Portice, coloane cu capitelul în forma unui mănunchi de frunze de palmier, o sală vastă precedată de o capelă, mormânt boltit: locaşurilor de veci ale monarhilor nu le lipsea măreția. Terminat de curând, cel al lui Amasis era splendid. Judecătorul Gem intră cu pas uşor, străbătu curtea şi merse până la capelă.

Înzestrată cu o viață intensă, statuia ce reprezenta *Ka-ul* monarhului îl privea țintă.

Inspirându-se din lucrările Vechiului Regat, sculptorul ştiuse să înfăţişeze puterea şi severitatea monarhilor vârstei de aur.
Judecătorul se apropie.
La moartea lui Amasis, capela va fi umplută cu ofrande. Zi de zi, un preot al lui *Ka* va cinsti amintirea răposatului, întrupat în această statuie, sufletul lui îşi va lua zborul ca să se primenească aici, apoi se va întoarce pentru a sălăşlui în nepieritorul trup de piatră.
Magistratul vru să citească textele înscrise pe stâlpul din spate.
Dar rămase înmărmurit.
Rulat cu grijă şi aşezat după statuie, se afla un papirus.
Nedumerit, Gem îl luă. Papirusul nu era sigilat, ci legat cu o simplă sforicică, pe care judecătorul o dezlegă uşor.
Şi astfel ieşi la iveală un text de neînţeles! Nişte hieroglife trasate fără îndoială de o mână dibace, dar care luate laolaltă nu aveau nicio noimă.
Magistratul se gândi la ultimele cuvinte rostite de Mai-marele Casei tălmacilor, pe când trăgea să moară: „Să descifrezi documentul criptat”. Oare Gem tocmai găsise documentul cu pricina? Din cauza acestui papirus se săvârşise măcelul? Un lucru sărea însă în ochi: textul era aidoma celui pe care judecătorul îl avea deja şi care îi aparţinuse scribului Kel! Dar cine ascunsese aici originalul? Fie răposatul mare preot, fie Nitis,

discipolul său. Amândoi fuseseră convinşi că nimeni nu va îndrăzni să scotocească prin acest locaş. Aşadar, iată dovada vinovăției şi a complicității lor!

Negreşit, uneltitorii plănuiau să se folosească de document, poate chiar atunci când luau puterea. Dar ce cuprindea el atât de însemnat?

— Ați descoperit ceva, judecătorule Gem? întrebă o voce neprietenoasă.

Magistratul se întoarse.

— Nu ştiam de existența acestui papirus, adăugă Henat. Vedeți să nu fie vorba despre vreo ofrandă.

— Ce faceți aici?

— Veghez la terminarea locaşului de veci al faraonului. Unele detalii nu-l mulțumesc, aşa că muncim până când totul va fi fără cusur.

— Majestatea Sa mi-a poruncit să cercetez toate părțile templului cu speranța de a găsi o urmă, îl lămuri judecătorul.

— Frumoasă reuşită, recunoscu numaidecât căpetenia iscoadelor, arătând spre papirus.

— Da și nu. Textul e de necitit.

— Îmi îngăduiți să încerc a-l descifra?

Judecătorul stătea în cumpănă.

— Scumpe Gem, regele ne-a poruncit să ne sprijinim unul pe altul. În schimbul bunăvoinței voastre, am să vă ofer informații demne de atenție.

Magistratul îi întinse documentul.

După ce-l studie îndelung, Henat se dădu bătut.

— E de nedesluşit la prima vedere, într-adevăr. Un text criptat care ar trebui lăsat în seama scribilor din Casa tălmacilor. Cu încuviințarea voastră, fireşte…

— După ce-l voi arăta regelui, am să-l trimit acolo chiar eu. Ce informații aveți?

— Mi se pare că ați discutat cu Marele vistiernic Pefy şi vă îndoiți de cinstea lui. O presimțire vrednică de laudă, judecătorule Gem. Acest slujbaş din cale-afară de priceput nu vede cu ochi buni felul de a cârmui al regelui nostru, prea binevoitor față de greci. De aceea le-am cerut oamenilor mei să-l supravegheze în taină.

Gem se îmbufnă.

— Ar fi trebuit să-mi vorbiți despre asta.

— Nu spun c-am respectat chiar întru totul legea. Dar căutăm un ucigaş aflat în slujba unor uneltitori de temut, aşa e?

— Nu încuviințez mijloacele pe care le folosiți, Henat. Încălcarea legilor poate duce la samavolnicie.

— Doar ştiți cât sunt de cumpătat, de prevăzător şi de credincios statului. Din punctul meu de vedere, când avem de-a face cu lucruri grave, doar rezultatele contează. Or, Pefy era prieten cu răposatul mare preot al lui Neit, complice, pesemne, la rândul său cu scribul ucigaş. Ajunge o astfel de bănuială ca să presupunem că el e căpetenia unui grup de uneltitori.

— Ați găsit vreo dovadă?

Henat şovăi.

— E prea mult spus. Totuşi, purtarea Marelui Vistiernic Pefy continuă să mă nedumerească. Chiar înainte de a se întoarce la Sais, a întârziat plecarea corăbiei lui şi s-a dus la vila sa împreună cu un emisar venit de la Abydos. Apoi, casa a fost închisă.

— Eu socot că Pefy îşi îndeplineşte cu cea mai mare grijă sarcinile.

— Tocmai. Nu cumva caută să ne înşele? Deşi trece drept un înalt demnitar fără pată şi un vistiernic desăvârşit, urzeşte oare din umbră un complot?

— N-am nicio dovadă împotriva lui.

— Ne aflăm în fața fie a unui slujitor devotat al Majestății Sale, fie a unui om viclean şi crud, în stare să meargă până la omoruri pentru a-şi potoli ambiția. Domnia voastră nu aveți mijloacele să-l opriți, însă eu pot să-l urmăresc pas cu pas şi să-l împiedic să facă rău. Dar am nevoie de sprijinul vostru.

— Să cerem o audiență la rege, hotărî judecătorul.

20

În ciuda unei dureri cumplite de cap, faraonul Amasis ascultă atent raportul judecătorului Gem şi pe cel al căpeteniei iscoadelor, Henat. La acest sfat de taină luau parte regina Tanit, cancelarul

Udja şi marele general Fanes din Halicarnas.
— La cererea lui Henat, îi lămuri monarhul, nu l-am chemat pe Marele vistiernic Pefy. Înțelegeți acum de ce lipseşte.
— E datoria lui Henat să se îndoiască de tot și de toate, observă cancelarul, şi l-am încurajat să stea mereu cu ochii în patru. Totuşi, deşi Pefy nu-i are la inimă pe greci, n-am auzit aici niciun argument hotărâtor care să arate că e amestecat în vreun complot. Îşi îndeplineşte sarcinile fără greşeală, negoțul şi agricultura înfloresc. De ce-ar fi complicele unui ucigaş?
— Din pricina duşmăniei sale recunoscute față de greci, socoti căpetenia iscoadelor, poate că a urzit nişte planuri îngrozitoare.
— Oare coiful faraonului să se afle tot la Pefy? întrebă regina.
— Nu ştiu, Majestate. E treaba judecătorului Gem să-l aresteze şi să-l facă să vorbească.
— Dar n-am destule dovezi, îl contrazise magistratul. Arestarea lui ar pricinui grave tulburări printre înalții demnitari ai statului, mai ales dacă e nevinovat. Vreau să trec la fapte doar atunci când nu mai e loc de îndoieli.
— Îți încuviințez spusele, grăi Amasis.
— Majestate, îngăduiți-mi să vă pun totuşi în gardă, stărui Henat. Lăsați-mă să continui a-l supraveghea pe Marele Vistiernic.
— Bine, ai încuviințarea mea.
— Pefy tocmai a plecat spre scumpul lui Abydos,

iar la Memphis a părut tare tulburat de venirea unui mesager din acest oraş. Abydos nu riscă să devină un sălaş al răzvrătiților?

— M-ar mira, sări marele general Fanes din Halicarnas. Abydos nu-i decât un târguşor adormit, unde nişte preoți bătrâni îşi dedică zilele celebrării misterelor lui Osiris, departe de lume, şi o cazarmă întreagă de mercenari veghează la păstrarea ordinii.

— Dublează numărul mercenarilor, porunci Amasis, şi înăspreşte măsurile de siguranță. La cel mai firav cuvânt de răzvrătire rostit de preoții lui Osiris, la cel mai mic gest care trezeşte bănuieli, vreau să fiu prevenit.

— La ordinele voastre, Majestate.

— Casa tălmacilor a reuşit să dezlege codul papirusului ascuns în spatele statuii lui *Ka?* îl întrebă regele pe Gem.

— Din păcate, nu, Majestate. L-am arătat mai multor scribi regali şi, cu toată învățătura lor, au dat şi ei greş. La fel s-a întâmplat şi cu documentul asemănător găsit în capela lui Kheops. După părerea mea, un singur om are cheia: scribul Kel. Se slujea pesemne de aceste texte pentru a ține legătura cu oamenii din grupul său şi, întrucât vorbeşte mai multe limbi, a născocit un cod de neînțeles sub aparența înşelătoare a hieroglifelor.

— Când l-am întâlnit, mărturisi regina, mişcată de amintirea acelor clipe, a spus că are un

papirus criptat, din pricina căruia a fost distrusă Casa tălmacilor şi care arată că există un complot, dovedind astfel nevinovăția lui.

— Şi eu l-am văzut pe acest Kel, când a încercat să scape cu fața curată aducându-mi un coif fals! Fără îndoială, mereu ajungem la el. Căpetenie şi totodată braț înarmat, el rămâne un duşman de temut şi se va strădui să-i unească împotriva mea pe cei care-mi sunt vrăjmaşi. Iată ce hotărăsc pentru a împiedica o asemenea nenorocire: tu, judecătorule Gem, continuă să-l vânezi pe acest monstru. Ia cu tine cât de multe gărzi. Un decret regal te va împuternici să cercetezi templele şi să-i azvârli în temniță pe cei care nu vor să ți se supună. Acum sunt convins că Kel caută să răzbată până în sud. Aşa că îți pun la dispoziție o mică flotă de corăbii de război. Străbate provinciile în lung şi-n lat, Gem, şi hăituieşte această fiară.

— Voi pleca chiar mâine, Majestate.

— Tu, generale Fanes, urmă monarhul, te vei duce la Elefantina, a cărei garnizoană mă îngrijorează. Prea mulți nubieni şi prea puțini greci. Lui Kel şi aliaților lui n-o să le scape asta. Numeşte un nou comandant al fortăreței, înstăpâneşte acolo o disciplină de fier, înlătură nemulțumirile şi tocmeşte mercenari de elită. Elefantina trebuie să rămână un hotar de netrecut. Apoi, verifică toate garnizoanele noastre din sud şi nu-i ierta pe cei delăsători.

— Bizuiți-vă pe mine, Majestate.

Suveranul se întoarse spre Henat.

— De multă vreme ar fi trebuit să rezolvăm problema tebană. Divina Adoratoare nu încuviințează felul meu de a cârmui, şi chiar simpla ei existență îmi slăbeşte puterea.

— Să nu plănuiți ceva rău în privința ei, îl sfătui regina Tanit neliniştită. Marea preoteasă a lui Amon se bucură de un bun renume. Oamenii o prețuiesc pentru cinstea ei şi pentru respectul pe care-l arată vechilor ritualuri.

Amasis îşi luă cu tandrețe soția de mână.

— Îmi dau seama şi, cu toată supărarea mea, cred că e ne**voie** să păstrăm această datină prăfuită. Totuşi, trebuie s-o împiedicăm pe Divina Adoratoare să ne facă rău. Tu, Henat, **o să** te duci la Theba și o să-i arăți cum stau lucrurile.

— Anevoioasă sarcină, Majestate!

— Vorbeşte-i despre existența unui complot şi despre căpetenia lui, scribul Kel, care e hotărât să ia legătura cu ea pentru a o îndemna să se ridice împotriva cârmuirii. Să nu se lase păcălită de acest ucigaş şi să rămână credincioasă coroanei. În felul acesta îşi va păstra micul ei regat teban şi va putea să celebreze mai departe ritualurile strămoşeşti.

Henat se înclină.

— Ție, cancelare Udja, adăugă Amasis, îți încredințez grija statului. Vei rămâne alături de

mine, aici, la Sais, şi **în i** continua să sporeşti forța armatei noastre, dar mai cu seamă flota de război. O să primeşti rapoarte de la membrii acestui sfat restrâns și o să-mi aduci la cunoştință orice întâmplare neplăcută.

— N-am să dau greş, Majestate.

Demnitarii se retraseră.

Obosit, Amasis goli o cupă cu vin roşu.

— Să cârmuiesc mă istoveşte peste măsură, i se destăinui soției sale, dar n-am dreptul să-mi las țara de izbelişte.

— Fiți pe pace, zise Tanit surâzătoare. Adineauri tocmai v-ați întărit autoritatea.

— Un înalt demnitar sfârşeşte întotdeauna prin a se crede conducătorul statului. Era timpul să le reamintesc cine domneşte! Tot îmi pun întrebări în privința lui Pefy.

— Un om bogat, bătrân, interesat de bunăstarea poporului, dornic să se retragă la Abydos şi să se dedice misterelor lui Osiris... Nu mi-l închipui în fruntea unui grup de uneltitori.

— Nu-i vorba oare de o mare viclenie? Scribul Kel are nevoie de sprijin, iar Marele meu Vistiernic i-ar putea oferi un ajutor de nădejde, prefacându-se că mă slujeşte cu devotament.

Regina părea descumpănită.

— Un om care pune atâta preț pe tradiție nu-l respectă pe faraon?

— Ambiția şterge orice rețineri, scumpa mea soție. Pefy l-a cunoscut pe înaintaşul meu şi

poate că nu-i place că eu i-am luat locul. Iar faptul că nu vede cu ochi buni grija pe care o arăt străinilor nu e o mărturie în favoarea lui. Pe de altă parte, sinceritatea lui dovedeşte că e un om răspunzător, cinstit şi curajos.

— Cum te descurci în această încurcătură?

— Henat o să descopere adevărul.

21

Bebon nu se amăgea: dacă împreună cu Kel şi Vânt-de-Miazănoapte s-ar fi apropiat de tabăra mercenarilor greci de la Saqqara, ar fi fost arestați numaidecât. Bineînțeles că Marele vistiernic Pefy îi prevenise pe mercenari, bucuros să se laude că-l prinsese pe ucigaşul urmărit de prea multă vreme.

— Am încredere în el, spuse Kel.

— Dragostea te orbeşte! Acest demnitar cumsecade ne trimite drept în capcană. Şi, de astă-dată, copitele lui Vânt-de-Miazănoapte n-o să ne scoată din ea.

— Pefy mi-ar fi putut închide gura pe corabie. Nu se numără printre uneltitori.

— Culmea şireteniei! Marele vistiernic nu-şi murdăreşte mâinile.

— Saqqara este singura informație pe care-o avem, Bebon.

— Ia nu-mi ține lecții! Nu trăgeam deloc nădejde să te opresc, ci voiam doar să ne luăm câteva măsuri de prevedere înainte de a muri prosteşte.

— Linişteşte-te, nu plănuiesc să atacăm noi trei o garnizoană întreagă.

— Ce uşurare! Şi ce propui?

— Să cercetăm împrejurimile şi să punem mâna pe mercenarul însărcinat să care gunoiul.

— Şi dacă-s mai mulți?

— Fii şi tu mai încrezător!

— Bine, bine. Şi după aceea? Presupunând că voinicul o să ne spună că Nitis se află în tabără, va trebui să ne batem unul împotriva a douăzeci!

— Zeii ne vor ajuta.

Bebon preferă să tacă.

Arătând ca nişte adevărați negustori ambulanți, cei doi prieteni se îndreptară spre tabăra de la Saqqara însoțiți de măgarul lor care purta burdufurile cu apă.

Pe drum se încrucişară cu alți vânzători, le dădură binețe, apoi se opriră în fața unei santinele.

— Ziua bună, soldat! Garnizoana are nevoie de apă proaspătă şi ieftină? întrebă cu glas voios Bebon.

— Îmi pare rău, băiete, dar Mai-marii noştri ne silesc să cumpărăm doar de la anumiți negustori.

— Având în vedere numărul vostru, câteva porții în plus v-ar prinde bine!

— Nu suntem decât vreo cincizeci și avem tot ce ne trebuie.

— Cred că nu-i o plăcere să stai zi de zi aici. Ce

plictiseală să supraveghezi necropola! Fără îndoială că ai prefera să trăieşti la Memphis. Acolo nu duci lipsă de distracții, petreceri şi veselie.

— Pleacă, prietene. Comandantul interzice santinelelor să discute cu străinii.

— Apa mea…

— Du-te s-o vinzi în altă parte.

Cei trei descoperiră magazia de gunoi a mercenarilor. O parte era arsă, cealaltă năruită. Kel, Bebon şi Vânt-de-Miazănoapte se ascunseră într-o grădină de palmieri unde măgarul găsi ce să mănânce.

Tinerii se mulțumiră cu câteva curmale.

Pe înserat, apăru un soldat cărând nişte coşuri grele.

Era santinela ce îndeplinea corvezile.

Singur, mercenarul bodogănea împotriva acestei munci anevoioase.

Când simți în șale vârful cuțitului mânuit de Bebon, scăpă coşurile.

— Mergi înainte spre palmierii aceia, îi porunci actorul. Dacă țipi, te spintec.

Furios, Kel îl sili pe grec să se întindă pe spate. Vânt-de-Miazănoapte îi puse o copită pe piept.

— Măgarul nostru e peste măsură de sălbatic, îl lămuri Bebon. N-ai fi primul pe care-l rupe-n bucăți. Răspunde-ne la întrebări şi o să te crutăm.

Mercenarul se holbă la el, îngrozit.

— Nu sunt vinovat pentru că n-am cumpărat apă de la voi! Eu ascult ordinele şi...

— Puțin îmi pasă de apă. În tabără s-a petrecut de curând ceva neobişnuit, nu-i aşa?

— N-am băgat de seamă, eu...

Apăsarea copitei crescu brusc şi-i smulse soldatului un geamăt de durere.

— N-o să te salvezi mințind, sări Kel. Eşti gata să mori ca să-i protejezi pe mai-marii tăi?

După ce chibzui mai bine, mercenarul nu se simți răspunzător pentru ordinele primite. Iar ultimele nu-i fuseseră deloc pe plac.

— Deşi regulamentul ne interzice cu tărie, nişte colegi de-ai mei au adus o femeie în tabără. Tânără, foarte frumoasă, legată şi având căluş. Au zăbovit îndelung la comandant.

— Era rănită? se îngrijoră Kel.

— Nu cred.

— Ai mai văzut-o după aceea?

— Da, când au scos-o din cortul comandantului. Vorbeau tare și am tras cu urechea. Mă întrista să văd cum îmbrâncesc şi ocărăsc o fată aşa frumoasă. Eu m-aş fi purtat altfel cu ea!

Bebon se temu pentru Kel să nu aibă o izbucnire de furie. Dar scribul reuşi să se stăpânească.

— Şi ce-ai auzit?

— N-au izbutit să afle nimic de la ea, iar colegii mei voiau un adăpost sigur ca s-o țină acolo şi să mai încerce să-i smulgă nişte răspunsuri. Comandantul i-a îndrumat spre o galerie care

tocmai a fost săpată în partea sudică a piramidei în trepte. Acolo nimeni n-o să-i deranjeze.

— Câți temniceri sunt?

— Trei. Nişte bărbați de temut, după părerea mea.

— Li se duce de mâncat şi de băut?

— La răsăritul şi la apusul soarelui.

Socotind că întrebările s-au terminat, Vânt-de-Miazănoapte se îndepărtă.

— Dezbracă-te, porunci Kel. Avem nevoie de uniforma ta.

— Vreți să... să mă ucideți?

— Doar să te împiedicăm să te mişti şi să vorbeşti. Aici o să Iii la umbră şi până la urmă cineva o să te găsească. Şi-ți dau un sfat: uită de noi.

Mercenarului i se păru că noaptea nu se mai sfârşeşte. Legat zdravăn şi mulțumindu-le zeilor că scăpase cu viață, adormi într-un târziu.

Kel nu se gândea decât să pornească mai departe, însă Bebon îl convinse să se odihnească puțin. Eliberarea lui Nitis nu avea să se dovedească o treabă uşoară. De astă-dată, scribul se va vedea silit să ucidă.

22

Sosirea căpeteniei nu-i linişti pe uneltitori, pradă cu toții unei vii agitații.

Văzându-le tulburarea, Mai-marele lor îi privi pe rând, păstrându-şi calmul.

Uneltitorii tăcură şi se aşezară.

— Iată-ne adunați aici după o despărțire îndelungată, grăi căpetenia. Va trebui să punem la cale un plan precis, pe care fiecare să-l respecte.

— Papirusul criptat a căzut în mâinile gărzilor! reaminti cel mai tulburat dintre uneltitori. Şi nu vorbesc de cel de la Gizeh! Acum trupele de ordine au la dispoziție două documente fără pereche de importante.

Căpetenia zâmbi.

— Numai că trebuie să le şi descifreze. Iar singurul om în stare s-o facă era răposatul conducător al Casei tălmacilor, pe care am fost siliți s-o distrugem. În clipa de față nu ne mai paşte nicio primejdie. Papirusurile vor rămâne mute.

— Dar scribul Kel? întrebă un alt uneltitor.

— Poate să fi găsit prima cheie şi să fi citit câteva rânduri. O izbândă măruntă, lipsită de urmări grave.

— Şi dacă ajunge la Theba, unde e ascunsă a doua cheie? Atunci o să înțeleagă tot!

— O presupunere fără rost, socoti căpetenia. Însă vom continua să ținem seama de ea şi să ridicăm atâtea piedici între Kel şi Divina Adoratoare, încât întâlnirea lor să devină cu neputință.

— Zeii par să-l ocrotească pe acest scrib!

— Dispariția iubitei sale Nitis îl va zdruncina şi-

l va scoate din minți. Uitând de prudență, va cădea în mâinile celor ce-l urmăresc.

— Şi dacă totuşi…

— Vom face orice e nevoie, hotărî căpetenia. Niciodată Divina Adoratoare n-o să asculte aiurelile unui ucigaş.

Sângele rece şi dârzenia Mai-marelui lor îi liniştiră pe uneltitori. Şi apoi, nici n-aveau de ales. De-acum nu mai puteau să dea înapoi.

*

De când se întorsese la Sais, Menk, rânduitorul sărbătorilor, fusese copleşit de muncă. Noul mare preot, un nepriceput, se bizuia pe el ca să asigure desfăşurarea fără cusur a marilor ritualuri în onoarea lui Neit.

La vederea Mai-marii cântărețelor şi țesătoarelor, numită Iu locul lui Nitis, Menk, care era totuşi un om de lume şi se purta cu multă curtoazie, aproape că-şi ieşi din fire. O bătrână arțăgoasă şi cicălitoare, cu voce ascuțită şi gesturi repeziți. Din pricina acestei femei urâte foc, corul cânta fals şi atelierele decăzuseră.

Dezgustat, Menk se feri să-i dea porunci de care ea oricum n-ar fi ascultat. El, care crezuse întotdeauna că pe calea discuțiilor poți ajunge la o bună înțelegere, ar fi trebuit să-i aducă la cunoştință marelui preot nemulțumirea sa. Dar, vai! Greşelile care vor apărea de-aici înainte îi vor fi puse în cârcă lui Menk şi-i vor distruge renumele. Oare cineva încerca să-l înlăture?

În culmea supărării, Menk porni spre tribunalul unde lucra judecătorul Gem. Nemaiputând îndura absența lui Neit, voia să-i ceară magistratului lămuriri clare şi sigure.

Dar un alt judecător conducea procesele.

— Doresc să-l văd pe Gem, îi zise Menk scribului secretar.

— Pleacă în călătorie. Corabia sa o să părăsească în curând portul.

Rânduitorul sărbătorilor alergă într-un suflet la debarcader. Aici îşi spuse numele şi rangul ofițerului supraveghetor. Acesta merse să-l înştiințeze pe judecător şi Menk fu lăsat să urce la bord.

Aşezat la pupă, magistratul bea bere uşoară şi contempla capitala Egiptului.

— Judecătorule Gem, am venit să vă cer noutăți despre cercetările privind dispariția preotesei Nitis.

— Legea mă opreşte să vă răspund.

— Era cel mai de seamă ajutor al meu. Lipsa ei îmi pricinuieşte o mare îngrijorare!

— Uitați-o, Menk!

— Vreți să spuneți că…

— Nitis n-a fost răpită. A fugit.

— A fugit! Din ce cauză?

— Preoteasa nu-i o victimă, ci părtaşa unui ucigaş. Iar eu am să-i arestez pe amândoi. Vă dau încă o dată acelaşi sfat: uitați-o!

Palid, Menk simți că-l cuprinde amețeala. Când

coborî pasarela, fu cât pe ce să cadă.

Vasăzică, scribul Kel o silise pe Nitis să-l urmeze. Ea, îndrăgostită de un ucigaş... Nu, era cu neputinţă! În faţa unei nenorociri atât de cumplite, Menk nu putea sta cu braţele încrucişate. Şi, de vreme ce bătrânul judecător, care nu vedea altceva în afară de legile sale, nu izbutea să prindă monstrul, trebuia găsită o altă cale.

Menk se duse la palat şi ceru să fie primit de Henat, şi el pe punctul de a părăsi Saisul.

— Timpul meu e măsurat, îl preveni căpetenia iscoadelor. Arătaţi necăjit, scumpe prietene! O duceţi rău cu sănătatea?

— Aud că Nitis ar fi fugit cu Kel.

Henat păru stânjenit.

— Într-adevăr, asta e părerea judecătorului Gem.

— Monstrul ăla a silit-o să-l urmeze.

— Se poate.

— Cu siguranţă! Judecătorul se înşală şi planul lui nu va da neapărat roadele aşteptate. Nitis ar putea fi rănită, ucisă chiar! Trebuie să fac ceva.

— Cum anume?

— Am lucrat deja pentru domnia voastră, reaminti Menk, luând seama la uneltirile răposatului mare preot al lui Neit. Încredinţaţi-mi o nouă misiune: s-o găsesc pe Nitis şi s-o eliberez. Am nevoie doar de câţiva mercenari pricepuţi, de o corabie iute şi de o mică

informație, ca să încep de undeva.

Apoi am să mă descurc singur. În ochii tuturor, voi fi plecat să-mi îngrijesc de sănătate. Ajutoarele mele mă vor înlocui, iar noii cârmuitori ai templului vor răspunde de desfăşurarea viitoarelor sărbători.

— Să vă preschimbați aşa, dintr-odată, într-o iscoadă în toată regula... Mi se pare o treabă delicată.

— Nitis trebuia să devină soția mea, mărturisi Menk. Îmi înțelegeți acum hotărârea?

Henat încuviință din cap.

— Vă admir curajul, Menk. Dacă primesc propunerea voastră, îmi făgăduiți să nu vă puneți viața în primejdie? Scribul Kel e un ucigaş de temut.

— Vă făgăduiesc.

— Ucigaşul a părăsit Memphisul, luând-o spre sud, îi destăinui căpetenia iscoadelor. Va încerca să ajungă la Theba, s-o atragă de partea sa pe Divina Adoratoare, apoi să stârnească o răzvrătire în Nubia. Găsirea lui nu se anunță uşoară, dar poate că norocul o să vă surâdă. Dacă se întâmplă asta, mărginiți-vă să ne dați de ştire.

— Am înțeles.

— Secretarul meu se va îngriji de cele trebuincioase. Până diseară, veți avea tot ce-ați cerut.

— Mulțumesc, Henat. Mă voi arăta vrednic de

această misiune.
— V-o doresc din toată inima.
Menk se ferise să adauge că nu urmărea decât un țel: să-l ucidă pe scribul Kel şi s-o elibereze pe Nitis ca s-o ia de soție numaidecât.
La rândul său, căpetenia iscoadelor bănuia adevăratele planuri ale noii sale iscoade. Dar, câteodată, un începător reuşea.

23

Bebon nu se simțea în largul său. După unele zvonuri stăruitoare, duhuri războinice păzeau Saqqara şi împrejurimile sale, veghind la odihna sufletului faraonului Djeser, a cărui piramidă în trepte, scară unind cerul cu pământul, domina necropola. Nimeni nu se aventura până aici.
— Un scrib atât de învățat ca tine, îi spuse el prietenului său, ar trebui să țină seama de primejdie. Magia tărâmului de dincolo ne împresoară, iar noi suntem nişte bieți oameni care nu se pot lupta cu o astfel de forță.
— Ți-e frică?
— Fireşte că nu! Vorbeam doar despre respect şi prudență.
— Eliberarea lui Nitis n-o să-i nemulțumească pe zei. Fără ajutorul lor, n-am fi aflat adevărul. De ce ne-ar părăsi acum?
Actorul renunță să-l contrazică. Încăpățânarea lui Kel îi zădărnicea dinainte orice argument.
Cu pas solemn, Vânt-de-Miazănoapte străbătu

ținutul sacru al lui Djeser. Liniştit, măgarul călca pe urmele ritualiştilor care celebraseră sărbătoarea reînnoirii lui *Ka* şi a unirii Celor Două Regate, oferind astfel Egiptului o temelie nepieritoare.

Kel îşi amintea de clipele intense trăite în cripta din templul lui Neit, de la Sais. În mijlocul tăcerii şi al întunericului, înconjurat de puterile divine, se lepădase de pielea profană.

Dobândind un nou mod de a privi lumea, se simțea gata să dea piept cu demonii dornici să-l distrugă.

Pe Bebon însă îl treceau fiori de groază, şi ar fi bătut bucuros, în retragere. Desluşea prezența unor spirite care se învârteau în jurul oaspeților nepoftiți, şovăind să-i lovească. Ținându-şi urechile lăsate, Vânt-de-Miazănoapte mergea cu o uşurință de necrezut, de parcă nu cântărea mai mult decât o pasăre. Actorul lua parte la o procesiune ciudată, în care muritorii atingeau o lume nevăzută.

În sfârşit, ajunseră la intrarea în galeria saită. O uşă din lemn oprea trecerea.

Răsăritul începea să capete sclipiri roşiatice.

Bebon respira mai bine. Demonii nopții se întorceau în grotele lor, lăsându-i să-i înfrunte doar pe cei trei mercenari greci.

Kel păru dintr-odată abătut.

— Şi dacă au schingiuit-o şi au siluit-o... Niciodată Nitis n-o să-şi mai vină în fire! Va

prefera să moară.

— Vrei să afli sau nu? încă mai putem s-o lăsăm în mâinile lor.

Privirea lui Kel scăpără.

— Bate la această uşă, Bebon, şi pregăteşte-te să împlineşti prima parte a planului nostru.

Actorul lovi zdravăn cu pumnul.

— Cine-i acolo? întrebă în greacă o voce groasă.

— Am adus apă şi plăcinte calde.

Uşa se întredeschise. Mercenarul care se ivi era lat în spate şi bărbos.

Mai întâi, văzându-l pe Kel în uniformă, alături de un măgar încărcat cu de-ale gurii, se linişti. Apoi îl încolţi bănuiala.

— Eşti nou.

— Da, am intrat de curând în slujbă.

— De mirare. Nu se încredinţează unui începător treburi ca acestea.

— Am multă experienţă, iar tu n-o să-mi scapi.

— Ce înseamnă asta?

Bastonul din lemn de palmier al lui Bebon zdrobi ţeasta mercenarului.

— Unul mai puţin, rosti sec actorul, dar arma mi s-a rupt în două.

Kel aşeză jos jăraticul luat de la depozitul de gunoaie al taberei militare. Cu ajutorul unei ramuri de palmier aţâţă flacăra.

Fumul umplu galeria.

— Foc! strigă el în greacă. Să ieşim de aici, prieteni! Altminteri o să murim sufocaţi!

Potrivindu-şi de minune mişcările, măgarul şi actorul îl izbiră pe cel de-al doilea mercenar, care se rostogoli peste cap. Apoi, cu o lovitură de copită în ceafă, Vânt-de-Miazănoapte îi veni de hac.

Al treilea mercenar o târa după el pe Nitis, care se împotrivea din toate puterile.

Nebun de furie, Kel sări la gâtul lui, îl sili să dea drumul prăzii şi începu să-i care la pumni cu nemiluita. Soldatul se prăbuşi leşinat.

Nicicând scribul nu se crezuse în stare de o asemenea violență.

— Nitis…

Plângând de bucurie, tânăra îl strânse în brațe, mai-mai să-l înăbuşe.

— S-a sfârşit, eşti liberă!

— A fost cumplit, mărturisi ea.

— Te-au lovit?

— Nu, m-au speriat doar. Însă au distrus tot ce aveam şi în fiecare clipă m-am temut de ce e mai rău. Căpitanul de pe *Ibis* m-a dat pe mâinile a trei mercenari greci care m-au dus într-o vilă frumoasă unde m-au luat la întrebări.

— L-ai întâlnit acolo pe Marele vistiernic Pefy?

Întrebarea o miră pe tânăra femeie.

— Nu… A avut vreun amestec în răpirea şi întemnițarea mea?

— Nu cred. Ce voiau de la tine?

— Să afle ce legături există între noi, unde te ascunzi şi cine-ți sunt aliații. Le-am oferit

răspunsuri neclare şi care se băteau cap în cap. Scoşi din răbdări, au hotărât să mă lase în seama unor călăi mai pricepuți.

— Să nu mai pierdem vremea pe aici, se amestecă în vorbă Bebon. Locul ăsta mă îngrijorează.

— Haideți să mergem până în capătul galeriei, îi sfătui preoteasa. Adăposteşte o comoară.

— Eu stau la pândă, hotărî actorul. Dacă strig, veniți în fuga mare.

Lung de şaizeci de metri, vastul coridor orizontal era susținut în mijloc de un rând de coloane puternice. Iar dulgherii îi sporiseră siguranța prin mai multe grinzi.

— Suntem în mijlocul piramidei, socoti Nitis. Simți energia pe care o răspândeşte?

Tulburat, Kel încercă un intens sentiment de venerație. Departe de a părea o întemnițare, o astfel de călătorie în inima pietrei semăna cu o eliberare.

— Priveşte aceste minunății!

Scribul admiră un grup de Răspunzători [2], figurine din ceramică smălțuită, albastră, aşezați în morminte pentru a îndeplini anumite munci în locul celor înviați. Purtând peruci, înveşmântați în tunici scurte cu mâneci largi, Răspunzătorii țineau în brațele încrucişate la piept două săpăligi. Potrivit textului, ai căror

---

[2] *Ushebtis* sau *shauabtis*.

executanți magici erau, ei se însărcinau să semene ogoarele, să irige taluzurile, să care îngrăşământul rămas din descompunerea mâlului de la apus la răsărit şi de la răsărit la apus.

— Sunt dedicați faraonului Amasis! observă scribul.

— Fără îndoială e vorba despre un furt, îşi dădu Nitis cu părerea.

— Mai degrabă despre o plată către aceşti mercenari care pot vinde foarte scump astfel de obiecte. Aceste minunății nu dovedesc, oare, că faraonul este întâiul nostru vrăjmaş?

— Să nu ne pripim cu judecățile. Să luăm cu noi unul dintre Răspunzători şi această amuletă: două degete de obsidian, pe care îmbălsămătorul le strecoară în timpul mumificării în tăietura făcută pe trupul osirian. Despărțind cerul de pământ, amuleta îngăduie sufletului să ajungă, străpungând norii, în paradisuri şi îl fereşte de deochi.

Stăpânirea de sine pe care o dovedea tânăra femeie îl ului pe Kel. După atâtea ore de spaimă, îşi regăsise bucuria de a trăi şi energia cu o iuțeală de necrezut!

— Şi tu, şi eu am pierdut copiile după papirusul criptat, rosti el cu amărăciune.

Nitis îi zâmbi.

— Copiile, dar nu ținerea de minte. Ştiu pe de rost adunătura aceea misterioasă de hieroglife.

Şi tu la fel, bănuiesc.
Într-o traistă de piele cărată de Vânt-de-Miazănoapte se găseau o paletă şi cele trebuincioase scrisului.
Cu toată împotrivirea lui Bebon, nerăbdător să părăsească locurile, Kel şi Nitis se apucară separat să scrie textul, aşa cum şi-l amintea fiecare. Cele două copii se potriveau perfect.
— Să plecăm de-aici, stărui actorul.
— Doar Divina Adoratoare ne poate salva, le reaminti Nitis.

24

Omul care adusese apă şi plăcinte bătu de mai multe ori în uşa galeriei saite. Mirat că nu capătă niciun răspuns, o împinse binişor.
Uşa se deschise scârțâind.
Un fum usturător îi intră în nas şi-n ochi.
— Sunteți acolo? strigă el cu nelinişte în glas.
Înaintă temător şi se împiedică de trupul unui mercenar. Puțin mai încolo zăceau alți doi.
Speriat de-a binelea, omul lepădă urcioarele şi coşurile şi o rupse la fugă pentru a-l înştiința pe comandantul taberei. Acesta sosi numaidecât la fața locului, întovărăşit de doi soldați.
Unul dintre răniți tocmai îşi revenea în simțiri.
— Ce s-a întâmplat?
— Am fost atacați prin surprindere.
— Câți erau?
— Nu ştiu… Fumul ne-a împiedicat să vedem şi

să ne apărăm. Totul s-a desfăşurat foarte repede.

Comandantul cercetă galeria. Comoara părea neatinsă, dar fata dispăruse. Nu ştia cine e ea şi nici nu dorea să afle, într-atât îi displăcea această misiune secretă. Ofițerul se mărginea să execute întocmai ordinele fără a căuta să descopere de unde veneau și care era ținta lor. Mercenarii nu stăteau la discuții.

Cei trei răniți vor fi îngrijiți şi apoi vor fi mutați într-o garnizoană îndepărtată, unde vor uita această întâmplare, ferindu-se să-şi dea drumul la gură. Cât despre comandant, se va grăbi să întocmească un raport amănunțit şi să-l trimită Mai-marilor săi.

Restul nu-l privea.

*

Când căpetenia uneltitorilor află de eliberarea lui Nitis, nu se putu împiedica să nu încerce un sentiment de admirație față de scribul Kel. Într-adevăr, nu era un om obişnuit și făcea dovada unei iubiri nebuneşti, care-l împingea să mişte şi munții din loc.

Totuşi, potrivit dosarului său, ar fi trebuit să se poarte ca un slujbaş mărunt, care să tremure de frica Mai-marilor lui şi să nu fie în stare să ia o hotărâre de unul singur, devenind astfel o pradă uşoară. Numai că soarta cea vitregă îl preschimbase într-o fiară sălbatică mereu la pândă şi biruitoare de fiecare dată. Să scape de trupele de ordine şi s-o elibereze pe preoteasă

fuseseră două isprăvi pe cinste. În slujba uneltitorilor, acest tânăr ar fi săvârşit minuni.

Dar acum era prea târziu. Având în vedere împrejurările, uneltitorii trebuiau să se descotorosească de Kel şi de Nitis într-un fel sau altul. Iar unul dintre ucigaşii porniți în căutarea lor va sfârşi prin a le veni de hac.

Existau nişte complici... Nu încăpea nicio îndoială. În primul rând, fostul mare preot al lui Neit, din fericire dispărut, care negreşit o ajutase pe Nitis, discipolul său, să cunoască ritualişti de vază. Aşadar, fugarii vor folosi adesea templele drept adăpost, prin urmare se impunea ca acestea să fie supravegheate cu străşnicie.

Theba şi Divina Adoratoare erau ținte de neatins! Căpetenia uneltitorilor ura acest oraş înțesat de sanctuare şi pe această preoteasă bătrână, aproape egala faraonului, ce-şi dedicase viața slujirii zeilor. Iar poporul, mărginit cum era, o venera crezând în puterile ei magice şi în forța ei de a-l apăra de urgii! Atâtea credințe învechite deveneau nesuferite şi o mişcare fermă le va înlătura.

Egiptul merita mai mult. Iar scribul Kel, în ciuda curajului şi a norocului său, nu va putea opri schimbarea.

*

Drum Bun, marele port din Memphis, semăna cu un furnicar. Corăbii trăgeau la mal, căutând cel mai bun loc, sau plecau. Oamenii încărcau şi

descărcau mărfuri, vedeau de starea vaselor, făceau negoț, crâcneau împotriva măsurilor de pază prea aspre, se târguiau asupra prețului călătoriilor. Din ce în ce mai numeroşi, grecii se dovedeau negustori aprigi.

Bebon se amestecă în mulțimea de gură-cască şi zări gărzile care patrulau însoțite de babuini dresați să-i dea în vileag pe hoți muşcându-i de pulpa piciorului. Răufăcătorii erau duşi în temniță şi osândiți fără milă.

Prost ras, aidoma unui bărbat în doliu, îmbrăcat cu o tunică siriană grosolană, purtând sandale ieftine, Bebon părea un locuitor de rând al Memphisului, nici bogat, nici sărac, pornit în căutarea unui câştig frumuşel.

De când trupele de ordine răscoliseră tot oraşul din porunca judecătorului Gem, hoții se făcuseră nevăzuți de teama unor controale neaşteptate. Cei care aveau prăvălii, precum şi negustorii ambulanți nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie văzând cât de bine le merg treburile acum.

Lângă pasarela unei corăbii de negoț impunătoare stăteau cinci soldați şi comandantul lor.

Bebon se apropie agale, cu fruntea în pământ.

— Aş dori să discut cu un ofițer răspunzător, îi zise el comandantului.

— Răspunzător cu ce?

— Cu apărarea statului.

— Pleacă, prietene. Avem de lucru.

— Vorbesc foarte serios. Ascultați-mă şi n-o să vă căiți.

Comandantul oftă.

— Te-a părăsit nevasta? Ți-ai pierdut slujba? Nu deznădăjdui, totul o să se aranjeze.

— Am o informație care-l priveşte pe însuşi faraonul.

Comandantul zâmbi:

— Îmi pari cam obosit, omule, dar curând o să vină vremea odihnei de după masă.

— Kel, ucigaşul, vă interesează?

Comandantului îi pieri zâmbetul.

— Urăsc glumele proaste!

— Vreau să ştiu ce răsplată capăt.

— Nu mişca de-aici, mă întorc îndată.

Ga şi ceilalți colegi ai săi, comandantul primise ordin să strângă toate informațiile, chiar şi cele care puteau trece uşor drept născociri.

Nu peste mult timp se întoarse, însoțit de un ofițer cu bărbia despicată.

— Băiete, țin să te previn că nu-i sufăr cu niciun chip pe cei care scornesc tot soiul de minciuni.

— Care-i răsplata?

— O vilă, doi servitori, cinci măgari şi o mare cantitate de provizii, fără a mai pune la socoteală recunoştința cârmuitorilor.

— Ați putea adăuga şi nişte pământuri mănoase.

O să mai discutăm despre asta dacă te dovedeşti serios!

— Dacă sunt serios? Când e vorba să fac avere nu-mi arde de glume.
— Ai rostit numele scribului Kel?
— Se pregăteşte să părăsească Memphisul ca să ajungă la Theba, iar eu ştiu prin ce mijloace.
Bărbie-Despicată îşi ținu răsuflarea.
— Vreau un zălog, continuă Bebon. Statul împarte lesne făgăduieli, dar rareori le respectă.
— Şi ce anume ceri?
— Un săculeț cu pietre scumpe.
— Nu-ți lua nasul la purtare, omule!
— E doar o simplă arvună, îl lămuri Bebon. Apoi o să capăt şi restul cuvenit. Şi hotărâți-vă iute. N-o să aştept prea mult. Alte gărzi vor pleca urechea, negreşit, la spusele mele.
— Aşează-te şi ai răbdare. O să ți se dea de băut.
Bărbie-Despicată se întoarse cu un săculeț de pietre scumpe.
— Îți convine?
Actorul îi cercetă îndelung conținutul.
— Merge, la o adică.
— Aşadar, spune-ne ce ştii.
— Scribul Kel a lăsat să-i crească o mustață subțire şi poartă o perucă aidoma celor de odinioară. Poimâine-dimineață o să urce la bordul unei corăbii de negoț, *Viguroasa,* care se va îndrepta spre Theba. Corabia transportă țesături, urcioare cu vin şi vase de alabastru pentru Divina Adoratoare. Nu cunosc numele şi numărul membrilor echipajului cărora le-a

cumpărat tăcerea, însă se va da drept scrib public care întocmeşte registre pentru administraţie şi-şi va plăti astfel călătoria.

Bărbie-Despicată se strădui să-şi stăpânească bucuria.

— Bineînţeles, prietene, tu ai să rămâi lângă noi.

— Dacă nu mă întorc, Kel n-o să se suie pe corabie. Crede că eu acum verific ultimele amănunte şi aşteaptă să-i spun cum stau lucrurile. Să nu încercaţi să mă urmăriţi. Iscoadele o să vă zărească şi îi vor da de ştire. Mâine, după ce-l arestaţi, am să vin să capăt ce mi-a mai rămas din răsplata făgăduită.

25

Bebon nu se îndoia: era urmărit de una dintre gărzi. Bărbatul cu pricina îşi închipuia că, dacă-i surprindea pe Kel şi pe complicii săi în vizuina lor, isprava lui ar fi cu atât mai apreciată. Şi înaintarea în grad îi va fi oferită pe tavă!

Actorul apucă pe o străduţă întortocheată, la mijlocul căreia fusese construită o galerie îngustă care-o lega de o stradă largă. La capătul galeriei, Bebon o rupse la fugă spre dugheana unui vânzător de coşuri, o străbătu şi ieşi prin uşa din dos.

Scăpase de urmăritor.

Bebon pipăi săculeţul cu nestemate. O avere frumuşică! Iar restul plăţii cuvenite ar fi făcut din el un om bogat, a cărui singură îndeletnicire ar fi

fost să se bucure din plin de plăcerile vieții. Trădarea i-ar aduce foloase mari…

Cu pas domol, ajunse în port şi se îndreptă spre o corabie somptuoasă, gata de plecare, *Scarabeul.*

Un corăbier îl opri să urce pasarela.

— N-ai voie să treci, băiete. Echipajul nu duce lipsă de oameni, aşa că nu mai tocmim pe nimeni.

— Sunt purtătorul de sandale al stăpânei domeniului Neferet.

Păzitorul se duse să-i dea de ştire doamnei cu pricina şi, după ce primi încuviințarea ei, îl lăsă pe slujitor să urce la bord.

Bebon se înclină în fața lui Nitis.

— Am câştigat rămăşagul, îi spuse el, şi iată aici roadele culese: cu aceste pietre scumpe o să ne descurcăm o bună bucată de vreme!

— Kel şi cu mine mueam de spaimă! mărturisi tânăra. Te pândeau primejdii mari.

— Am cunoscut eu altele şi mai rele, şi încă nu s-au terminat! Trupele de ordine doresc atât de tare să prindă un fir, încât sunt gata să creadă orice.

Căpitanul dădu ordin să se ridice ancora. Un vânt prielnic dinspre miazănoapte ajută vasul să părăsească iute Memphisul, în vreme ce gărzile întindeau capcana în jurul *Viguroasei,* o corabie ce transporta mărfuri, şi nicidecum călători urmăriți de gărzi.

La porunca stăpânei sale, intendentul Kel îl plăti pe căpitanul *Scarabeului,* un vas doar pentru muşterii înstăriți. Judecătorul Gem căuta o pereche nevoită să se poarte cu fereală, nu o femeie bogată, liniştită şi de o frumusețe răpitoare, însoțită de doi slujitori. Pentru cine întreba, doamna pornise spre Khemenu, oraşul lui Thot din Egiptul de Mijloc, unde stăpânea numeroase pământuri. Fireşte, ar fi putut să folosească propria corabie, dar să călătorească în tovărăşia unor persoane de rangul ei o înveselea.

Cinci cabine confortabile fuseseră puse la dispoziția a patru doamne de vază şi a unui inspector al digurilor. Adunați la proră, aceştia sporovăiau, bând bere slabă şi gustând smochine cărnoase, înainte de a se desfăta cu un ospăț îmbelşugat. Bucatele – gâscă friptă, came de vită, uscată, sărată, afumată şi unsă cu miere, peşte pregătit la bord – fură servite pe frunze de măzăriche, late, adânci şi groase.

Mai puțin răsfățați, slujitorii se mulțumiră cu nişte carne uscată de pasăre, peşte uscat, lăptuci de Memphis şi curmale. Vânt-de-Miazănoapte, alături de alți doi măgari, se înfrupta din lucernă proaspătă.

— Tare mi-ar mai plăcea ca din când în când să mă joc de-a bogații! Una peste alta, mâncarea nu-i tocmai rea, iar berea merge, în lipsă de altceva.

— Marele vistiernic Pefy nu ne-a trădat, observă

Kel. Altminteri eram deja arestați. Aşa că nu se numără printre uneltitori.
— La prima vedere, ai dreptate. Totuşi, mă tem de o viclenie. Poate vrea să ne prindă chiar el, fără ajutorul gărzilor sau al armatei, astfel încât să apară drept salvatorul regatului. Frumos început pentru un viitor faraon, nu?
— Atunci înseamnă că judecătorul Gem e dus de nas şi cunoaşte prost lucrurile, dar e cinstit.
— Cu neputință! Ne hăituieşte la adăpostul mantiei groase a legilor şi se supune poruncilor cârmuirii.
— Adică faraonului Amasis, îi reaminti scribul. Care ce este? Viitoare victimă sau căpetenie a uneltitorilor?
Bebon îşi scărpină obrazul.
— Regele pune la cale un complot ca să se detroneze pe el însuşi… Hm… Ceva îmi scapă.
— Dar dacă încearcă să se descotorosească de unii demnitari, deveniți stânjenitori pentru el, întinzându-le o capcană? Un lucru e sigur: Amasis vinde țara, puțin câte puțin, grecilor, iar anumiți dregători puternici, precum Pefy, nu încuviințează asta. Născocind un aşa-zis complot în care, chipurile, ar fi amestecați potrivnicii săi, monarhul îi va defăima şi se va descotorosi de ei.
— Chiar că nu-i nimic mai rău decât hățişurile astea ale cârmuirii!
— Ba da, nedreptatea.
— Tot aia. Şi-acum eu am să dorm nițel, aşa ca

după masă. Josniciile sufletului omenesc mă sleiesc de puteri.

Bebon adormea oriunde într-o clipă. Kel însă nu privea cu ochi buni purtarea inspectorului digurilor, care o curta pe Nitis. La cel mai mic gest nelalocul lui, scribul va trece la fapte.

Din fericire, ospăţul se încheie şi tânăra femeie se retrase, susţinând că are de lucru cu intendentul.

— Îl urăsc pe omul ăla.

Nitis zâmbi.

— Eşti gelos?

Te îndoiai?

Din păcate, nu pot să te sărut, deşi mor de poftă.

Pentru Kel, faptul că n-o putea cuprinde în braţe era de-a dreptul un chin. Trebui să se mulţumească doar cu un schimb de priviri complice, mărturie a unei iubiri atât de mari şi profunde încât timpul, în loc s-o şubrezească, o întărea.

Împreună se aplecară iar asupra textului criptat, încercând tot soiul de îmbinări, chiar şi cele mai nefireşti.

Trudă zadarnică.

— Fără îndoială, cheia ne va fi oferită de simboluri precum amuletele din capela lui Kheops, îşi dădu cu părerea scribul. Iar aceste simboluri se află negreşit la Theba, la Divina Adoratoare. Prin urmare, duşmanii noştri vor încerca să ne împiedice să răzbim până acolo. Să

văd cum îți pui viața în primejdie e peste puterile mele, Nitis.

— Acum e vorba despre viața *noastră*. Şi singura şansă de a o salva e să descoperim adevărul. Iar zeii n-o să ne părăsească.

— O șansă atât de slabă!

— Armele nu ne lipsesc, socoti tânăra femeie. Mai întâi, prietenii pe care-i are Bebon în Egiptul de Sus, apoi locurile de putere ale zeiței Neit, pe care mi le-a dezvăluit răposatul meu învățător. Acolo vom găsi un ajutor prețios. Curând vom ajunge la primul dintre ele.

Nitis părăsi cabina pentru a se alătura prietenilor săi de ocazie, iar Bebon dormea adânc. Kel se rezemă în coate de parapet şi contemplă Nilul, oglindire pământească a fluviului ceresc, care transporta energia în sânul universului. Udând malurile, el dăruia oamenilor cele de trebuință ca să trăiască fericiți şi în bună pace. Dar dacă regele se arăta nedrept, nicio fericire nu era cu putință.

*

Când corabia poposi la Fayyum [3], călătorii prânziră pe uscat, iar echipajul curăți temeinic, de la un capăt la altul, somptuosul vas. Căpitanul supraveghea încărcarea proviziilor de bere, vin, carne uscată şi merinde proaspete. Peştele era prins zilnic chiar de corăbieri.

[3] Situat la o sută de kilometri la sud de Cairo.

Oaspeții nu trebuiau să ducă lipsă de nimic, ci să fie mulțumiți în toate privințele de călătorie.

Spre marea mirare a căpitanului, slujitorul frumoasei doamne lega pe spinarea măgarului sacii din piele de parcă s-ar fi pregătit de plecare. Iar intendentul, cu traista aruncată pe umăr, ținea în mână un toiag de drumeț.

Tânăra femeie ieşi din cabină. Îşi schimbase rochia elegantă cu o tunică simplă.

— Doamnă Neferet, ne părăsiți deja? Socotiți că n-ați fost servită cum se cuvine?

— Dimpotrivă, căpitane, totul a fost fără cusur. Numai că intendentul meu mi-a adus la cunoştință anumite nereguli săvârşite de unul dintre administratorii mei care locuieşte în apropiere. Vreau să văd numaidecât cum stau lucrurile, apoi vom porni spre Memphis după un scurt popas într-un sat învecinat, unde stăpânesc nişte pământuri. Data viitoare când voi avea treburi la Khemenu, am să aleg tot *Scarabeul,* într-atât mi s-a părut de plăcută corabia voastră.

— Trebuie să vă înapoiez o parte din…

— Nici vorbă, căpitane. Meritați din plin această mică răsplată.

Oh, zei, ce femeie minunată! Posomorât, corăbierul începu să se gândească la manevrele de plecare.

Înştiinţat de către ofiţerul răspunzător cu paza portului din Memphis, Fanes din Halicarnas îl preveni numaidecât pe cancelarul Udja, după cum cerea calea ierarhică. Acesta din urmă îl chemă pe Henat, căpetenia iscoadelor, şi puse să fie întors din drum judecătorul Gem, care de-abia părăsise capitala.

Cei patru demnitari nici nu îndrăzneau să-şi închipuie ce va urma: oare îl vor aresta, în sfârşit, pe scribul Kel din cauza unei informaţii demne de crezare? Niciodată lucrurile nu se vădiseră mai limpezi.

— Ar trebui să-l vestim pe rege? întrebă marele general.

— Dacă dăm greş, o să-l dezamăgim, se împotrivi judecătorul. Am pierdut socoteala zvonurilor mincinoase şi a cercetărilor zadarnice legate de Kel.

— De data asta, pare ceva serios, stărui Henat.

— Să luăm măsurile de cuviinţă, hotărî judecătorul, fără a ne lăuda dinainte cu rezultatele.

— Potrivit rapoartelor ofiţerului însărcinat cu paza, începu Fanes din Halicarnas, *Viguroasa* este o corabie veche, bine îngrijită, în stare să care poveri grele. Dar viitoarea sa încărcătură pare mai degrabă uşoară: ţesături, urcioare cu vin şi metale preţioase.

— Unde trebuie să ajungă?

— La Theba, pe domeniul Divinei Adoratoare.
Demnitarilor li se tăie răsuflarea.
— Asta dovedeşte multe, grăi cancelarul. Ce ştim despre căpitan?
— Un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu multă experiență. E tată a cinci copii şi-i place să petreacă.
Dar vreun nărav are?
— Jocul de zaruri.
— Prin urmare, a strâns niscaiva datorii. Lui Kel nu i-a fost greu să-l convingă să primească o plată frumuşică pentru a-l duce, fără ştirea nimănui, la Theba. Acum să vorbim despre cel care l-a trădat pe scrib.
— Din păcate, n-am aflat prea multe despre el, spuse cu amărăciune marele general. Nu-i cunoaştem numele, descrierile sunt neclare şi, lucrul cel mai neplăcut, a scăpat de garda însărcinată să se tină după el. După ce-a pus mâna pe un săculeț cu pietre scumpe, drept arvună la răsplata ce i se cuvenea, voinicul s-a descotorosit de omul nostru trimis să-l urmărească pas cu pas.
— Firesc, într-un fel, socoti judecătorul Gem. Nu voia să-l conducă pe omul nostru până la Kel de teamă să nu fie arestat împreună cu acesta şi să piardă tot. Purtarea lui mă face să cred că avem de-a face cu un luptător priceput, poate chiar un mercenar rătăcit, aflat în slujba scribului Kel. Sătul să se tot ascundă, s-a hotărât să-şi vândă

stăpânul ca să se îmbogăţească.
— Cât sunteţi de încrezător, rosti batjocoritor Henat. Întâmplările trecute nu v-au trezit îndoieli.
— Trădătorii şi vânzătorii au existat întotdeauna, i-o întoarse Gem.
— Nu-i o vreme nimerită pentru discuţii, ci pentru fapte, rosti apăsat cancelarul Udja. Bineînţeles, *Viguroasa* se află sub o supraveghere atentă, da?
— Adevărat, răspunse marele general.
— Scribul Kel e un ucigaş neobişnuit de viclean, care precis s-a gândit la o cale de salvare în caz de atac. Să întindem în jurul corabiei o capcană din care nimeni să nu poată scăpa.
— Să înlocuim corăbierii cu gărzi, propuse Henat.
— E o măsură nesigură, spuse judecătorul. Kel îi va observa înainte să urce la bord şi, dacă nu recunoaşte echipajul, o să se îndepărteze. Să nu-l prevenim nici pe căpitan, să-l lăsăm să se simtă în largul său. În schimb, să închidem toate ieşirile, chiar şi cele de pe apă. Şi să încercăm să-l prindem pe ucigaş viu. Am putea scoate de la el nişte răspunsuri preţioase.
— Aţi dat ordin să fie doborât dacă ameninţă viaţa oamenilor noştri, îi reaminti Fanes din Halicarnas.
— Şi întăresc acest ordin.

*

Zorii răsăriseră deasupra portului din Memphis, iar cărăuşii se apucaseră de treabă! Răcoarea nu ținea mult şi era mai bine să se folosească de aceste ore ale dimineții ca să încarce şi să descarce corăbiile. Douăzeci de vase erau gata pe plecare, tot atâtea sosiseră şi restul zilei se anunța agitat. Primii negustori îşi rânduiau fructele şi legumele şi primii cumpărători cercetau mărfurile înainte de a începe tocmeala.

Vreo sută de gărzi îmbrăcate aidoma orăşenilor de rând țintuiau cu privirea pasarela *Viguroasei.* Mulți dintre ei abia dacă-şi mai puteau stăpâni încordarea, mai ales cei din trupa însărcinată să-l prindă pe ucigaş. Dacă scribul va refuza să-şi lepede armele, arcaşii pitiți în dosul unei stive de coşuri vor trage fără şovăire. Iar dacă el se arunca în apă, mai multe bărci pline de soldați vor porni îndată spre el.

— N-o să vină, îi spuse Henat judecătorului Gem. E o momeală.

— Știți mai multe decât mine?

— Din păcate, nu!

— Kel trebuie s-o întâlnească pe Divina Adoratoare, aminti magistratul, iar corabia aceasta duce o încărcătură la Theba.

— Dar preoteasa Nitis? Scribul o va lăsa în voia unei sorți nefericite?

— Kel a înțeles că noi căutăm o pereche, aşa că s-au despărțit. Nu-mi fac speranțe deşarte. Având în vedere freamătul neîncetat din portul

Memphisului, n-avem cum să controlăm toate corăbiile.

La capătul cheiului se ivi un tânăr de talie mijlocie. Purta o perucă aidoma celor de odinioară și o mustață mică şi subțire, tăiată cu finețe. Cu pas măsurat se îndreptă spre *Viguroasa.*

— Cel care ne-a vândut informația n-a mințit, şopti judecătorul Gem.

Gărzile strânseră numaidecât rândurile.

Părând foarte liniştit, tânărul dădu să urce pasarela.

Cinci gărzi, mai înalte cu un cap decât el, se aruncară asupra lui, înhățându-l în acelaşi timp de umeri, de brațe şi de picioare.

— L-am prins! răcni comandantul trupei, mirat de o împotrivire atât de slabă.

Căpitanul *Viguroasei* şi echipajul urmăriseră înmărmuriți totul.

— Nu mişca! ordonă un arcaş. Eşti arestat!

Când judecătorul Gem sosi, gărzile i-l înfățişară pe ucigaş, legat zdravăn de mâini şi de glezne.

— Cine eşti?

Tremurând de spaimă, tânărul îşi găsi cu greu cuvintele.

— Sunt unul dintre scribii care țin registrele cu socoteli ale unui mare atelier din Memphis. Am venit să verific numărul urcioarelor încărcate pe corabie, ca să văd cât prețuieşte marfa, aşa cum se obişnuieşte la fiecare călătorie.

Căpitanul îi adeveri spusele.

— Plec la Theba, zise Henat. Am pierdut destulă vreme aici.

Lăsându-l în pace pe bietul scrib, judecătorul Gem vru neapărat să stea de vorbă cu soldații care-l întâlniseră pe cel care vânduse informația despre Kel.

— Straşnic actor, socoti unul dintre ei. Chiar ne-a convins atunci că nu minte.

„Actor” – cuvântul îi sună ciudat judecătorului, atrăgându-i atenția. Nu arestase el cândva un actor bănuit a fi complicele scribului Kel, apoi îl eliberase din lipsă de dovezi?

Ajuns în odaia sa de lucru, Gem căută prin dosare şi găsi numele acelui tinerel plin de haz: Bebon.

Plin de haz, dar şiret. Potrivit unui raport al gărzilor, le scăpase odată printre degete. Însă Gem nu băgase în seamă acest raport, asupra căruia se apleca prea târziu.

Totuşi, magistratul făcuse un pas important: ştia acum numele unuia dintre complicii lui Kel, poate omul său de legătură, ba chiar unul dintre aghiotanții lui.

Un actor ambulant avea o sumedenie de cunoştințe. Aşa că Bebon putea să-i pună pretutindeni la dispoziție ucigaşului ajutoare! În sfârşit, Gem descoperise de ce Kel părea să se bucure de fiecare dată de un noroc fără pereche. De fapt, la mijloc erau nişte planuri bine puse la

punct ce-i îngăduiau să scape de gărzi.

Oare cercetând cu luare-aminte dosarul lui Bebon, Gem va găsi un mijloc de-a ajunge la Kel?

Oricum, de aici înainte va urmări doi bărbați şi o femeie.

27

Irigat de un lac întins, un soi de mare interioară, Fayyum era un meleag înverzit, un ținut al vânătorii şi pescuitului. Uriaşele lucrări desfăşurate în vremea Regatului de Mijloc preschimbaseră regiunea într-un paradis încărcat de bogății.

La intrarea în Fayyum, piramida faraonului Amenemhat III[4] stătea de strajă pentru a alunga duhurile rele şi a chezăşui bunăstarea acestei mănoase provincii. Dominând canalul prin care treceau apele Nilului, ea amintea de gloria unei epoci înfloritoare, a cărei mărturie era şi imensul templu închinat *Ka-ului* faraonului şi lui Sobek, zeul-crocodil. Inspirat de ansamblul arhitectural al lui Djeser de la Saqqara, edificiul cuprindea numeroase curți înconjurate de capele cu acoperiş boltit, fel şi fel de odăi retrase, galerii ascunse în zidărie, şi semăna cu un adevărat labirint [5] , unde doar sufletul cel drept al faraonului putea găsi drumul cel bun.

---

[4] 1842-1797 î. Hr. (a Xll-a dinastie).

[5] Acesta este numele pe care i-l vor da grecii.

— Iată primul loc de putere, grăi Nitis. Odinioară, minţile luminate din toate provinciile se adunau aici ca să refacă trupul lui Osiris şi să-i îngăduie astfel regelui să reînvie.

— Lăudabilă dorinţă, îşi dădu cu părerea Bebon, dar locul mi se pare părăsit şi deloc liniştitor.

Kel intră pe sub primul portal, trecând brusc de la lumina zilei la penumbră. Se lovi de un zid şi fu nevoit să străbată o galerie îngustă la capătul căreia descoperi prima curte mărginită de colonade.

O tăcere apăsătoare domnea împrejur.

Nitis îl ajunse din urmă pe scrib.

— Sanctuarul pare pustiu.

— Uitaţi-vă acolo! strigă Bebon.

La picioarele unei coloane se zărea o cobră neagră precum cerneala, cu un cap mic şi lucios şi cu o gură înspăimântătoare, larg deschisă.

— Muşcătura ei ucide, lămuri preoteasa, şi nu există descântec s-o ţintuiască la pământ. Cu niciun chip să nu facem mişcări repezite.

Şarpele nu-şi scăpa din ochi cele trei prăzi.

— Nu-i o târâtoare obişnuită, socoti scribul.

Într-adevăr, ochii animalului sclipeau cu o licărire roşiatică nefirească. Îi privi rând pe rând pe oaspeţii nepoftiţi, de parcă nu se hotăra să-şi aleagă victima.

— Ar trebui să plecăm, propuse Bebon.

— Asta aşteaptă şi ea: să fugim. Te rog, rămâi nemişcat.

Limba cobrei începuse un dans furios. Pătrunzând în sufletul oamenilor, simțindu-le frica, se unduia spre ei.

Nitis îl imploră pe răposatul său învățător să-i apere. Zeii nu puteau să-i părăsească tocmai aici, în mijlocul templului, şi să-i oprească din căutarea adevărului!

Țâşnind dintre coloane, o mangustă se aşeză între cei trei prieteni şi şarpe. *Şobolanul Faraonului*, căruia îi plăceau nespus ouăle de cobră, se tăvălise în noroi şi-l lăsase să se usuce ca să se protejeze sub această crustă groasă.

Recunoscându-şi cel mai înverşunat duşman, cobra încremeni. În ciuda taliei sale mici, mangusta dovedea un curaj fără pereche şi se bizuia pe iuțeala sa.

— În ea se întrupează zeul Atum, zise Nitis. El se naşte clipă de clipă din oceanul începuturilor, Ființă şi Neființă în acelaşi timp.

Mangusta îi dădu roată cobrei, căutând un unghi de atac. Fiecare animal va avea dreptul doar la o singură muşcătură, precisă şi mortală.

Cobra se repezi, iar Nitis închise ochii.

Dacă ucidea mangusta, zeii îi vor părăsi şi minciuna va triumfa.

— Mangusta a scăpat, o linişti Bebon.

Iar micul mamifer porni atacul, folosindu-se de o clipă în care şarpele părea că şovăie.

Dintr-o săritură năucitoare, îl înhăță de după cap şi-şi înfipse colții.

Câteva zvârcoliri, o ultimă tresărire şi cobra muri.

Mangusta biruise.

— Zeii vă ocrotesc, grăi un preot bătrân, cu țeasta rasă, înveşmântat într-o tunică de un alb cum se purta în vechime.

Bebon nu înțelegea de unde ieşise. Îngrijorat, se întoarse scrutând împrejurimile, dar nu mai văzu pe nimeni.

— Sunteți păzitorul templului? întrebă Nitis.

— Am această onoare.

— Mă numesc Nitis, sunt Mai-marea cântărețelor şi țesătoarelor zeiței Neit din Sais. Învățător mi-a fost răposatul mare preot Wahibre.

Păzitorul părea adânc mâhnit.

— Vasăzică, Wahibre ne-a părăsit! Ce pierdere uriaşă! Era un om înțelept şi cinstit, cu adevărat „drept în vorbele sale". Cunoştea toate scrierile sacre şi stăpânea o ştiință demnă de Imhotep. De ce v-a trimis aici?

— Am nevoie de ajutorul lui Neit, legat de puterea crocodilului Sobek.

Chipul bătrânului preot se înnegură.

— În acest templu se arată *Ka*-ul, doar el. Iar treburile omeneşti nu-l privesc.

Atum a învins şarpele tenebrelor, îi aminti Nitis. Ați trece cu vederea un astfel de semn al cerului?

Păzitorul labirintului chibzui îndelung.

— Nu obişnuiesc să primesc oaspeți. Locurile

acestea sunt menite tăcerii, meditației și aducerii aminte.

Însoțitorii mei şi cu mine ne aflăm în căutarea adevărului. Fără sprijinul vostru, vom da greş.

— Întrucât zeii vă veghează, n-am să vi-l refuz. Ceea ce căutați se găseşte, poate, în apropiere de Shedit, capitala Fayyumului. Nu ştiu dacă Sobek sălăşluieşte încă în lacul său. Dar dacă-i aşa, călătoria voastră se va încheia acolo. Căci nimeni nu scapă de fălcile crocodilului. Ridicându-se la suprafață din apele subpământene, el modelează noul soare şi devorează tot ce-i pieritor. Adio, preoteasă a lui Neit!

28

Însoțit de cinci mercenari de elită, pricepuți la toate felurile de luptă, Menk îi luă la întrebări pe toți slujbaşii din portul Memphisului însărcinați să țină socoteala corăbiilor care veneau şi plecau. Rânduitorul sărbătorilor din Sais nu avea decât o idee în minte: s-o găsească pe frumoasa Nitis şi să-l ucidă pe Kel. Cei de la curte îl vor ridica în slăvi, faraonul îi va oferi un rang de seamă şi Menk va lua de soție o femeie splendidă care va învăța să-l iubească.

Scribii egipteni nu-şi dezmințeau faima. Dosarele administrației erau întocmite cu mare grijă. Din ele se puteau afla numaidecât numele fiecărei corăbii, încotro se îndrepta ea, ora de plecare, numele membrilor echipajului, ale

călătorilor şi cel al ofiţerului însărcinat să-i controleze, o listă amănunţită cu mărfurile încărcate la bord şi locurile unde corabia avea să poposească pe drum.

Însă o abatere de la aceste rânduieli îi atrase atenţia lui Menk.

O corabie, *Scarabeul*, părea să se fi bucurat de anumite favoruri.

— Lipseşte numele ofiţerului care trebuia să-i verifice pe călători, îi zise Menk Mai-marelui scribilor.

— Într-adevăr, recunoscu slujbaşul.

— O simplă scăpare?

— Nu chiar.

— Lămuriţi-mă.

— E puţin mai delicat…

— Fac aceste cercetări din ordinul intendentului palatului, îi reaminti Menk, şi vă cer să mă ajutaţi fără reţineri.

Era mai bine să nu stârneşti nemulţumirea emisarilor lui Henat.

— *Scarabeul* nu ia la bord decât persoane de vază, iar căpitanul, un om cu desăvârşire cinstit, se pune chezaş pentru ei. Nu se impunea cu orice preţ un control. Totuşi, aveţi aici lista călătorilor. Un inspector al digurilor şi patru doamne de rang înalt, printre care o stăpână de pământuri, însoţită de intendentul ei şi de un purtător de sandale. La prima vedere nu există ceva care să dea de gândit. Pe deasupra, corabia nici nu

mergea până la Theba.

Cu toate acestea, Menk vru să-i pună câteva întrebări şi căpitanului de pe *Scarabeul.*

*

Capitala Fayyumului, Shedit[6], era o aşezare agricolă întinsă, care trăia în tihnă, anotimp după anotimp şi recoltă după recoltă. Aici se mânca bine şi se bea o bere grozavă. Acest popas îl mai întremă pe Bebon, care nu prea apreciase întâlnirea cu şarpele şi cu păzitorul labirintului. Prefera atmosfera unui han primitor în locul celei ce domnea într-un templu rupt de lume. Totuşi, îi venea greu să se bucure de aceste clipe de răgaz când ştia că judecătorul Gem îi urmărea neîncetat.

— Aş dori să văd lacul lui Sobek, îi zise actorul hangiului.

— Nu-i departe de aici, băiete, dar fii cu băgare de seamă! Zeului nu-i place să fie deranjat. Nu-i preţuieşte nici pe oaspeţii nepoftiţi, nici pe necunoscuţi. Noi, la Shedit, ne mulţumim cu ocrotirea pe care ne-o oferă el şi nu ţinem să-l vedem de-aproape.

— Vă suntem recunoscători pentru sfat.

Înarmaţi cu informaţiile necesare, Nitis, Kel şi Bebon găsiră uşor drumul spre lacul cu pricina. Chiar când zăriră luciul apei, înconjurată de sicomori, salcâmi şi *jujubieri,* un preot le taie

---

[6] Numit de greci Crocodilopolis.

calea.

— Cine sunteți și ce vreți?

— Sunt o preoteasă a zeiței Neit din Sais, însoțită de doi ritualişti. Am venit să-l cinstim pe Sobek pe care zeița l-a alăptat pentru ca el să dobândească puterea începuturilor.

Neîncrezător, preotul îi puse tinerei femei o seamă de întrebări legate de ritualuri. Iscusința răspunsurilor ei îl linişti.

— Va trebui să aşteptați. Zeul se odihneşte şi-l hrănim abia la a opta oră din zi.

Vizitatorii se aşezară pe malul lacului. Vânt-de-Miazănoapte păştea încântat iarba proaspătă.

Preotul se alătură colegilor săi. Discuția se încinse numaidecât.

— O preoteasă a lui Neit şi doi bărbați… Poate unul dintre ei e scribul Kel!

— După cum ne-au prevenit, gărzile caută o tânără pereche, îi reaminti cel mai vârstnic dintre preoți.

— Au un complice! Tustrei sunt ucigaşi de temut. Ne aflăm în primejdie!

— Trebuie să le dăm de ştire Mai-marilor oraşului.

— Dacă văd pe vreunul dintre noi fugind, o să-l omoare!

— Şi ce propui?

— Zeul Sobek o să ne-ajute.

— Te gândeşti că…

— O să ne scape de cel puțin unul dintre ei.

Ceilalți, îngroziți, vor deveni o pradă uşoară. Iar noi îi vom doborî cu lovituri de baston.

Colegii săi încuviințară.

— Rămâneți ascunşi, am eu grijă de oaspeții noştri.

Preotul aduse carne, prăjituri, pâine şi vin.

— Zeul nu va întârzia să apară, îi spuse el lui Nitis. Doriți să-l hrăniți pe Cel-cu-Chip-Frumos şi să-l cinstiți în numele zeiței Neit?

Tânăra femeie luă tava cu ofrande şi se aşeză în locul arătat de slujitorul lui Sobek, care începuse să recite o litanie.

După ultima invocare a numelui său, din apă se ivi un crocodil uriaş. Mărimea sa îl lăsă cu gura căscată pe Bebon, însă frumusețea capului său hâd, cu ochi plini de cruzime, nu-l orbi defel.

Brusc, fălcile se desfăcură, amenințătoare.

— Apropiați-vă fără teamă, o povățui preotul pe Nitis. Vorbiți-i şi aruncați-i hrana în gură.

Omul uitase să pomenească un amănunt: recunoscându-şi binefăcătorii după glas, monstrul nu-i ataca. În schimb, oaspeții nepoftiți deveneau prăzi minunate.

Încordarea preotului îi atrase atenția lui Kel.

Nerăbdător, bărbatul părea că zoreşte să termine.

— Aşteaptă, Nitis!

Prea târziu.

Preoteasa ajunsese aproape de Sobek.

— Am venit să-ți cer ajutorul, îi spuse ea cu o

stăpânire de sine uimitoare. Tu, pe care Neit l-a alăptat, dă-mi arma de trebuinţă pentru a-mi continua drumul.

Botul crocodilului se deschise şi mai mult, iar fălcile aveau să cuprindă picioarele necunoscutei.

Dar cu un gest elegant şi sigur, Nitis îl hrăni pe zeu.

Năucit, preotul se trase îndărăt şi se lovi de Bebon.

— Stai pe loc, îi porunci acesta. Căutai să ne întinzi o capcană, neisprăvitule?

Sătul, crocodilul se scufundă în lac.

— Ce unelteşti? îl întrebă actorul pe prizonier, care parcă-şi ieşise din minţi.

— Cu neputinţă… Crocodilul… ar fi trebuit…

— S-o devoreze pe preoteasă, nu? Am să-ţi crăp capul, ticălosule!

Ceilalţi preoţi apărură şi ei, înarmaţi cu bastoane.

— Iată şi restul cetei!

— Predaţi-vă, strigă preotul cel bătrân, sau veţi pieri, întrucât noi suntem mult mai mulţi.

Într-o jerbă de apă, crocodilul urcă la suprafaţă, veni spre Nitis, deschise botul şi depuse pe mal un arc din lemn de salcâm şi două săgeţi, simboluri ale zeiţei Neit.

Preoteasa încordă arcul şi ţinti spre preoţi.

Înspăimântaţi, aceştia o rupseră la fugă.

— Sunt Menk, împuternicit de intendentul palatului, Henat. Am câteva întrebări să vă pun.
Tonul aspru şi vorbele răstite ale acestui bărbat elegant, la prima vedere un om tare plăcut, îl surprinse pe căpitanul *Scarabeului.* Făcând un popas la două zile de navigație de Memphis, nu se aşteptase la un astfel de control. După ce lăsase trei călători în Egiptul de Mijloc şi luase la bord trei slujbaşi de rang înalt, grăbiți să se întoarcă în Memphis, căpitanul se gândea deja la următorul drum.
— Vă ascult.
— În ultima voastră călătorie, ați avut la bord mai multe persoane de vază.
— Adevărat. Un inspector al digurilor şi patru doamne, printre care şi o bogată stăpână de pământuri însoțită de intendentul ei şi de un purtător de sandale.
— Cum o chema?
— Doamna Neferet.
— O cunoaşteți?
— Nu, acum am văzut-o pentru prima oară. Are propria ei corabie, dar voia să se bucure de farmecul unei tovărăşii plăcute.
— S-a întâmplat ceva neprevăzut pe drum?
— Oarecum…
— Vorbiți mai limpede!
— Doamna Neferet şi slujitorii ei au părăsit

corabia când am poposit la Fayyum, deşi prevăzuse să-şi încheie călătoria în alt loc.
— V-a spus de ce s-a răzgândit?
— Din pricina unor probleme la Memphis, legate de administrație. Neferet dorea să vadă cum merg treburile pe nişte domenii de-ale sale din ținutul Fayyumului.
Menk era încredințat că Nitis călătorea sub un nume fals.
Iar scribul Kel şi un complice o însoțeau.
— Pe viitor, căpitane, supuneți-vă controalelor impuse de lege. Altminteri veți avea mari necazuri.
La Shedit, capitala provinciei Fayyum, Menk spera să dea de urma fugarilor. Şi nu fu dezamăgit. Locuitorii nu vorbeau decât despre o faptă gravă, petrecută lângă lacul lui Sobek.
Menk se duse la templu, unde marele preot, al cărui chip ciudat te ducea cu gândul la cel al unei reptile, îl primi curtenitor.
— Mă aflu în slujba intendentului palatului regal şi vreau să vă ajut. Ce s-a întâmplat?
— Ritualiştii însărcinați să vegheze la bunăstarea crocodilului sacru au fost atacați cu sălbăticie de o ceată de tâlhari. Doar curajul lor şi pavăza zeului le-au îngăduit să scape cu viață.
— Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu ei.
— Încă sunt tulburați și…
— De mărturia lor atârnă multe. Răufăcătorii trebuie arestați cât mai iute ca să nu mai

vătămeze şi alți nevinovați.

Menk ascultă un potop de văicăreli şi gemete. Din fericire, preotul care avusese de-a face cu tâlharii îşi venise în fire şi discută cu Menk.

— Femeia, foarte frumoasă, pretindea că e preoteasă a lui Neit. Voia să ceară sprijinul lui Sobek.

— Şi i-ați îngăduit?

— Nu se poate una ca asta! Doar noi hrănim marele peşte[7], şi nu se cuvine ca oamenii de rând să se apropie de el.

— O preoteasă a lui Neit nu-i un om de rând.

— Fireşte, fireşte… Totuşi, nu se poate. Văzând că refuz şi că sunt de neclintit în hotărârea mea, această femeie crudă le-a poruncit celor doi slujitori ai ei să mă rupă în bătaie cu bastoanele!

— Spuneți-mi cum arătau.

— Doi uriaşi, nişte demoni răsăriți din tenebre! Chiar dacă noi eram douăzeci, n-am izbutit să-i răpunem.

— Curios, nu păreți rănit.

— Zeul i-a împiedicat să ne facă rău! Când crocodilul ne-a venit în ajutor, atacatorii s-au îndepărtat.

— Dar preoții ceilalți n-au încercat să-i oprească?

— Zadarnică strădanie! În ciuda cutezanței lor, cei doi uriaşi i-au pus la pământ. Vom cere la

---

[7] Pentru egipteni, crocodilul aparține acestei specii.

palat să fim despăgubiți. Domeniul nostru a fost prădat şi destui preoți vor suferi încă multă vreme de pe urma rănilor. Marele preot de la Shedit va întocmi un raport amănunțit.

— Va fi citit cu toată atenția, îi făgădui Menk.

Mincinosul continuă să bată câmpii, stăruind asupra vitejiei sale fără pereche şi a răsplatei însemnate ce i se cuvenea.

Menk nu-l mai asculta, convins că această preoteasă a lui Neit era chiar Nitis, care se supunea ordinelor scribului Kel.

Oare se adăpostiseră în Fayyum? Greu de crezut, întrucât trebuiau să ajungă la Theba cât mai repede şi să ia legătura cu Divina Adoratoare.

Menk se duse în port ca să afle câte ceva de la cărăuşi, corăbieri şi negustori. Numai că aceştia nu se arătară prea vorbăreți şi Menk nu descoperi nicio informație demnă de atenție. Iar obrăznicia căpitanului unei corăbii de mărfuri îl scoase din sărite.

— Tu, voinicule, ştii mai multe. Puneți mâna pe el, le ordonă Menk mercenarilor.

— Încălcați legea! N-aveți dreptul să…

— Am toate drepturile.

Căpitanul fu numaidecât înhățat, legat şi țintuit la pământ.

— Vreau adevărul, grăi Menk cu o răceală dătătoare de fiori. Dacă refuzi să mărturiseşti, o să sfârşeşti pe fundul Nilului.

Căpitanul luă ameninţarea în serios.

— Într-adevăr, am văzut o femeie, doi bărbaţi şi un măgar.

— Au vorbit cu tine?

— Nu prea mult.

— Ce ţi-au cerut?

— Doreau să meargă spre sud. Eu însă nu iau niciodată călători pe corabie. Discuţia s-a încheiat aici.

Furios, Menk îl apucă de gât pe prizonier şi strânse cu forţă.

— Minţi! I-ai ajutat, nu-i aşa?

— Mi-au... mi-au oferit un lapislazuli! Cum să-l refuz? Le-am vândut o barcă mare, cu pânză. Mare, dar putredă. N-o să ajungă prea departe. Acum ştiţi tot.

Speriat, căpitanul asuda din greu.

Oare nebunul ăsta o să-şi ducă ameninţarea până la capăt?

— Dacă ţi-ai bătut joc de mine, îi spuse Menk răspicat, o să ne întoarcem aici. Şi n-o să mai ai prilejul să minţi.

30

Vigoarea judecătorului Gem, care părea că întinerise, îi uimi pe cei care lucrau sub conducerea sa. Uitase de povara anilor, de încheieturile înţepenite, de picioarele care deveneau tot mai grele şi de dorinţa care-l încercase odinioară de a se retrage din slujbă şi

de a se bucura de odihna meritată. Degeaba i se vorbea despre oboseală şi despre faptul că ar trebui să muncească mai puţin. Pentru el nu conta decât să-i urmărească pe scrib şi pe complicii lui.

Înarmat cu un decret regal ce-i îngăduia să aresteze pe oricine îi dădea de bănuit, fie el chiar şi căpetenie de provincie, înaltul magistrat puse în mişcare un număr uriaş de gărzi care patrulau peste tot, Curând, întregul Egipt de Sus avea să se găsească sub control neîntrerupt.

Cele două cabine de la bordul corăbiei judecătorului fuseseră transformate în odăi de lucru, unde sumedenie de scribi trebăluiau. La fiecare popas, strângeau informaţii pe care le aduceau la cunoştinţa lui Gem şi primeau de la acesta noi porunci.

Citind încă o dată dosarul lui Bebon, magistratul îşi întărise părerile: actorul era un luptător de frunte al grupului condus de Kel. Călătorind mult, jucând rolul zeilor prin diferite temple, atunci când se celebra acea parte din mistere la care puteau privi şi oamenii de rând, Bebon îşi făcuse negreşit o grămadă de prieteni pe care îi folosea acum în slujba răului.

Din păcate, nu se cunoştea nimic sigur în privinţa legăturii sale cu scribul ucigaş. Neavând o casă a sa, Bebon locuia când la o iubită, când la alta şi uneori, dacă meseria nu-l împingea să călătorească, se descurca prin tot soiul de

mijloace. Pesemne că ideea de a face parte dintr-o trupă de răzvrătiți, în stare să zdruncine tronul regal, îl atrăsese numaidecât.

Iar preoteasa lui Neit, Nitis, pusese şi ea o piatră la temelia acestui edificiu. Răposatul ei părinte spiritual îi destăinuise, Iară îndoială, numele ritualiştilor amestecați în complot şi gata oricând s-o ajute. Iată de ce Kel izbutea de atâta vreme să scape de trupele de ordine.

Judecătorului îi trecu prin minte un gând înspăimântător: Divina Adoratoare să fi fost sufletul şi căpetenia uneltitorilor? Neputând face nimic pe față, ea le încuraja spiritual şi material planurile. Oare Amasis nu greşea închipuindu-şi că, la Theba, ea e ruptă de lume şi lipsită de o înrâurire adevărată? Poate că Divina Adoratoare reuşise să strângă o armată secretă de susținători, hotărâți să-i ofere bătrânei preotese deplina putere a unui faraon.

Chibzuind mai bine la toate acestea, judecătorul le socoti, în cele din urmă, greu de crezut. Amasis controla armata, gărzile şi toate aşezămintele statului. Iar Divina Adoratoare celebra ritualuri în cinstea lui Amon şi nu domnea decât peste un număr mic de ritualişti şi de slujitori, folosindu-se de bogățiile provinciei tebane.

Căutându-i ajutorul, Kel se amăgea. Divina Adoratoare va fi nevoită să-l respingă şi-l va da poate pe mâna autorităților.

Doar dacă… doar dacă nu cumva papirusurile

criptate aveau legătură strânsă cu această nenorocire, iar suverana de la Theba, a cărei ştiinţă era fără de margini, cunoştea cheia pentru a le descifra!

Nimeni nu izbutise să le citească. O atare strădanie de a le ascunde conţinutul nu dovedea cât de importante erau?

Unul dintre secretari îi întrerupse lui Gem firul gândurilor.

— Tocmai am primit o grămadă de rapoarte din mai toate marile oraşe ale Egiptului de Sus.

— Şi de ce arăţi aşa mohorât? Ai aflat să se fi petrecut vreun dezastru?

— Cuvântul mi se pare nimerit.

— Vorbeşte mai limpede!

— Mai-marii provinciilor şi primarii din Egiptul de Sus nu se grăbesc să vă asculte poruncile. Fireşte, se supun faraonului, dar nu văd cu ochi buni dragostea sa pentru greci. Saisul le apare atât de îndepărtat şi întors în bună măsură cu faţa spre Mediterană, încât au uitat de Sud şi de tradiţiile lui pe care le apără Divina Adoratoare.

— Un început de răzvrătire?

— Nici chiar aşa! Autorităţile se mulţumesc să tărăgăneze lucrurile şi nu se omoară cu munca.

— Altfel spus, controalele nu sunt atât de aspre pe cât ar trebui, iar ucigaşul poate trece cu uşurinţă de ele.

— Mă tem că da, judecătorule Gem. În temple e şi mai rău. Ritualiştii nu încuviinţează faptul că

statul a pus stăpânire pe pământul şi pe avuțiile lor şi sunt nemulțumiți că Saisul îi numeşte pe marii preoți fără a cere părerea preoților din lăcaşurile cu pricina. Întrucât se simt dispreţuiţi şi legați de mâini şi de picioare, preoții din Sud n-o să ne ofere sprijin.

— Ba chiar o să-i ascundă pe fugari!

— Nu-i cu neputință. Din fericire, avem câteva iscoade.

Vasăzică lucrurile stăteau mult mai prost decât prevăzuse Gem, iar scribul Kel o să tragă foloase din asta. Judecătorul întocmi un raport către regele Amasis în care-i dezvăluia acest adevăr ascuns şi neliniştitor. În împrejurările de acum, misiunea generalului Fanes din Halicarnas la Elefantina se vădea hotărâtoare. Dacă acolo garnizoana se răzvrătea şi se alia cu nubienii, echilibrul țării era amenințat.

Îndată ce corabia înaltului magistrat acostă la cheiul celui mai mare port din Fayyum, un ofițer urcă la bord şi ceru să fie primit fără întârziere.

— Au avut loc fapte grave lângă lacul lui Sobek, îl înştiinţă el pe Gem. Trei necunoscuți, doi bărbați şi o femeie, au atacat cu sălbăticie nişte preoți. Crocodilul sacru a fost cruțat.

— Adu-i la mine pe martori.

— Şi pe marele preot al lui Sobek?

— Pe *toți* martorii. Şi repede.

Judecătorul trebui să rabde un şir nesfârşit de gemete şi jelanii, presărate cu vorbe pline de

indignare. Preoții voiau o plată serioasă din partea statului, ca urmare a suferințelor îndurate. Cât despre descrierea vinovaților, aceasta părea rodul unor pure născociri. Un singur amănunt îi atrase atenția: femeia era o preoteasă a lui Neit, venită să caute ajutorul lui Sobek. Iar el îi oferise un arc imens şi nişte săgeți uriaşe!

Gem îl reținu pe preotul care îi văzuse de aproape pe cei trei. Negreşit, ascundea o parte din, adevăr.

— Femeia i-a vorbit crocodilului?

— Nu… în sfârşit, puțin.

— Şi cum s-a purtat acesta?

— Ca de obicei.

— După cum mi-a mărturisit marele preot, încarnarea lui Sobek îi recunoaşte după glas pe slujitorii săi. Iar preoteasa lui Neit nu se număra printre ei. Dacă se apropia de zeu, se găsea în primejdie de moarte. Nu cumva ai încercat să scapi de ea?

— Soarta noastră se află în mâinile zeilor şi…

— Încercarea de a ucide pe cineva costă scump!

— Mi s-a promis că n-o să am necazuri şi că o să capăt despăgubirea meritată! De ce mă chinuiți?

Ochii judecătorului sclipiră.

— Cine ți-a promis?

— Am făgăduit să păstrez tăcerea.

— Sau vorbeşti, sau te arunc în temniță.

Preotul nu stătu prea mult în cumpănă.

— Un trimis de la palat mi-a pus o puzderie de întrebări şi mi-a poruncit să nu pomenesc de discuția noastră, ameninţându-mă cu o pedeapsă aspră.

— Care-i numele lui?

— Nu l-a rostit. Îl însoțeau mai mulți complici care n-aveau deloc un aer prietenos!

Le-ai oferit informații pe care mie ai uitat să mi le dezvălui?

Nicidecum! O să mă protejați?

— Voi lăsa aici soldați ca să supravegheze ținutul.

Preotul se înclină.

Uluit peste măsură, judecătorul nu vedea decât două posibilități: fie Henat, căpetenia iscoadelor, desfăşura propriile cercetări folosind o trupă anume pregătită; fie membri ai grupului condus de scribul Kel băgau groaza în oameni ca să-i îndemne să-şi țină gura.

Şi într-un caz, şi în celălalt era mai bine să nu aibă de-a face cu Henat. Magistratul o să se descurce singur.

31

Mulțumită unui vânt puternic, barca înainta cu iuțeală. Aşezat comod, Vânt-de-Miazănoapte îşi oferise câteva ore bune de somn. Scânteind în soare, apele Nilului căpătaseră o culoare albastră aidoma cu cea a cerului. Navigator priceput,

Bebon ținea cârma şi supraveghea pânza. Kel şi Nitis, îmbrățişați, gustau aceste clipe de pace, admirând malurile înverzite ale Egiptului de Mijloc.

— Nu mi-am închipuit niciodată o asemenea fericire, şopti el. Dragostea ta risipeşte întunericul.

— Să trăim împreună aceeaşi viață nu-i un dar al zeilor?

Un trosnet înfiorător îi sperie pe călători.

— O spărtură, observă Bebon. Trebuie să scoatem apa din barcă.

Kel se apucă îndată de treabă. Dar, în ciuda strădaniilor sale, deschizătura se lărgea, iar barca devenea anevoie de manevrat.

— Ticălosul ăla ne-a vândut o barcă putredă! răcni actorul. Trebuie să tragem la mal.

Cei doi bărbați strânseră pânza, apoi începură să vâslească din greu.

Vânt-de-Miazănoapte coborî pe pământ în silă şi fornăi. Să care bagaje îl distra mai puțin decât o călătorie pe Nil.

În zare nu se vedea nimeni.

— Ştiu unde ne aflăm, spuse Bebon. Vom străbate câmpurile cultivate şi vom apuca pe drumul de la marginea deşertului. Am destui prieteni în fiecare sat şi vom găsi uşor un adăpost ca să dormim şi ceva de mâncare.

— Întâmplarea asta e bine-venită, socoti Kel. Vânzătorul ne-a pârât gărzilor fluviului, care au

şi pornit pe urmele noastre.

— Primul popas îl vom face la Hermopolis. Am jucat acolo numeroase mistere şi Mai-marele ritualiştilor mă preţuieşte. O să ne arate unde stau gărzile la pândă şi o să ne ajute să scăpăm de ele.

Vânt-de-Miazănoapte luă conducerea. Ţinând seama de drumul lung care îi aştepta, nu aveau vreme de pierdut.

*

Menk bătea nerăbdător din picioare.

Corabia sa ar fi trebuit să ajungă de mult din urmă barca lui Nitis. Dar nu întâlniseră decât pescari şi oameni care transportau mărfuri.

— Dacă fugarii şi-au ascuns sau şi-au scufundat barca? îi zise lui Menk unul dintre mercenari. Atunci va fi cu neputinţă să dăm de urma ei.

— Să fi ales un drum pe uscat? se întrebă Menk. Dar pe care mal? Nitis va găsi sprijin printre preoţii care-l preţuiau pe răposatul ei învăţător. N-a studiat el la Hermopolis, marele sanctuar al lui Thot? Sanctuarul păstrează ritualuri străvechi şi formează scribi de prim rang. Da, Nitis se va îndrepta spre Hermopolis. Iar noi o vom aştepta acolo.

Mercenarului i se păru cam nesănătoasă înflăcărarea lui Menk. Obişnuit să se supună, va îndeplini totuşi ordinele.

*

Comandantul fortăreței din Herakleopolis era, totodată, şi Mai-marele corăbiilor, însărcinat să asigure buna desfăşurare a navigației în Egiptul de Sus şi de Mijloc. Apropiată de Fayyum, bătrâna cetate dormita, iar comandantul se îngrijea mai mult cu strânsul noilor dări impuse celor scutiți odinioară de ele. De-acum, un preot putea fi arestat chiar şi pe teritoriul templului dacă refuza să plătească birul, la fel ca toți ceilalți locuitori. Această nouă rânduială, inspirată de greci, stârnea mânia preoților locali, dar ultimul cuvânt îl aveau slujbaşii statului, sprijiniți de armată.

Deşi nu încuviință câtuşi de puțin mijloacele folosite de Amasis, ofițerul trebuia să se supună. Dar lovind astfel templele, temelia străveche a țării nu se şubrezea? înrâurirea grecilor, care sporea necontenit, îi va îndepărta pe oameni de zei, împingându-i să se intereseze pe zi ce trece mai mult de viața pământească decât de cea spirituală. Din fericire, la Theba, Divina Adoratoare celebra ritualurile strămoşeşti, unind pământul cu cerul.

Sosirea judecătorului Gem tulbură liniştea fortăreței. Privirea şi tonul înaltului magistrat îi trădau nemulțumirea.

— Comandante, ați primit de la capitală noile ordine privind siguranța?

— Da.

— Ştiți aşadar că sunt în căutarea unui fugar,

un ucigaş primejdios, hotărât să ajungă în Sud.
— Faptele mi-au fost aduse la cunoştinţă.
— Atunci, de ce arătaţi atâta îngăduinţă? Tocmai am văzut trecând o barcă de pescari care n-a fost supusă nici unui control!
— Trebuie să înţelegeţi cum stau lucrurile pe aici, judecătorule Gem. Nu putem opri bărcile mici şi să le otrăvim oamenilor viata. Plătesc multe dări și biruri, iar munca lor e grea. Dacă armata i-ar necăji fără încetare, i-ar cuprinde deznădejdea şi mai tare.
— Puţin îmi pasă de părerile voastre, comandante! Câte bărci aţi lăsat să treacă în ultimele zile fără să le verificaţi?
— Greu de spus.
— Vă daţi seama că încălcaţi ordinele?
— Vă repet, e cu neputinţă să facem mai mult de-atât. I-am mărturisit asta şi emisarului trimis de intendentul palatului. Era însoţit de cinci soldaţi. La bordul unei corăbii iuţi au pornit în urmărirea fugarului. Dacă acesta n-are decât o barcă, o să-l înhaţe cât de curând.
Gem rămase nedumerit.
Să fi trimis Henat o trupă pe urmele scribului Kel? Posibil, dar greu de crezut, căci iscusita căpetenie a iscoadelor nu le-ar îngădui oamenilor săi să se poarte într-un mod aşa bătător la ochi.
Adevărul era altul.
Iar cei şase bărbaţi, care pomeneau numele lui Henat ca să depăşească orice piedică, îl ajutau

de fapt pe scribul Kel, culegeau informații despre numărul soldaților şi al gărzilor trimise în căutarea lui şi-l protejau cu multă râvnă.

Kel, Nitis, Bebon şi încă şase oameni devotați... Mărimea duşmanului prindea contur.

Judecătorul Gem îl privi țintă pe comandantul fortăreței din Herakleopolis.

— Am de gând să vă înlătur din slujbă. Purtarea voastră pune în primejdie siguranța regatului. Veți fi judecat şi osândit.

Ofițerul simți că amețeşte.

— Nu pricep, eu...

— Există o singură cale pentru a scăpa de pedeapsa cuvenită: începând din această clipă, veți controla tot ce străbate Nilul, chiar şi plutele de trestie. Şi o să-mi trimiteți zilnic un raport.

— Am înțeles, încuviință ofițerul, plecându-şi fruntea.

32

După ce străbătuseră mai multe sate unde fuseseră primiți călduros de către prietenii lui Bebon, actorul, Nitis, Kel şi Vânt-de-Miazănoapte se apropiau de un târg mare numit Cei Trei Palmieri. Încă două zile de mers susținut şi vor intra în Hermopolis, unde nu se putea ajunge pe calea apei, într-atât se înmulțiseră controalele gărzilor fluviului.

Pe drum trecură pe lângă un tânăr țăran care mâna doi măgari ce cărau nişte coşuri pline cu

căței de usturoi.

Brusc, tânărul se întoarse.

— Bebon! Tu eşti? Chiar tu?

Actorul se uită cu luare-aminte la băiatul înalt, cu zâmbet neghiob.

— Cap-în-Nori! Nu te-am recunoscut… S-ar zice că ai devenit bărbat în toată firea!

Tânărul părea stânjenit.

— Nu chiar, dar am mari speranțe. Îmi place de fata brutarului şi ei îi place de mine.

— Grozavă veste!

— Ai venit să-l vezi pe prietenul tău, meşterul de sandale rituale?

— Într-adevăr.

— Sărmanul… Gărzile i-au pus întrebări ore în şir înainte de a-l lua cu ele. Sunt peste tot şi n-au un aer prietenos! Duceam un trai aşa liniştit aici, la Trei Palmieri. Şi în satele de lângă Hermopolis lucrurile stau la fel. Gărzile îi iscodesc pe oameni şi le scotocesc prin case.

— Te-au necăjit şi pe tine?

— Eu l-am ascultat pe unchiul meu şi le-am spus că nu te cunosc. Atunci m-au lăsat în pace. Şi apoi, le vând usturoi la un preț bun!

— Nu ne-am întâlnit niciodată, da?

Cap-în-Nori încuviință printr-o clipire, iar cei patru prieteni făcură cale întoarsă.

— Să ne despărțim, propuse Bebon. Nitis, însoțită de Vânt-de-Miazănoapte, se va da drept țărancă, şi va apuca pe cărarea de la marginea

deşertului, departe de săteni. Kel şi cu mine vom folosi Nilul… înotând. O să ne întâlnim la nord de Hermopolis, la capătul canalului ce duce în valea tamarinilor.

— N-am s-o părăsesc pe Nitis, grăi răspicat scribul.

— Trebuie, îl încurajă ea. Împreună, am fi arestați. Arcul şi săgețile lui Neit mă vor apăra. Iar tu nu pierde amuleta.

— Nitis…

Preoteasa îl îmbrățişă atât de drăgăstos, încât Kel se văzu nevoit să se supună.

Vino, îi ordonă Bebon. E singura noastră şansă de a reuşi.

Cu sufletul sfâşiat, Kel o privi pe Nitis îndepărtându-se.

— Vânt-de-Miazănoapte va alege drumul cel mai scurt şi cel mai sigur, zise actorul. Haide, la treabă! Doar eşti cel mai rezistent înotător! Fii fără grijă, nu există crocodili prin preajmă.

Nu le place să fie deranjați, iar corăbiile sunt prea numeroase în vecinătatea Hermopolisului.

— Dar curenții?

— Îi cunosc pe toți mulțumită unei tinere persoane drăguțe cu care m-am scăldat cândva împreună. O să înotăm de-a lungul malului şi numai într-un loc va trebui să ne îndepărtăm de el.

Apa era plăcută, iar înotul îl mai linişti pe scrib, risipindu-i temerile. Îl urmă pe Bebon, hotărât şi

încântat. Cei doi tineri despicau apa, folosindu-se viguros de mişcările braţelor, după care se odihneau, lăsându-se purtaţi de valuri[8].

Kel se gândea neîncetat la Nitis. Despărţit de ea, îşi dădea seama că nu se putea lipsi de lumina ei. Dincolo de dragostea omenească şi de dorinţa trupească, exista între ei o armonie dintr-o altă lume.

Bebon se îndreptă spre mijlocul fluviului. Curentul îi ajuta pe înotători, iar un biban uriaş îi atinse uşor. Pe sub apă înaintau cu şi mai mare iuţeală.

Ieşind la suprafaţă ca să ia aer, Kel văzu o corabie a gărzilor. La proră stătea un arcaş gata să tragă.

Aici se sfârşea călătoria lui, departe de Nitis, atât de departe de ea…

Kel zâmbi şi-şi flutură mâna, în semn de prietenie.

Arcaşul îi răspunse în acelaşi fel, iar corabia îşi continuă drumul.

Bebon scoase capul din apă lângă scrib.

— Pe toţi zeii, ce cald mi-a fost!

— Eşti prea obosit?

— Glumeşti!

---

[8] Autorul se referă la stilul crawl, despre care spune că nu e o tehnică apărută recent, contrar unei idei preconcepute. O hieroglifa din *Textele Piramidelor* dovedeşte că ea era deja practicată de către egiptenii din Regatul Vechi (n. tr.).

Actorul începu iar să înoate voiniceşte.

*

În zare se contura valea tamarinilor. Încărcați de flori, arborii roz alcătuiau o priveliște magică în mijlocul căreia se înălța imensul templu al lui Thot[9]. Vânt-de-Miazănoapte se opri şi adulmecă aerul înmiresmat ce domnea în acest loc fermecător. Nitis îl vedea pe Kel înotând şi trecând cu bine peste primejdiile fluviului. Curând aveau să fie din nou împreună.

Vreo zece gărzi răsăriră din pădure.

— Încotro mergi, tânără femeie? întrebă comandantul.

Nitis îl privi drept în ochi.

— Duc legume proaspete la temple.

— Bărbatul tău nu te însoțeşte?

— Mă îngrijesc singură de gospodărie.

— O femeie liberă, Vasăzică…

— Sper că asta nu vă supără.

— Eu respect legea. Cum te cheamă?

— Neferet.

— Am să cercetez poverile măgarului.

— Băgați de seamă, are o fire sperioasă.

— Dacă animalul ăsta mă loveşte, tu o să fii răspunzătoare!

— Atunci îngăduiți-mi să desfac eu însămi

[9] Adesea comparat cu Karnak, templul a fost în întregime distrus de către felahi, care i-au ars pietrele, folosind resturile drept îngrăşământ.

coşurile.
Gărzile se apropiară de Nitis, de parcă s-ar fi temut că ea va da la iveală o armă înspăimântătoare.
— Praz, salată şi ceapă… Mulţumit?
— Dar în sacul ăla atârnat la şoldul măgarului ce cari?
O biată ţărancă să aibă un arc… Comandantul o va aresta pe Nitis şi o va duce la postul gărzilor.
— Nişte lucruri de-ale mele.
— Am ordin să controlez tot. Arată-mi ce-ai acolo sau îţi căsăpim măgarul.
Ţinându-şi capul plecat şi urechile lăsate, Vânt-de- Miazănoapte avea grijă să nu dea vreun semn de duşmănie. În temniţă, preoteasa va încerca să se apere. Iar Kel şi Bebon vor continua să caute adevărul.
Din sacul din pânză de în, Nitis scoase încet arcul.
Cu ochii pironiţi asupra ciudatului obiect, gărzile rămaseră năucite. Ţintuite locului, cu braţele atârnându-le fără vlagă pe lângă trup, păreau că nu pot face nicio mişcare.
Din lemnul de salcâm se răspândea o lumină la fel de puternică precum cea a soarelui. Doar Nitis nu căzu victimă strălucirii ei orbitoare.
— Treci, îi ordonă comandantul.

33

— Ai obosit? întrebă Kel.

— Câtuşi de puțin, îi răspunse Bebon, la capătul puterilor. Străduindu-se să-şi recapete răsuflarea, actorul se întreba cum putuse să înoate atât de mult timp. Malul i se părea de neatins, iar trupul îi atârna greu. O sforțare, o ultimă sforțare, o energie izvorâtă din străfundul ființei sale şi, în sfârşit, simți sub el pământul tare!

— Vezi, îi zise scribului, a fost doar o plimbare de plăcere. Kel îşi ajută prietenul să se ridice în picioare.

— Să ne grăbim la întâlnirea cu Nitis.

— Sunt sigur că şi ea a reuşit, ca şi noi.

Pasul zorit al lui Kel îl supuse pe Bebon la adevărate cazne. Umbra primilor tamarini fu o mare alinare. Picioarele îi deveniseră dintr-odată mai uşoare şi Bebon îşi redobândi semeția.

Lângă o fântână stăteau Nitis şi Vânt-de-Miazănoapte. Cei doi iubiți se îmbrățişară îndelung, îşi povestiră încercările pe care le înfruntaseră şi se bucurară iarăşi văzând că zeii îi ocrotesc.

— Încă n-am ajuns la templu, le reaminti Bebon. Să ne arătăm împreună ar fi primejdios. Mă duc să-l caut pe Mai-marele ritualiştilor, apoi o să mă întorc după voi.

— Îți mulțumesc pentru curajul tău, îi spuse Nitis.

Mişcat, actorul nu izbuti să rostească niciun cuvânt.

*

Omul avea un chip respingător.

— Mi-e sete, mormăi el.

— Fântâna nu-i a mea, îl repezi Kel. Bea pe săturate. Însetatul trăgea cu coada ochiului spre Kel. Nitis şi Vânt-de-Miazănoapte se odihneau la umbra unui tamarin.

— Eşti de pe-aici?

Scribul încuviinţă din cap.

— Atunci cunoşti satul Celor Trei Palmieri?

— De-acolo vin.

— Prin urmare îl cunoşti pe meşterul de sandale rituale?

— Am luat parte la arestarea lui.

— Asta înseamnă că… eşti una dintre gărzi?

Bărbatul se îndepărtă de fântână.

— Mi-ar plăcea să aflu de ce pui atâtea întrebări? N-oi fi, din întâmplare, un prieten al acelor fugari nelegiuiţi?

— Nu, oh, nu! Mă număr printre grădinarii ce se îngrijesc de valea tamarinilor, iar gărzile mi-au cerut să le dau de veste dacă văd chipuri noi sau persoane care-mi par îndoielnice.

— Arată-te în continuare la fel de atent şi o să fii răsplătit. Bizuie-te pe mine.

Omul porni mai departe.

— Ar trebui să părăsim locurile astea, îi zise Kel lui Nitis. Dar dacă Bebon nu ne găseşte, o să creadă că ne-au prins. Pe deasupra, alte iscoade ar putea să ne descopere. Iar prefăcătoria mea n-

o să dea mereu roade.

— Să aşteptăm e singura noastră scăpare, hotărî tânăra femeie.

— Dar dacă Bebon însuşi a fost arestat?

— Fie ca zeii să ne ocrotească și de-aici înainte.

Deocamdată, Vânt-de-Miazănoapte nu dădea semne de nelinişte. Insă, la căderea nopții, se ridică în picioare şi îşi ciuli urechile, prevenindu-şi însoțitorii.

Cineva se apropia cu pas grăbit.

— Bebon!

— Suntem salvarți. M-am întâlnit cu Mai-marele ritualiștilor şi i-am povestit tot.

— Te-ai pus în mare primejdie! socoti Kel. Ar fi putut să te trimită în temniță.

— Omul ăsta cumsecade e prea isteț ca să înghită baliverne.

Toți patru se îndreptară spre marele templu al lui Thot, stăpânul cunoaşterii şi zeul scribilor. Kel visa să viziteze locaşul într-o bună zi şi, chiar să lucreze acolo, dar în cu totul alte împrejurări!

Bebon îi conduse într-o clădire lăturalnică unde se găseau o bibliotecă, o sală de mese, un depozit cu vase sacre, un atelier şi un grajd.

Cu țeasta rasă, înveșmântat într-o tunică de un alb fără pată, trupeş, Mai-marele ritualiştilor îi întâmpină în pragul unei mici locuințe.

— Aşadar, iat-o pe Nitis despre care scumpul meu prieten, răposatul mare preot al lui Neit, mi-a vorbit atât!

Tânăra femeie se înclină.

— În scrisorile sale îmi povestea adesea despre Nitis. Vă socotea fiica lui spirituală şi dorea să-i luaţi locul după moartea sa. Totuşi, din pricina unor întâmplări grave, se temea ca alţii să nu vă pună piedici şi mi-a cerut ca, la nevoie, să vă ajut. Astăzi sunt fericit să-mi ţin făgăduiala.

Mai-marele ritualiştilor privi scrutător chipul lui Kel.

— Şi iată-l şi pe înspăimântătorul ucigaş căutat de toate gărzile din regat!

— E nevinovat, rosti Nitis.

— Lămuririle oferite de Bebon m-au convins, iar mărturia voastră îmi întăreşte părerea. Sunteţi amestecaţi într-o problemă de stat şi adevărul n-o să fie lesne de scos la lumină. Numai Divina Adoratoare are puterea trebuincioasă. Această casă intră în reparaţii săptămâna viitoare, prin urmare vă veţi putea odihni aici câteva zile. Bebon se va da drept îngrijitor la grajd, iar Kel şi Nitis drept preoţi puri aflaţi vremelnic în slujba mea. Am să încerc să vă găsesc o corabie ce pleacă spre Theba.

— Recunoştinţa noastră e fără de margini, îi spuse Nitis, îmi îngăduiţi să vă cer încă o favoare?

— Vă ascult.

— Ne lăsaţi să lucrăm în bibliotecă? Poate descoperim ceva folositor pentru a dezlega misterul textului criptat, de la care a pornit

întreaga nenorocire.

— Aveți încuviințarea mea. Dar căutați să vorbiți cât mai puțin cu colegii voştri şi nu vă plimbați în afara zidurilor din jurul templului. Preoții au primit ordin să înştiințeze gărzile dacă-i zăresc pe fugari şi mai multe iscoade dau necontenit târcoale prin preajmă.

— Ajutându-ne, vă puneți în mare primejdie, observă Nitis.

— Îi datorez totul părintelui vostru spiritual şi resping felul în care conduce regele Amasis. Impunându-ne legi inspirate de scumpa lui Grecie, duce țara la ruină. Strivindu-i pe oameni sub atâtea biruri şi dări, îi aruncă în brațele deznădejdii. Distrugând templele spre folosul mercenarilor şi al negustorilor greci, slăbeşte însuşi sufletul Celor Două Regate. Dacă mânia zeilor se dezlănțuie, răzbunarea lor va fi crâncenă.

Lui Kel şi Nitis prorocirea le îngheță sângele în vine.

Mai-marele ritualiştilor îl luă pe după umeri pe Bebon.

— Îmi pare rău, prietene, dar vei dormi la grajduri. Locuința aceasta este doar pentru preoții temporari. Însă nu-ți face griji: paiele n-o să te dezamăgească.

La început morocănos, actorul se gândi apoi la tânăra pereche: merita cu prisosință o noapte de dragoste.

— Scârbos! zise regele Amasis vărsând cupa cu vin alb pe care tocmai i-o adusese paharnicul său. De unde provine spălătura asta?

— E unul dintre cele mai alese vinuri din oaze, rezervat pentru palat, Majestate!

— Să spargi toate urcioarele pline cu mizeria asta! Şi află-mi numele celui ce răspunde de podgoria cu pricina. Cariera lui de nepriceput s-a încheiat.

Paharnicul se făcu nevăzut.

Regina îşi aşeză drăgăstos mâna pe braţul soţului ei.

— Aş zice că vinul acesta nu merită atâta furie.

— Ai dreptate, Tanit. Dar simt o mare greutate pe suflet! Câteodată mă bate gândul, anevoie de îndurat, că pierd controlul asupra statului.

— Aveţi dovezi serioase?

— Nu, doar o simplă presimţire, un soi de nelinişte.

— Căpetenia iscoadelor, Henat, are unul dintre cele mai înalte ranguri din regat. Se aud fel de fel de vorbe de nemulţumire împotriva lui, mai mult sau mai puţin înverşunate. N-ar trebui să ţineţi seama de ambiţiile lui şi să nu vă încredeţi prea tare în el?

— Henat doar mă înştiinţează, nu hotărăşte. E un om cumpătat, disciplinat, muncitor şi viclean. Slujba pe care-o are îi convine de

minune şi ştie până unde se cuvine să meargă.
— Ați spune acelaşi lucru şi despre cancelarul Udja?
— Un vizir fără pereche, de-o rară cinste şi pricepere. Totuşi…
— Totuşi?
— Visează oare să-mi ia locul? Nu cred deloc. La fel şi Marele vistiernic Pefy. Aceşti demnitari şi-au petrecut viața slujind statul şi cunosc povara pe care-o poartă faraonul.
— Nu fiți prea încrezător, îl povățui regina. După cum stă scris într-un vechi text al *înțelepciunii,* faraonul n-are nici prieten, nici frate.
Amasis o sărută pe frunte.
— Linişteşte-te, scumpa mea, după ce-i ascult pe sfetnicii mei, le verific spusele. Şi doar eu cârmuiesc.
Fu anunțată sosirea cancelarului Udja.
— Vă las, zise suverana.
— Ba nu, rămâi. Poate o să avem nevoie de sfaturile tale.
Statura lui Udja era impresionantă ca întotdeauna. El singur părea că umple sala de audiențe. Cancelarul se înclină cu respect înaintea perechii regale.
— Majestate, am plăcerea să vă înştiințez că o nouă corabie de război, cea mai mare din flota noastră, e gata să-şi croiască drum pe ape. Am cercetat-o eu însumi până în cele mai mici amănunte şi pot să vă asigur că nu există

potrivnic pe măsura ei. Mai rămâne să-l numiţi pe căpitanul în stare s-o manevreze şi să scoată ce e mai bun din ea.

— Ai vreun nume să-mi propui? întrebă Amasis.

— Iată o listă cu ofiţeri destoinici, Majestate. Cei doi pe care-i prefer eu sunt însemnaţi cu un punct roşu, iar cel pe care-l preferă Fanes din Halicarnas cu un punct negru. Am adăugat şi registrele lor amănunţite.

Amasis studie repede lista şi registrele şi alese un căpitan de vreo patruzeci de ani, lângă al cărui nume nu se vedea niciun punct.

— Să-şi ia în primire slujba numaidecât.

— Chiar azi am să-i aduc la cunoştinţă numirea sa, făgădui Udja. Peste o lună, încă două vase vor părăsi şantierul. Construirea de corăbii trebuie să continue la fel de susţinut?

— Ba încă şi mai şi. Tocmeşte noi dulgheri.

Cu braţele încrucişate la spate, Amasis se plimba cu paşi mari încoace şi-n colo prin sala de audienţe.

— Câtă vreme Casa tălmacilor nu e pe deplin refăcută, nu pot să mă încred în perşi. Poporul ăsta are în sânge războiul şi uneltirile. Să ne înarmăm necontenit astfel încât să-i descurajăm să ne atace.

Regina încuviinţă cu o mişcare uşoară din cap.

— Avem veşti de la Cresus? întrebă ea.

— Obişnuitele scrisori diplomatice, Majestate. V-am adus ultima lui misivă. Vă urează multă

sănătate din partea împăratului Cambyses, care este peste măsură de ocupat cu administrarea vastelor sale teritorii.

— Trimite-i un răspuns cuviincios, porunci Amasis. Oare Mitetis, soția lui Cresus, chiar m-a iertat că l-am răsturnat pe tatăl ei de pe tron ca să-i iau locul?

— Greu de spus, socoti regina. Odată cu vârsta, va privi cu alți ochi acele clipe dureroase, dacă nu cumva o ură ascunsă şi de nepotolit îi macină sufletul. Însă, oricum ar fi, are ea o înrâurire adevărată asupra treburilor imperiului persan?

— Doar Cresus contează, încheie faraonul.

— Am primit de curând un raport îngrijorător din partea judecătorului Gem, rosti cancelarul cu voce gravă. Cercetările sale înaintează şi e convins că scribul Kel conduce un grup de răzvrătiți, care se mişcă iute şi sunt foarte hotărâți! Aşadar, nu e vorba doar despre nişte omoruri, ci de un complot împotriva statului şi a Majestății Voastre, în care e amestecată preoteasa Nitis. Din raport răzbate o mare dezamăgire: mai multe autorități din Egiptul de Sus se codesc să respecte poruncile judecătorului. Prin urmare, ochiurile năvodului se dovedesc prea largi, îngăduindu-le răzvrătiților să ne scape.

— Asta-i înrâurirea Divinei Adoratoare! tună monarhul. Ea se împotriveşte învățăturii şi noutăților venite din Grecia şi vrea ca Egiptul de

Sus să respecte nişte tradiţii învechite. Judecătorul a apucat pe drumul cel bun?

— Da, Majestate, căci scribul Kel a lăsat urme ale trecerii sale mai ales în Fayyum. Graţie mijloacelor pe care le are la îndemână, judecătorul Gem speră să dea de ucigaş. Însă se loveşte de lipsa unui sprijin din partea templelor, nemulţumite de hotărârile voastre în ceea ce le priveşte.

— Templele... Ar trebui să le nimicesc în număr mare!

— Ar fi o greşeală, socoti regina. În ochii poporului, căruia nu-i este totuşi îngăduit să pătrundă înlăuntrul lor, sanctuarele sunt locaşurile zeilor şi chezaş al supravieţuirii Celor Două Regate. Important era să-i faceţi pe preoţi să priceapă cum stau lucrurile, şi aţi reuşit.

— La prima vedere, doar la prima vedere! Nitis se bucură negreşit de complicitatea unor temple, care-i adăpostesc şi le vor oferi mijloace să ajungă până la Theba.

— Dar suntem pe urmele fugarilor, Majestate, îi reaminti cancelarul, şi putem să ne bizuim pe dârzenia judecătorului Gem. Şi apoi, Henat o va preveni solemn pe Divina Adoratoare, care va ţine seama de spusele lui.

— Preoteasa asta bătrână e la fel de îndărătnică precum un munte! Nu va fi uşor s-o convingem.

Cancelarul se arătă indignat.

— Niciodată Divina Adoratoare nu va cuteza să

ajute un ucigaş fugar şi pe ceata lui de răzvrătiţi! Oricâtă duşmănie ar simţi faţă de direcţia în care se îndreaptă Egiptul, nu va încălca legea. Altminteri, îşi va distruge renumele.

— Vreun raport de la marele general Fanes din Halicarnas?

— Nu încă, Majestate. Marele vistiernic Pefy a ajuns şi el la Abydos, unde verifică lucrările de reparaţie şi pregăteşte celebrarea misterelor lui Osiris. Mi-a lăsat registrele în bună rânduială, iar secretarii săi muncesc fără cusur şi cu multă seriozitate. Graţie sârguinţei strângătorilor de dări, vistieria e plină.

Poţi să te retragi, Udja.

Amasis se aşeză greoi pe tron.

— Puterea mă oboseşte, îi mărturisi soţiei sale.

— Dar schimbările pe care le-aţi hotărât nu sunt o reuşită? Făcând ca ele să fie respectate cu severitate, sporiţi bogăţia Celor Două Regate.

— Destul cu munca, scumpa mea! mai bine să ne plimbăm cu barca şi să ne desfătăm în tovărăşia cântăreţelor cu un vin rece şi bucate alese.

35

Cuprins de uimire, Kel o privea pe Nitis. Avea cei mai frumoşi ochi din lume, un trup demn de o zeiţă şi farmecul unei magiciene.

Bineînţeles, era doar un vis. Ea nu putea fi aici atât de aproape de el, îndrăgostită, lăsându-se cu

totul în voia lui. Cu riscul de a risipi visul, îndrăzni s-o sărute.

Ea se trezi plină de voioşie şi răspândind parcă lumină în jurul ei.

— Nitis… Tu eşti? Chiar tu?

Zâmbetul şi privirea tinerei femei îl tulburară adânc şi scribul o strânse în brațe mai-mai s-o înăbuşe.

— Încetişor, îl rugă ea.

— Iartă-mă, dar atâta fericire…

— Zeii ne ocrotesc, Kel, dacă ne ducem la bun sfârşit misiunea.

Brusc, adevărul cel crud îl izbi cu putere pe tânărul scrib. Nu alcătuiau o familie obişnuită, care se trezea în propria casă, aflată în mijlocul unui sat liniştit. Kel nu va pleca la lucru, iar Nitis nu-şi va îndeplini sarcinile de stăpână a gospodăriei şi nu vor discuta despre viitorii lor copii.

Casa de acum nu era decât un adăpost vremelnic, poate ultima lor clipă de bucurie şi mulțumire.

— Nu-ți pierde nădejdea, îl sfătui ea. Aliații noştri ne vor ajuta s-o întâlnim pe Divina Adoratoare şi s-o convingem că luptăm pentru o cauză dreaptă. Astăzi, facem parte dintre slujitorii templului.

Kel încercă să uite că armata şi gărzile faraonului Amasis îl căutau. Alături de Nitis şi de alți preoți temporari, se purifică în lacul sacru,

apoi primi porunci de la Mai-marele ritualiştilor. Tăcerea şi smerenia lui nu mirară pe nimeni. Când îi slujeai pe zei nu trebuia să ridici vocea. Iar Thot nu-i suferea pe guralivi.

Descoperirea bibliotecii îl adusese în culmea încântării pe Kel. Mii de manuscrise fuseseră strânse aici din cele mai vechi timpuri şi rânduite cu grijă. Aici se clădise paradisul scribilor! Kel se opri asupra scrierilor matematice, dar ar fi avut nevoie de luni întregi, chiar ani, ca să le cerceteze pe-ndelete şi să găsească o cheie pentru descifrarea papirusului criptat. Nitis studie vechiul ritual de zămislire a lumii modelate de către Ogdoadă[10], alcătuită din patru puteri masculine şi patru puteri feminine.

*

După ce mâncară de dimineață laolaltă cu ceilalți îngrijitori de măgari aflați în slujba templului, Bebon şi Vânt-de-Miazănoapte primiră porunci de la intendent, prieten cu Mai-marele ritualiştilor. Aveau de făcut mai multe drumuri între berărie şi o corabie ce urma să pornească spre sud. Căpitanul dorea un număr însemnat de urcioare cu bere ca să lupte împotriva setei. În plus, o să se învoiască să ia la bord călători, fără ştirea gărzilor, în schimbul unei plăți mulțumitoare.

Prima discuție fu destul de aprigă, întrucât

---

[10] Grup primordial de opt zei.

prețul cerut de căpitan întrecea cu mult neruşinarea obişnuită. Dar pe măsură ce Bebon căra urcioarele cu bere la corabie, târguiala intră pe un făgaş mai bun, actorul şi căpitanul ajungând în cele din urmă la o înțelegere. Datorită săculețului cu pietre scumpe, Bebon putea face față cheltuielilor viitoare.

Încă două zile de aşteptare, două zile nesuferit de lungi.

Actorul petrecu clipe plăcute în tovărăşia colegilor săi, în vreme ce Vânt-de-Miazănoapte îi silea pe măgarii îndărătnici să stea la fel de liniştiți ca el. Oamenii beau bere tare, ronțăind ceapă proaspătă şi bucurându-se că muncesc pentru un templu atât de darnic.

Bebon îşi juca de minune rolul. De fapt, stătea mereu la pândă, de teamă să nu vadă gărzile ivindu-se.

Când se întoarse la corabie în toiul nopții, nu observă nimic nefiresc. Totuşi, cu îndoiala în suflet, se plimbă încolo şi-ncoace pe chei.

— Cauți pe cineva? îl întrebă o voce aspră.

Un vlăjgan ținând în mână o bâtă grea apăru ca din pământ.

Actorul nu se pierdu cu firea.

— O fată. Mi s-a spus că se-nvârte pe-aici.

— Ți s-a spus greşit.

— Cu atât mai rău. O să-mi încerc norocul în altă parte.

— Dar de unde vii?

— Culcă-te la loc, prietene, îl sfătui Bebon.
— Eu supraveghez corăbiile. Şi-i pedepsesc pe curioşi.
— Noapte bună, prietene.
Aşadar, gărzile aveau oameni peste tot. Înainte de plecare, Bebon o să se întoarcă pe chei ca să verifice dacă nu întindeau o capcană.

*

Ca să-şi continue căutările pe domeniul templului din Hermopolis, Menk se folosea cât mai bine de cele două titluri ale sale, prezentându-se când drept rânduitorul sărbătorilor din Sais, când drept trimisul lui Henat, intendentul palatului regal. Întrebuința blândețea sau amenințarea, după cum i se părea că e mai potrivit pentru persoana cu care stătea de vorbă. În ciuda acestei iscusite strategii, nu descoperi nicio urmă care să-l facă să creadă că Kel şi Nitis se ascundeau pe pământul zeului Thot. Ghici doar pornirea duşmănoasă a mai multor preoți față de cârmuirea lui Amasis, preoți care la o adică ar fi putut deveni complici cu fugarii.
Pe când se odihnea lângă o fântână, în mijlocul Văii Tamarinilor, Menk zări un om ciudat care se ascundea după un copac şi de-acolo îl privea pe furiş.
— Duceți-vă după el, porunci Menk către doi mercenari.
Soldații îl înhățară numaidecât.

— Sunt un grădinar cinstit, țipă curiosul, iar voi n-aveți dreptul să mă arestați!
— Palatul mi-a dat puteri depline, îl înştiință Menk, tăios. Dacă-mi spui vreo minciună, dacă refuzi să-mi răspunzi măcar o dată, ai să dispari fără urmă. De ce mă pândeai?
Vocea grădinarului începu să tremure.
— Din pricina celuilalt, a gărzii… Mă întrebam dacă sunteți colegul lui… Eu le ajut pe gărzi! Dacă văd vreun străin care-mi dă de bănuit, le vestesc neîntârziat, iar ele mă răsplătesc.
— Şi le-ai pomenit şi de bărbatul ăsta?
— Nu, pentru că şi el se numără printre gărzi.
— Era singur?
— Nu, în sfârşit, nu cred. Lângă fântână stăteau o femeie foarte frumoasă şi un măgar. Fără îndoială, ea îl însoțea pe străin.
„Kel şi Nitis”, se gândi Menk.
Vasăzică, templul lui Thot le oferea adăpost!
— Colegul meu ți-a pus vreo întrebare? rosti Menk, binevoitor.
— Nu. Mi-a mărturisit doar că venea din satul Celor Trei Palmieri, unde luase parte la arestarea unui tâlhar. Şi nici eu n-am stăruit să aflu mai multe.
— Bine ai făcut, prietene. Treburile astea nu te privesc. Ține-ți gura şi n-o să ți se întâmple nimic rău.
Sub privirile amenințătoare ale mercenarilor, grădinarul se îndepărtă cu iuțeală.

Menk ar fi trebuit să-l prevină pe Henat şi să aştepte ca de-aici încolo gărzile să se îngrijească de tot. Însă nu voia să lase în seama nimănui misiunea de a-l ucide pe scribul Kel şi de a o salva pe Nitis. Tânăra femeie o să-i înțeleagă gestul şi îi va fi recunoscătoare.

Trebuia, prin urmare, să pună la cale un plan iscusit ca să-şi atragă potrivnicul într-o capcană mortală.

36

Fiind foarte bătrân, marele preot din templul lui Thot ieşea arar din modesta sa locuință de lângă lacul sacru. Totuşi, continua să rânduiască viața religioasă a imensului sanctuar şi să-i supravegheze îndeaproape pe administratorii puşi să asigure bunăstarea vastului domeniu. În fiecare dimineață se bucura să vadă cum soarele scaldă în lumina sa edificiile şi îi mulțumea zeului cunoaşterii pentru că-i dăruise o viață aşa frumoasă şi îndelungată în slujba sacrului.

Cel mai apropiat ajutor al său, Mai-marele ritualiştilor, îndeplinea fără greşeală o sumedenie de sarcini. Aparținea acelei tagme alese de slujitori ai zeului, lipsiți de ambiții şi care nu se gândeau decât la celebrarea în chip desăvârşit a ritualurilor. Ultima sa ispravă era surprinzătoare, însă argumentele sale îl convinseseră pe marele preot, care ținea mult la dreptul templului de a oferi adăpost, sfidând

astfel cârmuirea. Iar justiția oamenilor trebuia să țină seama de legea lui Maat. Dacă cele două se îndepărtau una de alta, lumea devenea de nesuportat.

Să-l primească pe judecătorul Gem îl plictisea. Dar căpetenia magistraturii egiptene stărui, aşa că, în cele din urmă, marele preot se învoi să-l întâlnească pentru a nu-l stârni pe regele Amasis împotriva Hermopolisului.

— Vă mulțumesc pentru că m-ați primit, mare preot, zise judecătorul, supărat că aşteptase atât.

— Mobila mea e sărăcăcioasă. Scăunelul acesta cu trei picioare vă convine?

— Întru totul.

— Ce vânt bun vă aduce aici, judecătorule Gem?

— Faraonul mi-a dat puteri depline ca să arestez, ba chiar să-i curm viața unui ucigaş de cel mai rău soi, scribul Kel. El se află în fruntea unei cohorte de uneltitori primejdioşi, din care fac parte, o preoteasă a lui Neit, Nitis, şi un actor pe nume Bebon. Acesta a jucat adesea aici în curtea templului diferite roluri atunci când se reprezentau drame sacre.

— Bebon… Un băiat de ispravă, puțin cam ciudat, dar prețuit de toți.

— Vă reamintesc, mare preot, că el ajută un ucigaş nemilos, acuzat de multe de omoruri.

— De ce a săvârşit scribul fapte atât de înfiorătoare?

— E o taină ce nu poate fi dezvăluită.
— Ah!... Vasăzică, n-a fost pe placul regelui.
Judecătorul se strădui să nu-şi iasă din fire.
— Să nu credeți aşa ceva, mare preot. Regatul fiind amenințat, a trebuit să luăm măsuri şi să împiedicăm un grup de răzvrătiți să clatine tronul.
— Nu-i faraonul întâiul dintre slujitorii lui Maat? Clădind temple, el oferă zeilor locaşuri pământeşti şi, prin asemenea ofrandă, îşi atrage bunăvoința lor. Să te atingi de sanctuare şi să le socoți pământuri obişnuite nu-i o greşeală gravă? Spuneți-i suveranului că respectarea tradiției păstrează armonia şi că anumite schimbări lipsite de măsură şi ridicarea lor în slăvi duc la nenorocire.
— Mare preot, n-am venit să discutăm despre nişte hotărâri ale cârmuirii de care nu sunt răspunzător.
— Totuşi, vegheați ca ele să fie respectate, întrucât justiția templelor nu mai e recunoscută.
Gem clocotea de furie.
— În clipa de față, o singură întrebare contează: scribul ucigaş şi complicii săi se ascund în acest sanctuar?
Bătrânul cugetă îndelung.
— Mai întâi ar trebui aduse dovezi de netăgăduit ale vinovăției lor; cunoscându-l pe Bebon, nu-l văd luând parte la un complot împotriva regelui. Apoi, cum să-i controlezi pe toți cei care vin sau

pleacă de la templu? Eu părăsesc rar căsuța aceasta şi trebuie să mă încred în spusele oamenilor mei. La vârsta mea, atât de aproape de frumosul Apus, mă îngrijesc din ce în ce mai puțin de treburile lumeşti şi încerc să pătrund cuvintele zeilor.

— Cine-i controlează pe slujitori?

— Vreo douăzeci de administratori şi preoți.

— Aş dori să văd listele lor.

— Cum poftiți. Dar purtați-vă cu atenție, întrucât o astfel de cerere n-o să le fie pe plac.

— Un ordin clar din partea voastră mi-ar uşura sarcina.

— N-am să-l rostesc, căci nu încuviințez ceea ce faceți. Sfătuiți-l pe regele vostru să redea templelor drepturile ce li se cuvin. Supunându-le cu forța legilor obişnuite şi socotindu-i pe preoți deopotrivă cu oamenii de rând, va stârni mânia zeilor.

Și-acum, trebuie să mă odihnesc. Vă urez să vă întoarceți cu bine la Sais, judecătorule Gem.

În fața acestui bătrân autoritar, încăpățânat şi venerat, magistratul se simțea lipsit de orice arme. Să le poruncească administratorilor să-i arate documentele necesare n-ar duce, pesemne, la nimic. Ori nu i-ar găsi pe cei răspunzători, ori listele s-ar dovedi întocmite prost, ori unele papirusuri ar dispărea în chip misterios… Slujitorii marelui preot ar folosi sute de şiretlicuri ca să-l împiedice pe Gem să-şi ducă cercetările la

bun sfârşit.
Amasis nu redusese la tăcere templele decât la prima vedere, iar supunerea pe care o arătau ele era doar un vicleşug. Silite de-acum să plătească dări grele, templele se împotriveau cercetărilor făcute de stat. Dar rezolvarea acestei probleme anevoioase cădea în sarcina cancelarului Udja şi a Marelui vistiernic Pefy.
El, judecătorul Gem, trebuia doar să-i aresteze pe scribul ucigaş şi pe complicii lui. Din vorbele încurcate ale marelui preot înțelese un lucru de care nu se mai îndoia: fugarii se ascundeau la Hermopolis, unde preoteasa Nitis şi actorul Bebon aveau protectori puternici.
Şi mai era sigur de încă ceva: templul reprezenta doar un popas, şi nu ținta lor, Theba. Temându-se că vor fi zăriți şi dați în vileag, fugarii nu vor rămâne aici prea mult timp. Şi cu ce mijloc ar putea călători mai uşor? Cu una dintre corăbiile preoților.
Să trimită armata şi gărzile pe chei, să-i ia la întrebări pe căpitani şi pe membrii echipajelor? Curată neghiobie! Aceştia vor minți cu toții şi-i vor preveni pe fugari.
Mai bine să facă rost de lista corăbiilor care se pregăteau să pornească spre sud. Apoi, să le supravegheze cu străşnicie şi să aştepte venirea lui Kel, Nitis, Bebon şi a restului cetei.
Şi n-o să-i aresteze chiar la Hermopolis, ci la mare depărtare de oraş, ca să nu ațâțe furia

marelui preot şi să nu-l amestece în procesul lui Kel. Poate că, bucurându-se de îngăduința justiției, marele preot nu va mai privi cu ochi răi legile noi.

Judecătorul Gem chemă la el vreo zece ofițeri şi le împărtăşi planul său. Se hotărâră să folosească doar iscoade de prin partea locului şi muncitori din port în stare să ofere informații demne de crezare. Bine plătiți, aceştia îşi vor da toată silința.

Toți înțelegeau importanța misiunii lor.

De astă-dată, vânătoarea de oameni era pe punctul de a reuşi.

37

Poposind pentru întâia dată la Elefantina, capitala primei provincii a Egiptului de Sus, marele general Fanes din Halicarnas descoperi o privelişte încântătoare. Insulițe în mijlocul Nilului, încărcate de flori, străvechiul templu al zeului berbec Khnum, țărmuri abrupte ce adăposteau locaşurile de veci ale demnitarilor din Vechiul Regat şi un oraş negustoresc unde se vindeau mărfuri din Nubia, precum fildeşul şi pieile de feline.

Frumusețea locurilor nu-i reținu militarului prea multă vreme atenția. Pe el nu-l interesa decât falnica fortăreață care chezăşuia paza ținutului şi oprea pătrunderea în Egipt a temutelor triburi negre, gata oricând să se

răzvrătească, ispitite de bogățiile pământului faraonilor.
Ani la rând se iscaseră doar răzmerițe neînsemnate. Şi deocamdată niciun semn îngrijorător nu punea cârmuirea pe jar.
La intrarea în fortăreață picoteau două străji.
Cu tăişul palmei, Fanes o izbi în gât pe una din ele. Soldatul se prăbuşi, dar tovarăşul său sări din somn şi îndreptă lancea spre general.
Acesta i-o smulse din mână, o rupse în două şi-i zdrobi țeasta cu o lovitură de pumn.
— Apărați-vă, adunătură de laşi! urlă grecul.
Când apărură vreo zece bărbați, Fanes din Halicarnas începu să-şi agite spada grea.
Speriați, soldații încremeniră, neîndrăznind să-l atace pe uriaş.
— Lepădăturilor! Ar trebui să vă tai beregata.
Generalul scuipă cu dispreț, iar soldații se retraseră înăuntrul clădirii.
Urmat de garda sa personală, alcătuită din oameni devotați şi pe care nu-i tulbura nimic, colosul pătrunse în prima curte.
În sfârşit, se ivi un ofițer.
Era prost ras şi de-abia se trezise dintr-un somn de după-amiază prelungit.
— Cine sunteți?
— Fanes din Halicarnas.
— Marele… marele…
— Marele general al armatelor egiptene.
— N-am… n-am fost înştiințați de vizita voastră!

— Fortărețele din Egipt, cu tot cu cea de aici, sunt domeniul meu. Şi n-am câtuşi de puțin nevoie să-mi anunț venirea. În orice clipă, garnizoana întreagă trebuie să fie gata să respingă un atac al vrăjmaşului. Însă, judecând după cum arătați tu şi oamenii tăi, n-ar avea sorți de izbândă.

— Dar nimeni nu ne amenință!

Î

— Du-te de-l caută pe comandant.

Ofițerul urcă scara care ducea spre odaia Mai-marelui său, sărind câte patru trepte deodată.

Pântecos, chinuit de bărbia triplă, cu răsuflarea tăiată, comandantul coborî agale din culcuşul său.

— Cine face pe grozavul aici? Singurul care porunceşte sunt eu!

Palma lui Fanes îl trânti la pământ.

— Te izgonesc din slujbă, netrebnicule! Eşti ruşinea armatei mele şi o să-ți sfârşeşti cariera în fundul unei oaze, păzindu-i pe osândirii la muncă silnică. Dispari de îndată.

Cu obrajii în flăcări, comandantul se târî departe de ochii uriaşului.

— Toți soldații să se adune numaidecât! tună generalul.

Ordinul fu îndeplinit fără întârziere.

— De azi numesc drept comandant al fortăreței un grec. El o să vă învețe mai întâi disciplina, apoi arta războiului. De trei ori pe zi o să faceți

exerciții. Cei care se mişcă încet şi leneşii vor fi condamnați la carceră. Să începem prin a scoate mizeria din cotețul ăsta. Diseară vreau să văd o fortăreață curată, soldați spălați şi raşi proaspăt. Executarea!

Fanes îl chemă la el pe ofițerul însărcinat să-i trimită rapoarte despre starea lucrurilor din garnizoană. Textele acestuia fuseseră liniştitoare şi nu se deosebiseră prea mult între ele.

— De ce nu m-ai înştiințat despre prăpădul de aici?

— Generale, mie totul mi se părea firesc. Căldura de la Elefantina nu îndeamnă la o muncă peste măsură, pacea domneşte în ținut şi…

Uriaşul îl dobori pe guraliv cu o lovitură de cap în coşul pieptului.

— Scăpați-mă de ăsta, se răsti apoi către doi soldați egipteni înspăimântați.

Cu pas apăsat, Fanes cercetă toate sălile fortăreței şi întârzie în odaia de lucru a fostului comandant, unde se păstrau scrisorile militare.

La prima vedere, obişnuitele treburi ale administrației. Însă privirea îi căzu pe o tăbliță de lemn acoperită cu două feluri de scrieri, una egipteană, cealaltă străină.

Numaidecât fu adus Mai-marele tălmacilor din Elefantina.

— E în limba nubienilor, observă el.

— Atunci, tălmăceşte-mi!

Bâlbâindu-se, omul dădu citire cererii unei căpetenii de trib care dorea nişte hatâruri, cerea micşorarea dărilor şi făgăduia, în schimb, să păstreze pacea.

Iar comandantul se-nvoise.

O a doua misivă pomenea de furtul unor alimente, arcuri, săgeți şi scuturi de către vameşi.

— Tăcere deplină, porunci Fanes din Halicarnas. Doar o vorbă dacă sufli, vei fi osândit pentru înaltă trădare.

Tălmaciul jură pe numele Faraonului şi pe-al tuturor zeilor.

Vasăzică, adevărul era mult mai îngrijorător decât bănuia generalul! Şubrezirea fortăreței, starea jalnică a trupei, oameni gata de orice pentru un câştig frumuşel, înțelegeri tainice cu duşmanul… Dacă ar fi fost atacată, Elefantina n-ar fi rezistat deloc.

— Aduceți-mi-l pe ticălosul care pretindea a cârmui această garnizoană.

Mercenarii greci îl căutară zadarnic.

Fostul comandant fugise.

— O să-i luăm la întrebări pe ofițeri, hotărî Fanes din Halicarnas. O să-i luăm la întrebări *cu adevărat.* Vreau să ştiu ce fel de complot s-a urzit aici şi până unde se întinde el.

Caznele începură chiar în aceeaşi seară. Deşi tortura era interzisă prin legea lui Maat, generalul nu se sinchisi de asta. Siguranța

regatului era mai presus de orice.

Iar ceea ce află îi întrecu cele mai negre temeri.

Fostul comandant al fortăreței din Elefantina, preoți din templul lui Khnum şi căpeteniile unor triburi nubiene voiau să întemeieze o regiune de sine stătătoare, potrivnică noilor legi impuse de regele Amasis. Numele scribului Kel nu fusese rostit, dar el era amestecat, fără îndoială, în acest complot cu rădăcini atât de adânci.

38

— La sfârşitul zilei, corabia voastră va fi gata de plecare, o înştiință Mai-marele ritualiştilor pe Nitis. De obicei, noaptea sunt oprite călătoriile pe Nil. Dar, din pricina căldurilor foarte mari, l-am convins pe comandantul străjilor să îngăduie o abatere de la reguli.

— Căpitanul n-o să ne trădeze?

— E lacom, dar corect. Nerespectarea unei înțelegeri i-ar distruge bunul renume. Puteți avea încredere în el, o să vă poarte pe drumul cel bun.

— Dar gărzile?

— Ştim la ce ore trec rondurile. Iar pândarul din port o să cadă într-un somn adânc. În laboratorul templului se găsesc anumite licori care să-l ajute. În clipa potrivită, un corăbier va veni să vă caute.

— Cum să vă mulțumim?

— Făcând adevărul să triumfe, Nitis, şi rugând-

o pe Divina Adoratoare să-şi întărească puterea. Altminteri, Amasis o să ducă țara la ruină. Lupta la care luați parte e mai presus de persoana voastră, a scribului Kel şi a actorului Bebon. De încheierea ei atârnă soarta întregului regat.

Tânăra femeie se întoarse la bibliotecă, unde Kel continua să citească scrieri matematice. Din păcate, nu descoperise nicio cheie pentru papirusul criptat.

— Vom părăsi Hermopolisul la noapte, îi şopti ea, apoi îi povesti ce discutase cu Mai-marele ritualiştilor.

— Mă duc să-l previn pe Bebon.

Deşi numărul lor sporise, trupele de ordine se purtau cu fereală. Marele preot refuzase să-şi vadă domeniul înțesat de gărzi. Şi având în vedere autoritatea sa, poruncile îi erau respectate.

Cu băgare de seamă, Kel făcu un ocol mare şi se opri de câteva ori înainte de a se apropia de grajduri.

Vânt-de-Miazănoapte se odihnea întins pe paie, iar Bebon picotea alături.

Scribul îl mângâie pe măgar, care stătea liniştit.

— Ai vreo veste? întrebă actorul cu îngrijorare.

— Plecăm la noapte spre Theba. Un marinar o să ne conducă la corabie.

— Am să vă urmez de la depărtare. În caz de primejdie, Vânt-de-Miazănoapte o să ne prevină. Până atunci, o să mai hoinăresc puțin pe chei.

— Te pune ceva pe gânduri?

— Nu chiar. În afară de pândarul acela care supraveghează portul toată noaptea.

— O să scăpăm şi de el.

— Parcă-i prea frumos totul!

— Nu mai ai încredere în Mai-marele ritualiştilor?

Bebon clătină din cap.

— Nu-i mincinos, nici hoț, şi se conduce după nişte învățături aspre… Nu-l văd întinzându-ne o capcană. Şi apoi nu mai putem zăbovi mult timp la Hermopolis. Gărzile şi armata vor răscoli templul, mai devreme sau mai târziu.

— Curând o să ajungem la Theba şi o să vorbim cu Divina Adoratoare.

— Câtă încredere!

— Tocmai tu, prietene, te îndoieşti?

Bebon păru stânjenit.

— Nu-mi stă în fire! Şi nici n-avem de ales. Aşa că hai să ne aruncăm în apă! Dar să nu te apuci să-mi ții cuvântări pilduitoare despre primejdiile care mă pasc. Aş fi în stare să sar la bătaie.

Kel se aşeză lângă Vânt-de-Miazănoapte.

— Ce ciudată mi se pare soarta mea! Iubesc o femeie minunată care-mi oferă toată dragostea ei, am un prieten pe care nicio piedică nu-l descurajează, şi totuşi, nedreptatea şi nenorocirea mă pot lovi în orice clipă.

— Încetează să-ți mai pui atâtea întrebări fără rost şi mergi înainte. Când te frămânți atâta şi te

gândeşti numai la necazurile tale, sfârşeşti prin… a te plictisi de moarte! Adevărata viață începe mâine.

Vânt-de-Miazănoapte ciuli urechile.

Cu pas domol, Kel se îndepărtă.

Un conducător de măgari îl privi pe Bebon cu ochi iscoditori.

— Ce voia de la tine preotul ăla?

— M-a întrebat de ce nu sunt la muncă. Pe o aşa căldură am dreptul la ore de odihnă în plus! I-am spus să nu mă mai bată la cap.

— Negreşit era una dintre gărzile care acum mişună peste tot.

— Din ce pricină?

— N-ai auzit vorbindu-se despre scribul ucigaş care le-a făcut de petrecanie sutelor de nefericiți? Un monstru însetat de sânge, în stare să atace o armată întreagă!

— Cu siguranță nu se ascunde în templul din Hermopolis.

— Fireşte, dar gărzile îl caută pretutindeni. Dar mai bine ascultă-mă. Nişte urcioare trebuie duse în port. Ai putea să te îngrijeşti de ele?

Bebon se ridică încet.

I se ivise un prilej grozav ca să cerceteze locurile încă o dată.

— Dacă-ți convine…

— Am să-ți întorc hatârul, prietene.

Actorul şi Vânt-de-Miazănoapte trecură să ia urcioarele de la berărie şi se îndreptară apoi spre

chei.

O corabie pleca, alta sosea. Cărăuşii se pregăteau să o descarce, iar soldații patrulau de colo-colo.

La depozit, paza nu fusese întărită.

Supraveghetorul îşi însemnă numărul urcioarelor cu bere.

Aici te simți în siguranță, îi zise Bebon.

— Am primit chiar şi vizita judecătorului Gem, căpetenia magistraturii, însoțit de o cohortă de gărzi! Căuta nişte ucigaşi, se pare.

— Şi i-a găsit?

— Nu, a plecat cam abătut. După cum se zvoneşte, marele preot nu i-a îngăduit să tulbure pacea templului. În ciuda vârstei sale înaintate, nu se teme de nimeni! Aşa că ne-am întors cu toții la treburile noastre de zi cu zi. Patrulele se străduiesc să-i descopere pe hoții mărunți care încearcă să şterpelească mărfuri. Când îi înhață, nemernicii se aleg cu atâtea lovituri de baston cât să le piară pofta de a mai fura! Ce căldură… Vrei o înghițitură de bere?

— Bucuros.

După ce-şi potoli setea, Bebon o porni încetişor la drum, scrutând împrejurimile.

Însă nu observă nimic neobişnuit.

39

Se înnoptase de mult când corăbierul bătu la uşa căsuței unde locuiau Kel şi Nitis.

Scribul sări să-i deschidă.
— Urmați-mă.
Kel şi Nitis se priviră. Dacă li se întindea o capcană?
Tânăra femeie trecu pragul prima. Kel ducea sacul în care se aflau arcul şi săgețile zeiței Neit, oferite de către crocodilul lui Sobek.
Domeniul zeului Thot părea adormit. Căldura apăsătoare încă stăruia, iar luna nouă răspândea doar o lumină palidă.
Mărunt şi îndesat, cu fruntea îngustă şi pulpa picioarelor groasă, călăuza lor iuți pasul. Fără să şovăie, apucă spre port.
Kel se aştepta în orice clipă să vadă apărând gărzi şi soldați, bucuroşi peste măsură să-şi înhațe atât de uşor prada.
Bebon şi Vânt-de-Miazănoapte n-ar fi avut timp să le sară în ajutor şi ar fi fost copleşiți de numărul trupelor de ordine. Oare atacatorii ar cruța-o măcar pe Nitis? Scribul şi-ar fi dat şi viața ca s-o apere, dar cum să scapi de o haită pornită să ucidă?
În sfârşit, zăriră cheiul. Locul cel mai primejdios. Cu siguranță aici îi aşteptau.
Corăbierul se opri. Kel o cuprinse în brațe pe Nitis. Clipe lungi se scurseră, nesfârşite. Cu un semn din mână, călăuza le porunci să înainteze spre impunătoarea corabie de mărfuri cu două cabine.
Cheiul părea pustiu.

La capătul de jos al pasarelei scribul se întoarse.
— Îi aşteptăm pe Bebon şi pe Vânt-de-Miazănoapte, hotărî el.
— Cu neputință, îi spuse tăios corăbierul. Căpitanul vrea să părăsească îndată Hermopolisul.
— Să plece.
— Cum pofteşti! Eu mi-am încheiat misiunea.
Bărbatul sui pasarela.
Aşezați la locurile lor, vâslaşii erau gata să treacă la treabă.
— Urcați la bord! se răsti căpitanul.
— Suntem patru, îi răspunse scribul.
— Cu atât mai rău pentru voi. Am să dau ordinul de plecare chiar acum.
— Suntem patru, repetă Kel.
Scrutând întunericul, Nitis spera să-i vadă sosind pe cei doi prieteni ai lor şi se temea totodată de apariția trupelor de ordine.
Întârzierea aceasta dovedea un adevăr cumplit: gărzile îi prinseseră pe actor şi pe măgar.
Brusc se auzi un soi de geamăt:
— Haide, neisprăvitule, mişcă! Aproape am ajuns!
Era limpede că Vânt-de-Miazănoapte n-avea deloc poftă să urce pe corabie.
Nitis îi mângâie fruntea.
— Trebuie să ne grăbim.
Măgarul se uită la ea cu ochi mari şi trişti. Şi cu toate că inima nu-i dădea ghes, primi s-o urmeze

pe tânăra preoteasă.

Pasarela fu ridicată, iar vâslele se cufundară în apă. Manevra se desfăşură fără greşeală şi corabia cea grea se îndepărtă cu repeziciune de cheiul Hermopolisului.

— Intraţi aici, le porunci căpitanul călătorilor, deschizând uşa uneia dintre cele două cabine. Măgarul o să fie legat de catarg. Şi-acum, culcaţi-vă. Am să vă trezesc în zori.

Căpitanul închise uşa în spatele lor.

— Nu-mi place, zise Bebon. Parcă-i o temniţă.

— Care ne poartă spre libertate, îi aminti Kel. Ai observat pe cineva care ne urmărea?

— Nu, pe nimeni. Să ne odihnim cu rândul. Mie unul nu mi-e somn.

— Purtarea lui Vânt-de-Miazănoapte mă îngrijorează, mărturisi Nitis. De ce şovăia?

Îi place să petreacă nopţi lungi şi liniştite, o lămuri actorul. Iar plimbarea asta pe timp de noapte nu l-a bucurat defel.

— Căpitanul nu ne-a vândut gărzilor, socoti Kel. Dacă ar fi făcut-o, gărzile ne-ar fi împiedicat să urcăm pe corabie.

Bebon se întinse.

După toate astea, să visăm la ceva frumos. Să ne închipuim că ne aflăm la Theba, într-un palat splendid, în faţa Divinei Adoratoare, care e încântată să ne asculte şi ne asigură de sprijinul său deplin. Minunat viitor!

Nitis zâmbi. Dacă aceasta era voinţa zeilor, se va

îndeplini.

Uşa se deschise ca smulsă din ţâţâni.

Mercenarii greci îi ţintuiră la podea pe Kel şi pe Bebon, ameninţându-i că le taie gâtul.

Un bărbat elegant, cu voce blândă, o luă drăgăstos de mână pe tânăra femeie.

— Nitis, vă eliberez.

— Menk! Ce faceţi aici?

— Îndeplinesc o misiune pe care mi-a încredinţat-o căpetenia iscoadelor. Am primit ordin să vă găsesc şi să vă smulg din ghearele acestui monstru, scribul Kel.

— Vă înşelaţi. Nu-i nici ucigaş, nici monstru.

— V-a dus de nas, scumpă şi naivă Nitis. Dovezile vinovăţiei lui sunt zdrobitoare.

— Au fost măsluite. De fapt, Kel este victima unui complot urzit de înalţi demnitari.

— Prea scumpă Nitis, nu daţi crezare unei atari născociri!

— Acesta-i adevărul şi o să-l dovedim.

— În veci Divina Adoratoare nu v-ar fi primit. Deşi nu vede cu ochi buni cârmuirea lui Amasis, trebuie să se supună legilor. Iar voi sunteţi nişte nelegiuiţi fugari. Veniţi, să ieşim de aici. Prizonierii să fie aspru supravegheaţi.

Fără tragere de inimă, preoteasa îl urmă.

— Pot să vă scap de orice acuzaţie, Nitis. Bineînţeles, nu sunteţi complice cu acest cumplit ucigaş, ci prizoniera lui. Mărturia mea va atârna greu, judecătorul Gem vă va socoti nevinovată şi

o să ne căsătorim.

— Nu doresc să vă iau de bărbat, Menk. Îl iubesc pe Kel.

— Amăgire trecătoare, scumpă şi delicată Nitis, o simplă rătăcire pricinuită de împrejurări! O să cunoaştem o fericire fără pată şi o să uitați aceste întâmplări neplăcute.

— Niciodată nu-l voi părăsi pe Kel şi am să lupt din toate puterile ca să-i dovedesc nevinovăția.

— O luptă zadarnică, pierdută dinainte! Vă iert greşelile şi vă făgăduiesc să vă fac una dintre cele mai de vază femei din Sais. Pentru vitejia de a-l fi prins pe Kel, regele mă va răsplăti oferindu-mi un rang înalt şi, prin grija mea, veți fi numită mare preoteasă a lui Neit.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, Menk. Aceste planuri frumoase nu se vor înfăptui.

— E singura voastră şansă de a scăpa de la dezastru, Nitis.

— Moartea nu mă înspăimântă. Doar adevărul contează.

— O să vă apăr împotriva propriei nesăbuințe şi o să vă împiedic să vorbiți! Puțin câte puțin o să vă recăpătați judecata înțeleaptă.

— Kel însă o să vorbească!

Tonul lui Menk se înăspri.

— Nicidecum, viitoarea mea soție. Căci am să-l ucid.

Nitis se cutremură.

Menk, un om de lume, se preschimbase brusc într-o fiară nemiloasă şi nu rostea vorbe-n vânt.

— Vă implor, cruțați-l!

— Cu neputință, scumpa mea. Nemernicul trebuie să dispară. Izbânda mea şi fericirea noastră depind de asta.

Atunci ucideți-mă şi pe mine!

Menk o privi uluit.

— Nu vă vreau câtuşi de puțin răul, Nitis. Dimpotrivă, am să vă eliberez de o vrajă.

Preoteasa se uită la el cu ochi sfredelitori.

— Veți săvârşi un omor.

— Sunt în misiune. Iar autoritățile mă vor felicita pentru că i-am venit de hac ucigaşului pe care ele încearcă să pună mâna de atâta vreme. Ca să vă găsesc, a fost nevoie de o adâncă chibzuință şi de noroc. Întrucât marele preot din Hermopolis vă oferise adăpost, trebuia să vă facă rost de un mijloc de a ajunge la Theba. Când am aflat că, în mod cu totul neobişnuit, o corabie primise încuviințarea de a călători noaptea, am priceput că veți fi la bordul ei. Căpitanul n-a trădat cu adevărat, ci s-a înclinat în fața unui interes mai presus de orice, adică interesul regatului.

— De ce sunteți aşa crud?

— Trebuia să-mi ating ținta pe orice căi.

— Cum să vă conving că greşiți? Kel n-a săvârşit

nicio fărădelege. Redeveniți omul pe care-l cunosc eu, Menk, şi ajutați-ne să învingem nedreptatea!

— Puțin îmi pasă de dreptate şi de adevăr. Kel o să dispară, apoi veți fi numai a mea.

— Într-atât vi s-a împietrit inima?

— Unul dintre oamenii mei o să vă țină deoparte. Nu încercați să vă zbateți ca să-l siliți să vă lege şi să vă pună căluş.

Lăsând-o pe tânăra femeie în mâinile unui mercenar grec, Menk se îndreptă spre cabină.

— Aduceți-i aici pe cei doi prizonieri, ordonă el.

Menk îl măsură cu privirea din cap până-n picioare pe scrib.

— Trist sfârşit pentru un răufăcător faimos! O să crăpi precum o lighioană vătămătoare şi nimeni n-o să te jelească.

Kel rămase neaşteptat de liniştit.

— Degeaba ți-aş povesti cum s-au petrecut lucrurile, bănuiesc.

— Degeaba. Osânda a fost hotărâtă, iar eu o îndeplinesc.

— De ce te înverşunezi împotriva noastră? strigă Bebon. Noi n-am greşit cu nimic.

Ochii lui Menk sclipiră de furie.

— Blestematul ăsta de scrib a încercat să-mi răpească femeia care-mi este sortită. Restul contează prea puțin. O să te sugrum cu mâinile mele, iar leşul tău va folosi drept hrană peştilor.

Menk dădu la iveală un cuțit şi începu să-l agite.

Doi mercenari îl țineau strâns pe Kel, alți doi pe Bebon şi al cincilea pe Nitis.

Lama atinse gâtul scribului.

— Opriți-vă, Menk! țipă Nitis. Nu deveniți cel mai rău dintre ucigaşi.

— Eliberarea, Nitis, eliberarea! Şi o viață îndelungată şi fericită care se deschide înaintea noastră îndată ce netrebnicul ăsta de scrib va dispărea!

Privirile lui Kel şi Nitis se întâlniră pentru ultima oară.

— Corabie la tribord! urlă căpitanul. Suntem atacați!

Mercenarul care o ținea pe Nitis o împinse spre parapet, îşi înşfăcă arcul şi trase.

Săgeata îl atinse pe omul de la prora corăbiei aflate sub comanda judecătorului Gem, care dăduse semnalul de atac.

Văzând aceasta, arcaşii de elită răspunseră pe măsură. Şi, în ciuda luminii slabe, dovediră o mare îndemânare.

Menk, un mercenar, căpitanul şi doi corăbieri se prăbuşiră. O săgeată atinse uşor umărul lui Bebon, lăsând o urmă sângerie.

Socotind că are în față întregul grup de uneltitori, judecătorul ordonă asaltul. De astădată îi va prinde pe Kel şi pe complicii lui, morți sau vii. Dar era limpede că aceştia nu se vor preda fără să se bată cu îndârjire.

Vânt-de-Miazănoapte rupse funia ce-l lega de

catarg şi-l izbi pe unul dintre greci care încerca să-l sugrume pe Bebon. Actorul reuşi să se desprindă din strânsoare şi două săgeți se înfipseră în spatele atacatorului său.

Nitis alergă la cabină şi scoase din sac arcul lui Neit. De-abia îl încordă, că o dâră de foc brăzdă întunericul nopții. Mercenarii dădură drumul prizonierilor.

Kel şi Bebon se pomeniră liberi, dar pentru cât timp? O ploaie de săgeți se abătu asupra punții, făcând victime în stânga şi-n dreapta, iar corabia de război se apropia. Dacă scăpau cu viață, vor cădea în mâinile judecătorului Gem.

— Să sărim peste bord, hotărî Nitis. E singura noastră şansă.

Vânt-de-Miazănoapte urmă pilda preotesei.

— Fluviul e plin de crocodili! se împotrivi Bebon.

Kel îşi îmbrânci prietenul. Nu era vreme de stat pe gânduri.

— Nemernicii fug! urlă omul care stătea de veghe pe corabia de război.

Vreo zece soldați se aruncară în apa unde mişunau zeci de prădători.

Smulşi din toropeala lor, mai mulți monştri se repeziră numaidecât spre o aşa pradă bogată şi neaşteptată.

Salturi furioase tulburară apele Nilului în vreme ce soldații puneau stăpânire pe corabia de mărfuri, unde orice rezistentă încetase.

La licărirea torțelor, judecătorul Gem străbătu

cu paşi mari puntea de la un capăt la altul. Unul dintre leşuri îi stârni mirarea: cel al lui Menk, rânduitorul sărbătorilor din Sais! Vasăzică, elegantul demnitar făcea parte din trupa înarmată a scribului Kel, care număra de asemeni câțiva mercenari şi un căpitan de corabie.

Pierise o sumedenie de nelegiuiți! Totuşi, lipseau principalul vinovat, scribul Kel, şi complicii săi apropiați, preoteasa Nitis și actorul Bebon.

Dintre înotătorii porniți să-i urmărească, doar trei supraviețuiseră.

— Fugarii n-au putut să scape de crocodili, îşi dădu cu părerea un ofițer.

Judecătorul aşteptă cu nerăbdare dimineața pentru a cerceta Nilul şi malurile.

Dar căutările îndelungate nu scoaseră la iveală nimic.

— Dinții marilor peşti i-au sfâşiat pe răufăcători, devorându-i până la ultima bucată, adeveri ofițerul. Când sunt înfometați, se arată neînchipuit de lacomi. Ucigaşul şi complicii săi le-au căzut primii victime.

Însă judecătorul Gem nu părea convins.

— O corabie de-a gărzilor să înainteze încet spre sud, poate descoperă rămăşițe omeneşti. Noi o să cercetăm din nou malurile şi o să stăm de vorbă cu pescarii şi cu țăranii din împrejurimi. Şi o să scotocim casele din satele vecine.

— Pierdere de vreme, socoti ofițerul. Fugarii n-

au cum să mai fie în viață.

— Eu hotărăsc aici, îi reaminti magistratul.

Gem se gândea la fulgerul ciudat apărut în clipa în care cele două corăbii se lipiseră una de alta. Totuşi, nici vorbă de furtună! Aşadar, fusese un semn al zeilor. Dar ce trebuia să înțeleagă din el? Fără îndoială, dreapta lor mânie îl lovise pe ucigaş, curmându-i jalnica existență.

O ultimă verificare va pune capăt acestui complot înfiorător, iar regatul va putea să respire din nou liber.

41

Muncind zi şi noapte, generalul Fanes din Halicarnas culese, în timp scurt, roadele strădaniilor sale. Temându-se de violența lui, garnizoana fortăreței din Elefantina se schimbase simțitor. Respectarea disciplinei, ținută îngrijită, arme mereu pregătite, încăperi de o curățenie desăvârşită, exerciții desfăşurate fără greşeală… Iar sosirea instructorilor greci va sfârşi prin a-i transforma pe aceşti soldați slabi, deprinşi cu trândăveala în luptători sălbatici, în stare să respingă atacul triburilor nubiene şi să le oprească să pătrundă pe pământul egiptean.

Farmecul încântătorului oraş din sud şi frumusețea priveliştilor nu-l cuceriseră pe general. Nu-l interesau decât dârzenia trupei şi priceperea ei de a-i tăia pe duşmani în bucăți. Dar până acolo mai era cale lungă!

— Adunarea! strigă generalul. Numaidecât!

Soldații răsăriră de pretutindeni şi se aliniară în mijlocul curții celei mari.

Fanes aşteptă să se facă linişte mormântală. Unii merseră până la a-şi ține răsuflarea.

— Soldați, răcni generalul, sunt nemulțumit de voi. După spusele ofițerului care vă învață lupta corp la corp, mai mulți laşi s-au prefăcut doar că se bat. N-am să îngădui asemenea purtare. Pierderile fac parte din antrenament şi nimeni nu trebuie să încalce regulamentul.

Uriaşul arătă cu mâna spre un bărbat de vreo treizeci de ani, cu fruntea plină de zbârcituri.

— Tu, ieşi din rând!

Omul se supuse.

— Luptă cu pumnii goi!

— Generale…

— Sunt vrăjmaşul tău, distruge-mă! Dacă nu, te distrug eu pe tine.

Fanes îl lovi cu pumnul în pântece. Supărat că a fost luat pe nepregătite, soldatul se năpusti cu capul înainte.

Uriaşul se feri şi, cu tăişul palmei, îi frânse grumazul.

— Stângaci şi nepriceput, socoti Fanes din Halicarnas, scuipând peste trupul prăbuşit. Mâine, dacă rapoartele instructorilor voştri sunt proaste, o să-mi măsor iar puterile cu unul dintre voi. Rupeți rândurile!

Generalul primi apoi nişte mercenari greci, zece

la număr, veniţi din nord. Ei se vor amesteca printre egipteni şi le vor face acestora viaţa grea.

Mai rămânea de pus la punct vama din Elefantina, prea îngăduitoare şi pusă pe căpătuială. Citind rapoartele şi registrele cu socoteli, generalul descoperi repede dările de seamă false, informaţiile care lipseau cu bună-ştiinţă şi documentele măsluite, uneori în mod grosolan.

Un înalt demnitar ar fi cântărit lucrurile cu multă prudenţă, şi-ar fi luat măsuri de prevedere şi ar fi cerut sfatul Mai-marilor săi ca să se ferească a săvârşi vreo greşeală. Dar generalul nu era dintre aceştia.

În fruntea unei trupe de treizeci de pedestraşi, dădu buzna în încăperile vămii unde lucrau vreo douăzeci de slujbaşi.

— Sunteţi arestaţi cu toţii! tună generalul. Cine va încerca să se împotrivească va fi doborât.

Uluit, Mai-marele slujbaşilor se ridică încet.

— Nu înţeleg, eu…

— Furt din bunurile statului şi punerea în primejdie a siguranţei regatului. Tribunalul o să vă osândească la ani grei de muncă silnică.

— Vă înşelaţi, noi…

Fanes din Halicarnas îl înhăţă de gât.

— Vreau să aud numaidecât adevărul. Altminteri, îţi frâng gâtul.

Slujbaşul vorbi din belşug şi dezvălui toate amănuntele care-i lipseau generalului ca să

întocmească un raport complet pentru regele Amasis.

În aceeaşi zi, slujbaşii fură înlocuiți cu militari care aveau să asculte de ordinele unui inspector care se pricepea bine la mărfurile venite din Nubia. La rândul său, acesta îi va da zilnic socoteală guvernatorului fortăreței.

Fanes din Halicarnas vru să cerceteze prima cataractă, alcătuită din stânci pe care le acopereau în parte apele atunci când se revărsau, şi apucă pe canalul folosit de corăbiile de război şi cele de mărfuri.

Lipsa posturilor de supraveghere îl miră din cale-afară. Aşa că ordonă construirea de forturi mici care să domine ținutul pentru a întări hotarul natural şi a-l face de netrecut. Peste puțin timp, primejdia unui atac nubian va fi îndepărtată.

Mai trebuia acum să pună ordine în înalta administrație a Elefantinei, vinovată de a fi lăsat lucrurile să se înrăutățească într-atât. Iar ținta era primăria oraşului, ultimul pas al acestei recuceriri înfăptuit în numele regelui Amasis.

Potrivit obiceiurilor sale, Fanes din Halicarnas lovi cu putere. Bănuit că o susține în secret pe Divina Adoratoare, primarul nu se pregătea, oare, să treacă de partea lui Kel şi a răzvrătiților?

Odată acest fățarnic înlăturat, Elefantina ar deveni o cetate sigură, credincioasă regelui ei.

Un mercenar grec îi oferi comandantului dovezi

ale vinovăției primarului, acuzat de asemeni şi de furtul unora dintre armele menite fortăreței.

Clocotind de furie, Fanes din Halicarnas pătrunse cu paşi mari în vasta clădire cu două etaje.

În spatele lui se auzi un strigăt de durere.

Fusese înjunghiat un membru al gărzii sale personale, de care îl despărțiră brusc vreo douăzeci de atacatori. În fruntea lor – fostul comandant al fortăreței!

Nebun de furie, generalul apucă două dintre lăncile îndreptate spre el, le smulse din mâinile vrăjmaşilor şi le întoarse spre ei, străpungându-le pieptul. Muți de uimire, ceilalți dădură înapoi. Cu spada sa grea, cu două tăişuri, Fanes din Halicarnas porni un adevărat măcel, retezând capete şi brațe.

Mercenarii din garda sa isprăviră treaba.

Singurul supraviețuitor era fostul comandant. Însă, grav rănit, trăgea să moară.

— Cine ți-a ordonat să mă ucizi? îl întrebă Fanes.

— Pri… primarul.

— Aruncați mizeria asta la gunoi, porunci generalul oamenilor săi.

Primăria se golise, slujbaşii fugind îngroziți. Mai-marele lor se ascunsese în eleganta sa odaie de lucru, sperând că grecul fusese ucis.

Când uriaşul general apăru, primarul Elefantinei se pierdu într-un şir nesfârşit de

rugăminți.
— Înalta trădare merită moartea, rosti apăsat generalul. Îți rămâne totuşi o cale de a-ți salva viața.
— Fac tot ce-mi cereți!
— Vreau adevărul. Tu şi fostul comandant al fortăreței făceați pe ascuns negoț cu arme şi luați parte la un complot, nu-i aşa?
— El mai ales! Eu mă mulțumeam doar să-i uşurez sarcina.
— Țelul vostru era să-l ucideți pe faraon.
— Oh, nu! Voiam doar să ne îmbogățim şi…
Fanes din Halicarnas îşi agită spada.
— Repet: țelul vostru era să-l ucideți pe faraon.
— Da, dar eu mă împotriveam şi…
— Iar căpetenia voastră era scribul Kel.
Primarul şovăi doar o clipă.
— Da, scribul Kel! El a plănuit şi a rânduit tot. Băgase spaima în noi şi ne amenința cu moartea dacă nu-i dădeam ascultare.
— Scrie toate astea clar, iscăleşte şi pune sigiliul tău.
Cu mâna tremurându-i, primarul se supuse.
Fanes verifică.
— Minunat. Şi-acum, trebuie să termin curățenia în acest oraş.
Şi cu o lovitură de spadă, generalul îi tăie gâtul primarului. Potrivit raportului pe care îl va întocmi mai târziu, primarul se făcea vinovat de atac asupra Mai-marelui armatelor.

Fanes din Halicarnas rulă papirusul pe care urma să-l trimită judecătorului Gem. Magistratul va căpăta astfel o nouă dovadă, iar grecul, după ce curățase Elefantina şi făcuse hotarul de sud de netrecut, se va întoarce la Sais ca să ia din nou în mâini conducerea trupelor. În ciuda talentelor sale, cancelarul Udja rămânea totuşi un egiptean şi un om din afara armatei. Şi numai un militar grec, obişnuit cu asprimea războiului putea să comande o armată în stare să biruie orice atacator, şi mai cu seamă pe perşi.

42

Vânt-de-Miazănoapte nu-şi pierdea răbdarea. Lingea şi iar lingea fruntea lui Kel, întins în mijlocul trestiilor. În mai multe rânduri, măgarul trebuise să îndepărteze cu o lovitură de copită şerpii de apă deveniți prea curioşi. Egretele şi ibişii nu reprezentau nicio primejdie.

În sfârşit, ochii scribului se deschiseră.

Vederea unui bot prietenos îl îmbărbătă.

— Vânt-de-Miazănoapte! Şi tu ai scăpat?

Două brațe, două picioare, puterea de a se ridica, nicio durere… Kel părea nevătămat, la fel ca şi măgarul!

— Cu neputință, şopti scribul. Am văzut fălcile acelea uriaşe deschizându-se, gata să ne zdrobească… Nitis, Bebon, unde v-ați ascuns?

Nimeni nu răspunse chemării sale, aşa că scribul îşi croi drum printre trestiile înalte de

şase metri.

Dacă nu-i găsea, faptul că scăpase de la o moarte cumplită avea să fie o pedeapsă greu de îndurat. Lipsit de femeia iubită şi de prietenul credincios, la ce bun să mai trăiască?

La ieşirea din stufărişul des, malul urca în pantă abruptă spre o potecă. Ridicându-şi urechile drept în sus, Vânt-de-Miazănoapte îl îndemnă pe Kel să-l urmeze.

Măgarul merse cu paşi mărunți şi iuți până lângă o tufă de tamarini tineri, ce creşteau departe de potecă.

— Răbdare, se auzi o voce uşor de recunoscut, am să reuşesc!

— Bebon! exclamă scribul.

Nitis răsări prima din adăpostul de ierburi.

— Dragostea mea, eşti viu!

Se îmbrățişară strâns, aproape să se înăbuşe unul pe altul, iar sărutul lor i se păru actorului că nu se mai termină.

— Mie mi-e foame şi mi-ar plăcea să mănânc un biban fript. Haideți, veniți să m-ajutați!

Se aşezară cu toții în jurul unei grămezi de crengi. După ce făcuse o scobitură într-un lemn moale, Bebon vârâse înăuntru o bucată dintr-o creangă de salcâm, mai groasă la capătul de jos. Acum se apucă iarăşi s-o învârtească.

Şi flacăra țâşni.

— Am câştigat! Vom avea o masă caldă şi îmbietoare.

— Cum de am scăpat de crocodili? întrebă Kel.

— Sunt fiii lui Neit, îl lămuri Nitis. Eu am înotat în frunte, cu mâinile încleştate pe. Arcul zeiței. Arcul strălucea în apă, iar marii peşti au recunoscut lumina care ne învăluia pe toți patru. Nu eram nici duşmani, nici prăzi. Aşa că doar ne-au atins în treacăt şi i-au atacat pe cei care ne urmăreau.

— Am povestit sumedenie de istorioare greu de crezut, mărturisi actorul, dar asta le întrece pe toate.

— Şi totuşi eşti bine sănătos... în afară de bandajul ăla de la umărul stâng!

— În sfârşit, binevoieşti să-mi dai şi mie atenție! Săgeata unui soldat m-a zgâriat.

— E o rană uşoară?

— Uşoară, uşoară, ție îți dă mâna să vorbeşti! Tu n-ai nimic.

— Am găsit ierburi de leac, zise Nitis zâmbind. Rana n-o să se umfle şi socot că Bebon e în stare să continue călătoria.

— Numai dacă mănâncă bine! Ia gustați din minunăția asta. La drept vorbind, ce e mai plăcut decât să petreci câteva zile departe de oraş? Trebuie să-ți găseşti de-ale gurii şi să ți le pregăteşti singur folosindu-te de ce-ți oferă natura. E lesne să tragi la han. Traiul la oraş te înmoaie şi duce la decădere, întoarcerea la viața în sălbăticie, ăsta-i viitorul!

— Totuşi, va trebui să mergem la Theba, arătă

Kel. Pe puntea corăbiei de război stătea judecătorul Gem. Niciodată n-o să renunțe să ne prindă.

— Poate ne crede morți, sări Bebon. Cu greu îşi închipuie cineva că am scăpat de crocodili.

— Fără o rămăşiță dintr-un leş, nu va fi convins de moartea noastră şi va continua căutările.

— Împărtăşesc părerea lui Kel, zise Nitis. Căpetenia magistraturii cunoaşte puterea zeilor şi ține seama de ea. Ştie că răposatul mare preot Wahibre m-a învățat formulele magice şi în ce fel să lupt împotriva vrăjmaşilor.

— Ai idee unde ne aflăm? îl întrebă scribul pe actor.

— Corabia a străbătut o bună bucată de drum şi noi am înotat multă vreme. Fără îndoială, nu suntem prea departe de Lycopolis[11]. După ce trecem de primul sat o să fiu sigur.

— Ai prieteni în acest ținut?

— Templul nu e aşa primitor precum cel din Hermopolis, dar o să ne descurcăm. Poftă bună!

Bibanul fript era grozav.

Dar lui Kel îi lipsea pofta de mâncare.

— Prezenta lui Menk, dorința lui de a mă ucide…

— Voia să mă ia de soție, îi destăinui tânăra

---

[11] Vechiul oraş al zeului şacal Up-uaut, „Deschizătorul drumurilor", legat de simbolistica lui Anubis. Astăzi oraşul se numeşte Assiut.

femeie. Nu-i păsa de adevăr. Nimicindu-te, săvârşea o vitejie vrednică de o răsplată generoasă. Devenind un înalt demnitar, ar fi făcut în aşa fel încât să fiu numită mare preoteasă a templului din Sais şi am fi dus împreună un trai îmbelşugat.

— Şi ați renunțat la un asemenea paradis pentru un scrib fugar şi învinuit de omor? În locul vostru, aş fi chibzuit mai adânc.

Kel preferă să nu audă nimic.

— Menk era ca nebun, adăugă preoteasa. Nimic nu-i clintea hotărârea.

— Nebun e puțin spus! o contrazise Bebon. Mai mulți mercenari slujeau sub ordinele sale şi i se încredințase o misiune anume: să ne vină de hac.

— Cine l-a pus să joace un aşa trist rol? întrebă Kel. Henat, căpetenia iscoadelor? Udja cancelarul? Judecătorul Gem? Regele însuşi?

— Răspunsul se găseşte, poate, în papirusul criptat, socoti Nitis. Cineva s-a folosit de Menk, iar el a fost cât pe ce să reuşească.

Bebon se uită la arcul lui Neit, fără a îndrăzni să-l atingă.

— Păream condamnați să pierim, îşi aminti el, când am văzut o dâră de foc străbătând cerul. Uimiți, mercenarii ne-au dat drumul.

— Arcul a tras singur cele două săgeți ale zeiței, mărturisi Nitis. Acum trebuie să le găsim. Altminteri vom deveni prăzi uşoare.

— Încă mai am amuleta din obsidian ce

înfățişează două degete, spuse Kel. Ea o să ne ferească de deochi. Şi să nu uităm de Răspunzător!

— La ce ne-ar putea sluji această statuetă? O corabie uşoară ne-ar prinde mai bine!

— Poate că nu departe de aici există un sanctuar al lui Neit unde se păstrează săgeți ivite din flacăra lui Sekhmet, zeița leoaică, grăi Nitis. Să-i întrebăm pe preoții din Lycopolis, sperând că ei ne vor oferi un răspuns încurajator.

— Lycopolis… Oare o să ajungem acolo?

— Ți-ai pierdut încrederea? Tocmai tu? se miră Kel. Ocrotirea zeilor nu ți-e de ajuns?

— Mănâncă nişte peşte fript, schimbă vorba actorul. Apoi o să ne odihnim înainte de a porni la drum. E primejdios să rămânem aici prea multă vreme, mai ales dacă încăpățânatul ăla de judecător continuă să ne urmărească.

Mulțumit de iarbă şi de trestiile dulci la gust, Vânt-de-Miazănoapte picotea.

— Zeii înseamnă totuşi ceva, încheie Bebon. Purtând măştile lor, nu-mi închipuiam cât sunt de puternici. Crocodili prietenoşi, săgeți de foc, libertatea… Viața îmi apare din ce în ce mai misterioasă.

43

Erau trei, înfricoşători, murdari şi răi.

Alungați din satul lor de către sfatul bătrânilor, trăiau din jafuri, pândind călători ca să-i prade.

Iar fumul ce se înălța din tufişul de tamarini tineri, în apropiere de fluviu, dovedea prezența unor naivi care habar n-aveau de primejdiile locului.

Nimeni nu cuteza să se abată vreodată pe-acolo.

— Să fie niscaiva gărzi? întrebă cu nelinişte Gură-Strâmbă.

— M-ar mira, răspunse Nas-Spart. Le-am fi zărit corabia. Iar ăştia se ascund.

— Dacă se ascund, socoti Față-Ciupită-de-Vărsat, nu sunt oameni cinstiți. Iar eu îi urăsc pe tâlhari.

— Pe de altă parte, să furi de la hoți nu-i o nelegiuire, fu de părere Gură-Strâmbă, mai ales dacă n-au arme asupra lor. Pentru că hoții înarmați sunt prea primejdioşi.

După o adâncă chibzuință, Nas-Spart încuviință.

— Du-te să vezi şi întoarce-te să ne spui.

— De ce nu te duci tu?

Începu o târguială îndelungată care nu duse nicăieri. Aşa că traseră la sorți. Iar cel ales, spre marea lui dezamăgire, fu Gură-Strâmbă. Dacă pățea ceva, tovarăşii săi n-aveau de gând să-i sară în ajutor.

— Mai bine ne-am lăsa păgubaşi, propuse el.

— Sorții te-au ales, îi reaminti Față-Ciupită. Negreşit, călătorii ăştia au la ei tot ce le trebuie pentru a-şi plăti cumpărăturile. Îi ucidem, îi jefuim şi ne luăm tălpăşița.

Simplitatea planului şi câştigul îmbietor îl cuceriră pe Gură-Strâmbă, care se-nvoi să facă pe iscoada.

La întoarcere, aproape că-i curgeau balele.

— Sunt trei și dorm duși.

— Trei bărbați voinici? întrebă Nas-Spart.

Gură-Strâmbă salivă şi mai tare.

Doi bărbați nu prea voinici... Şi o femeie! Frumoasă, tânără, ce să vă mai spun! Pe ea n-o omorâm repede. Şi întrucât eu am văzut-o primul, eu am să fiu primul!

Față-Ciupită căzu pe gânduri.

— Siluirea se pedepseşte cu moartea.

— Şi omorul la fel, îi tăie vorba Gură-Strâmbă. O s-o ucidem după aia, ca să nu ne dea în vileag.

Argumentul le risipi temerile.

— Au şi un măgar, adăugă iscoada. Pe el îl păstrăm ca să ne care prada.

— Ar putea să dea alarma, fu de părere Nas-Spart.

— Nu şi dacă ne apropiem dinspre mal, cu vântul în față.

— E legat?

— Nu, stă culcat lângă unul dintre bărbați.

— Atunci, o să-i punem piedică la picioare cu frânghia asta. Fu am să-i ameninț că o sugrum pe fată, iar Față-Ciupită că-i taie beregata unuia dintre bărbați.

— Şi celălalt?

— O să ai tu grijă de el după ce termini cu

măgarul.

Prezența femeii alungă neliniştea lui Gură-Strâmbă. Niciodată cei trei tovarăşi nu avuseseră parte de un asemenea noroc.

Arzând de nerăbdare, porniră să-şi ducă planul la bun sfârşit.

Vânt-de-Miazănoapte se ridică în picioare chiar înaintea atacului. Zbierând cu putere ca să dea alarma, începu să azvârle din picioare atât de sălbatic, încât copitele sale îi despicară fruntea lui Gură-Strâmbă. Dar Nas-Spart, cu mâinile lui soioase, strângea deja gâtul lui Nitis, iar Față-Ciupită se pregătea să-i taie beregata lui Bebon cu un cuțit de silex.

— Opriți-vă! urlă Kel. Altminteri n-am să vă dezvălui locul unde ne-am ascuns sacul cu pietre prețioase.

Cei doi hoți încremeniră.

O comoară şi o femeie!

— Haide, zoreşte, îi ceru Nas-Spart. Suntem grăbiți. Luăm sacul şi plecăm.

Cu ochii ațintiți asupra lui Nitis, Față-Ciupită râdea înfundat. O să se distreze toată noaptea.

Neputincios, Vânt-de-Miazănoapte zgâria pământul cu copitele din spate. Dacă se năpustea, ar fi pricinuit un măcel.

Kel se apropie încet de jăratic.

— Eliberează femeia şi am să-ți dau sacul, îi zise lui Nas-Spart.

— Nici nu mă gândesc.

— Dacă ne omori, n-ai să pui mâna pe comoară.

O atare posibilitate tulbură judecata hoțului.

Însă îi veni o idee.

— Aruncă-mi frânghia pe care o mai ține încă între degete sărmanul Gură-Strâmbă.

Ferindu-se să facă vreo mişcare bruscă, Kel se supuse.

Nas-Spart o sili pe Nitis să se întindă cu fața la pământ şi o legă de încheieturile mâinilor şi de glezne. Femeia asta superbă nu pierdea nimic dacă mai aştepta.

Agitându-şi cuțitul din silex, Nas-Spart se îndreptă spre scrib.

— Şi-acum, scoate sacul cu pietre prețioase!

Luând doi pumni de jăratic, Kel îl aruncă în fața lui Nas-Spart care scoase un urlet de durere, scăpă arma şi se trase înapoi.

Vânt-de-Miazănoapte sări şi-i frânse şira spinării.

Năucit, Față-Ciupită uită de Bebon şi vru să-l lovească pe Kel. Însă actorul îl apucă de picioare, îl trânti şi-i cără la lovituri cu piciorul până când hoțul îşi pierdu cunoştința.

Scribul o dezlega deja pe Nitis.

— Mâinile tale sunt arse, observă ea. Trebuie să te îngrijim cât mai repede, ca rănile să nu se agraveze.

— Eşti vie şi nevătămată. Asta contează.

— Am scăpat ca prin urechile acului, oftă Bebon. Să părăsim de îndată locul.

— Ştiu să oblojesc rănile lui Kel, zise Nitis, dacă am la îndemână anumite leacuri. O să le găsim la templul din Lycopolis.

— Având în vedere că trebuie să ne mişcăm repede, ne-ar prinde bine o corabie... Dar primejdia e mare! Şi ne vezi tu înfaţişându-ne la templu în tovărăşia ucigaşului căutat de judecătorul Gem, ai cărui oameni pesemne că răscolesc tot Lycopolisul?

— Voi domoli arsura cu ajutorul câtorva ierburi şi o voi invoca pe zeiţa Sekhmet cea fierbinte, cerându-i ajutorul, făgădui preoteasa. Însă nu-i de ajuns.

Bebon trebui să recunoască în sinea sa că un scrib nu-şi putea pierde mâinile. Şi încercând să i le salveze, tustrei mergeau la pierzanie.

Privirea tinerei femei îl tulbură.

— Există totuşi o cale, nu-i aşa?

— Am o idee nebunească, întru totul nebunească!

— Vom face precum spui, hotărî Kel.

44

Citind lungul şi amănunţitul raport al lui Fanes din Halicarnas, trimis anume printr-un curier, judecătorul Gem îşi dădu seama de amploarea complotului. Scribul Kel chiar că nu era un ucigaş oarecare. Hotărât să ajungă la putere, avea susţinători de nădejde în Egiptul de Sus, mai ales pe fostul primar al Elefantinei şi pe

fostul comandant al fortăreței. În sfârşit, planul său ieşea la iveală: să adune răzvrătiți, să pună mâna pe faimosul coif al lui Amasis, să-şi ucidă colegii din Casa tălmacilor ca să lase Egiptul surd şi orb, să pornească o răscoală din sud, pesemne cu ajutorul triburilor nubiene, să cucerească nordul şi să devină faraon la capătul unui sângeros război.

O adevărată nebunie ce ar fi putut pârjoli Cele Două Regate! Iar amenințarea nu dispăruse cu totul. Judecând după atitudinea templelor, Kel şi aliații săi erau încă primejdioşi. Câtă vreme se va afla în viată, scribul nu va renunța la planurile sale distrugătoare.

Amasis avea să fie curând înştiințat despre mersul cercetărilor şi despre schimbările făcute de marele general. Luând controlul din nou asupra Elefantinei şi a hotarului meridional al țării, Fanes ruinase strategia uneltitorilor.

Ultima lor speranță rămânea Divina Adoratoare. Deşi nu dispunea de o armată, bătrâna preoteasă era în stare să ridice una. Numeroase temple ar răspunde la chemarea ei, iar țăranii s-ar transforma în soldați. Bineînțeles, mercenarii greci le-ar veni repede de hac, dar câte măceluri şi suferințe!

Kel, presupunând că supraviețuise atacului crocodililor, trebuia încă să răzbată până la Theba, s-o întâlnească pe Divina Adoratoare şi să o convingă. Însă Henat va ajunge acolo înaintea

lui şi-i va da ilustrei preotese sfaturile cuvenite.

— V-am adus ultimele rapoarte ale gărzilor, îl anunță pe judecător secretarul său, înmânându-i tăblițele din lemn acoperite cu scrisul comandanților de la posturile de strajă.

Gem le citi cu atenție.

Nici urmă de trupurile scribului Kel, al preotesei Nitis şi al actorului Bebon.

Comandanții împărtăşeau cu toții aceeaşi părere: crocodilii îi devoraseră pe fugari.

Judecătorul aşeză teanc rapoartele, se înfundă în jilțul său şi contemplă Nilul.

Liniştitoare presupunere, atât de liniştitoare! Dar gărzile scăpau din vedere un lucru hotărâtor: Nitis era discipol al marelui preot din Sais, unul dintre cei mai de seamă înțelepți ai Egiptului, demn de „spiritele luminate" ale epocii piramidelor, în ciuda tinereții sale, Nitis primise o învățătură desăvârşită şi ştia, neîndoielnic, prin ce formule să-i domolească pe crocodili, fiii zeiței Neit. Aşa că se aruncase în apă, împreună cu Kel şi Bebon, sigură că va scăpa de monştri şi de urmăritori.

Erau în viață, toți trei. Şi îşi continuau drumul spre Theba.

Şi viitorul popas îl vor face poate la templul din Lycopolis.

După câte se zvonea, marele preot de acolo avea o fire îngrozitoare. Autoritar şi neînduplecat, respecta la sânge rânduielile templului şi nu

îngăduia nici lenea, nici abaterile de la disciplină. Sanctuarul său adăpostea prețioase texte despre geografia celuilalt tărâm, întrucât zeul Up-Uaut, Deschizătorul drumurilor, călăuzea sufletele celor drepți spre paradis.

Se va arăta împotriva sau de partea fugarilor, dacă aceştia i-ar cere sprijinul? întrucât se dovedea cu neputință ca trupele de ordine să răscolească sanctuarul, judecătorul va folosi noua strategie care dăduse deja roade: va supraveghea portul, corăbiile şi împrejurimile domeniului sacru.

*

Căpitanul uneia dintre numeroasele corăbii ale gărzilor Nilului fu primul care zări un om făcând semne disperate. Stătea pe mal, la babord şi părea foarte agitat.

— Opriți! ordonă ofițerul echipajului.

Manevra se desfăşură fără greşeală, iar arcaşii luară poziție de tragere.

— Ce vrei?

— Să vă vorbesc.

— Despre ce?

— O misiune secretă. În afară de domnia voastră, nimeni nu trebuie să audă.

Nedumerit, căpitanul îi îngădui omului să urce la bord. Îşi trase spada din teacă şi-l conduse la pupă, sub supravegherea arcaşilor.

— Lămureşte-mă şi să nu faci vreo mişcare bruscă.

— Mă aflu în slujba lui Henat, intendentul palatului regal şi căpetenia iscoadelor, zise Bebon. Fac parte dintr-o trupă de cinci mercenari, trimişi în urmărirea unui ucigaş, scribul Kel. Am căzut într-o capcană. Trei dintre noi au murit, iar comandantul nostru e grav rănit. Dacă nu primeşte cât mai repede îngrijiri, o să moară şi el.

— Ai asupra ta documente care să-ți adeverească spusele?

Bebon zâmbi zeflemitor.

— Nu se obişnuieşte când e vorba de o astfel de misiune.

Apoi actorul îşi plecă fruntea.

— În cea mai deplină taină, şopti el, vă mărturisesc că nici măcar judecătorul Gem nu ştie de ea. Speram să fim primii care să-l găsească pe ucigaş şi am săvârşit o mare greşeală.

— Unde e rănitul?

— În mijlocul stufărişului.

— Trebuie să verific.

— Cum doriți, căpitane. Dacă aş trimite un mesager la Sais, până s-ar întoarce acesta de acolo, comandantul meu va fi mort de mult. Am să întocmesc un raport şi o să vă lămuriți cu Henat. Templul din Lycopolis este foarte aproape. Doctorii săi îl vor salva pe rănit şi domnia voastră o să fiți înaintat în grad. Comandantul meu e un militar de elită, foarte

prețuit de căpetenia iscoadelor.

După ce cugetă puțin, căpitanul își zise că nu exista nicio primejdie. Să transporte un rănit grav şi să țină prizonier un mercenar n-avea cum să-i aducă necazuri. Îndată ce va sosi la Lycopolis, îşi va înştiința Mai-marii şi va aştepta noi ordine.

— Du-te după comandantul tău.

— Am nevoie de o targă şi de trei oameni.

Înfăşurat în pansamente vegetale, Kel semăna cu o mumie. De-abia i se zăreau ochii.

— Fiți cu băgare de seamă, îi sfătui Bebon pe însoțitorii săi. Cea mai mică zdruncinătură i-ar putea pricinui moartea.

Nemişcat, părând a-şi fi pierdut cunoştința, scribul îşi juca de minune rolul. Dar gândul îi zbura la Nitis, care plecase alături de Vânt-de-Miazănoapte. Nu putuse s-o facă părtaşă la această încercare nesăbuită de a ajunge la Lycopolis folosind o corabie a gărzilor! Dându-se drept o biată femeie de la țară ce cară legume la templu, Nitis va sui pe una dintre corăbiile ce legau satele de oraş. Judecătorul Gem căuta trei persoane, nu o femeie singură.

Impresionat de starea rănitului, căpitanul porni spre Lycopolis.

45

Incinta sanctuarului din Lycopolis reprezenta hotarul dintre lumea obişnuită şi domeniul

sacru al zeului-şacal. La poarta cea mare, mai mulți paznici îi controlau pe preoții puri şi pe meşterii cărora le era îngăduit să lucreze în atelierele templului.

— Aş vrea să-l însoțesc pe comandantul meu, îi zise Bebon căpitanului.

— Nici să nu te gândeşti. O să-l lăsăm în mâinile doctorilor, care ştiu ce au de făcut. Iar tu vii cu noi.

— Sunt prizonierul vostru?

— Hai să nu folosim vorbe mari!

— Aşadar rămân lângă rănit.

— Te întorci pe corabie şi n-am să te scap din ochi.

— N-aveți încredere în mine?

— Regulamentul îmi cere să-ți verific spusele. N-o să ne ia mult timp! O să te odihneşti, o să mănânci bine, apoi o să îndeplineşti o nouă misiune.

Să mai stăruie dădea de bănuit. Aşa că Bebon se înclină și privi cum targa trece de postul de pază.

Ce nenorocire!

Primul doctor care va sosi îşi va da seama de adevărata stare a rănitului şi va înştiința trupele de ordine.

Scribul o să-şi piardă în acelaşi timp mâinile, libertatea şi viața. Iar cea a lui Bebon nu va prețui nici ea mai mult decât o pereche de sandale din papirus.

Paznicii chemară patru preoți puri. Aceştia duseră targa în acea parte a templului unde lucrau doctori pricepuți.

Kel se întreba ce să facă. Să caute să fugă, să spună adevărul sau să născocească o poveste? Mâinile începeau deja să-l doară cumplit şi avea nevoie grabnică de îngrijire. Dar niciun doctor n-o să-l creadă şi o să-l arunce de-a dreptul în ghearele judecătorului Gem.

Preoții puri lăsară targa într-o odăiță răcoroasă, apoi se retraseră. Kel încă mai cugeta cum să se poarte de-aici înainte, când două persoane pătrunseră în încăpere.

— Un caz ce nu suferă amânare, zise o voce supărată. Iar eu am de muncă până peste cap! Ați putea să vedeți de el?

— Sper.

— Dați-mi de ştire dacă întâmpinați greutăți. În cuferele din lemn găsiți tot ce vă trebuie.

— Am să mă străduiesc.

Glasul acesta blând şi serios era… era al lui Nitis!

Tânăra femeie îi scoase bandajele vegetale, iar Kel deschise ochii.

— Nitis, cum de…

— Nu i se refuză găzduire unei femei doctor din renumita şcoală de la Sais, aflată în drum spre capitală, după un popas la Dendera. Acum e timpul să ne îngrijim cum se cuvine de mâinile tale.

Nitis unse rănile lui Kel cu o pomadă alcătuită din sare de mare, grăsime de taur, ceară, piele de animal fiartă, papirus tânăr, orz şi căprişor.

— O să se vindece repede, îi făgădui ea. Grație formulelor de domolire a flăcării mistuitoare, n-o să rămână cicatrice. Mai-marele doctorilor n-o să se întoarcă până diseară, iar noi o să plecăm de-aici numaidecât. Şi am să iau cu mine o cantitate îndestulătoare de pomadă. Unde-i Bebon?

— Nu i s-a îngăduit să mă însoțească. Trag nădejde să fi scăpat de gărzi. Dar Vânt-de-Miazănoapte?

— În grajdul templului. Întrucât cară desagii cu leacuri, se bucură de anumite favoruri.

*

— Urâtă istorie, îi zise Bebon căpitanului care, împreună cu vreo zece arcaşi, îl conducea spre corabie. Urmăream un ucigaş fugar şi am dat piept cu o întreagă armată! Acest Kel e o căpetenie războinică de temut.

— Oare nu înfloreşti lucrurile?

— Cârmuirea o să aibă de furcă pe viitor! Mie mi-ar plăcea să mă întorc la Sais și să nu mai am de-a face cu toate astea.

O slujbă la arhive mi-ar conveni de minune. Când ai trecut atât de-aproape pe lângă moarte, nu te gândeşti decât să trăieşti liniştit.

— Ai îndeplinit multe misiuni primejdioase din ordinul lui Henat?

— Niciuna care să se compare cu asta. Rămâneți

cu ochii-n patru, căpitane. Kel poate să atace de oriunde.

— Fii pe pace, din porunca judecătorului Gem numărul de corăbii ale gărzilor a sporit de trei ori. Tâlharul n-o să ne scape.

Când să suie pasarela, Bebon se opri.

— Ați văzut?

— Ce-ar fi trebuit să văd? îl întrebă căpitanul, nedumerit.

— Coca… Uitați-vă la cocă, în dreptul prorei.

— Mie mi se pare că arată bine.

— Nu şi mie! Tata era dulgher şi mă pricep la construirea de corăbii. Priviți mai cu atenție: lemnul s-a închis uşor la culoare.

— Şi asta te îngrijorează?

— Ar putea crăpa, iar corabia s-ar scufunda în câteva clipe. Mă duc să cercetez coca.

Fără să aştepte răspunsul căpitanului, Bebon se aruncă în apă.

Căpitanul nu auzise niciodată vorbindu-se despre o astfel de problemă, dar el nu era dulgher de corăbii.

Diferența de culoare părea foarte mică. Doar un ochi priceput ar fi putut s-o observe.

Se scurseră secunde, apoi minute întregi. Bebon nu mai ieşea la suprafață. Oare pățise ceva? Căpitanul alese doi corăbieri şi le porunci să sară în apă după el.

Dar nici urmă de Bebon.

— Omul ăsta m-a tras pe sfoară! exclamă

căpitanul. Închideți portul, prindeți-l pe nemernic şi aduceți-mi-l! Eu mă întorc la templu.

Căpitanul trebui să se târguiască îndelung, căci paznicii respectau poruncile marelui preot: în ciuda noii legi date de Amasis, gărzile nu erau lăsate să pătrundă pe domeniul sacru.

Dar căpitanul stărui şi amenință că va intra cu forța, aşa că unul dintre paznici se duse să-l caute pe ajutorul marelui preot.

— Vreau să-i pun câteva întrebări rănitului care v-a fost adus azi. E vorba, fără îndoială, despre un răufăcător primejdios.

— Doar Mai-marele doctorilor vă poate da voie. Căpitanul aşteptă iarăşi până când apăru un bărbat cu o înfățişare nu tocmai plăcută. Căpitanul îl lămuri ce dorea.

— L-am lăsat pe acest bărbat pe mâinile unei tinere tămăduitoare din Sais, cea mai bună şcoală din regat.

— O femeie, murmură ofițerul.

— Ei bine da, căpitane! Nu ştiți că ele sunt doctori foarte pricepuți?

Un fals mercenar, un fals rănit, o preoteasă din Sais care se dă drept doctor… Adică cei trei nelegiuiți căutați de toate gărzile din Egipt!

— Vreau să-l văd numaidecât pe aşa-zisul bolnav.

— Judecând după starea în care se află, n-o să scoateți prea multe de la el. Nu poate să

vorbească.

— Duceți-mă la el.

— Poruncile marelui preot...

— Cererea mea nu suferă amânare, aşa că arcaşii vor intra cu de-a sila, iar judecătorul Gem o să-mi dea dreptate.

Căpitanul nu avea aerul că glumeşte. Mai-marele doctorilor nu se mai împotrivi şi-l conduse spre o odăiță unde tânăra tămăduitoare îngrijea de rănit. Încăperea era goală.

46

Lui Bebon nu-i părea rău după orele lungi petrecute în tovărăşia lui Kel, înotând pe sub apă până ajungeau la capătul puterilor. Ca nişte peşti, cei doi băieți ieşeau rar la suprafață şi învățaseră să străbată distanțe mari.

Astăzi, acest antrenament aspru îi salvă viața.

Bebon scoase capul din apă la marginea cheiului, trase o gură zdravănă de aer şi se îndepărtă şi mai mult de corabia gărzilor.

După ce mai înotă un timp, se cățără pe mal.

Un hohot de râs îl făcu să tresară.

Aşezat pe o moviliță de pământ, un băiețandru îl privea.

— Ce găseşti de râs la mine, micuțule?

— Eşti roşu de sus până jos!

Mâl!

Mâlul adus din marele sud de Nil. Cu alte cuvinte, fluviul începea să se umfle. Vreme de

mai multe zile, din pricina puterii şuvoaielor, călătoriile pe Nil încetau. Iar apa, încărcată cu noroiul roditor, ce asigura prosperitatea Celor Două Regate, nu mai putea fi băută.

Toate acestea îngreunau sarcina călătorilor şi o uşurau pe cea a gărzilor, cărora nu le mai rămânea decât să supravegheze drumurile pe uscat.

Oare Nitis şi Kel reuşiseră să părăsească templul? Ştiind ce primejdii îl pândesc, Bebon o porni spre incinta sacră.

La principalul post de strajă, soldații discutau cu însuflețire.

Actorul se apropie de o santinelă.

— Aş vrea să-i arăt celui ce se îngrijeşte de cumpărarea merindelor pentru templu prazul pe care-l am de vânzare.

— Nu-i ziua potrivită, băiete!

— Am bătut un drum lung.

— Templul e închis nu se ştie până când.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Se pare că nişte tâlhari au fugit. Nu sta aici, întoarce-te acasă.

Minunată veste!

Însă tânăra pereche, văzând că se porneşte inundația, nu va şti încotro s-o apuce. Aveau o singură cale: să găsească o caravană ce străbătea deşertul şi să între în rândurile ei ca negustori. Prezența lui Vânt-de-Miazănoapte îi va ajuta. Oare preoteasa şi scribul se vor gândi

la asta?
Bebon se îndreptă spre centrul oraşului. Mereu cu ochii în patru, se temea să nu fie recunoscut şi oprit. Furios şi Socotindu-se batjocorit, căpitanul trimisese, negreşit, o droaie de gărzi pe urmele lui.
Actorul află lesne informația pe care-o căuta, şi anume locul unde poposeau conducătorii de caravană.

*

Țeapăn, încordat peste măsură în fața judecătorului Gem, căpitanul de pe corabia gărzilor fluviului îşi pierdea curajul văzând cu ochii.
— O întâmplare de necrezut la templu, o femeie doctor şi un rănit grav pe care I-ați adus la Lycopolis şi care dispar amândoi… Mi-ar plăcea să înțeleg.
— E simplu şi… încurcat.
— Încercați totuşi să descâlciți ițele, căpitane.
— E simplu şi…
— Încurcat, mi-ați mai spus. Atunci istorisiți-mi pe scurt.
Căpitanul îşi luă inima în dinți.
— Va trebui să mărturisesc lucruri neplăcute.
— Nu vă sfiiți!
— Un mercenar, aflat la ordinele căpeteniei iscoadelor Henat, mi-a cerut să-l conduc la Lycopolis, pe el şi pe comandantul său, care fusese grav rănit după ce căzuseră într-o

capcană întinsă de Kel şi de complicii acestuia.

— Henat… Chiar i-a rostit numele?

— Da.

— De fapt, omul acesta v-a păcălit.

Căpitanul îşi lăsă ochii în pământ.

— Mă tem că aşa e.

— Şi nu i-ați verificat spusele?

— Am trimis un mesager la Sais, dar între timp mincinosul ăla a fugit.

Judecătorul Gem bodogăni ceva, nemulțumit.

— Jalnic.

— Jalnic, recunoscu şi căpitanul. Totuşi, n-am socotit că fac vreo greşeală salvând un mercenar aflat în primejdie de moarte.

— În împrejurările de acum, naivitatea voastră este o greşeală. Pe viitor fiți mai cu băgare de seamă.

— Nu mă alungați?

— Ba da, înapoi la postul vostru. Şi să nu mai săvârşiți greşeli.

Prostia căpitanului nu conta. Kel, Nitis şi Bebon erau teferi şi se dovedeau de-o iscusință fără pereche.

Un gând ciudat îi trecu prin minte judecătorului. Istețul actor – Bebon, negreşit – născocise o poveste, sau chiar era în slujba lui Henat? Poate că din ordinul căpeteniei iscoadelor se strecurase printre oamenii lui Kel şi rămăsese alături de scrib pentru a-i descoperi pe toți complicii acestuia şi legăturile dintre ei.

Acest soi de misiuni tainice i se potriveau lui Henat, care obişnuia să facă totul de capul său şi nu era în stare să lucreze împreună cu justiția.
Poate că magistratul va putea să tragă anumite foloase de pe urma celor aflate. Oricum, n-o să-i dezvăluie nimic lui Henat şi o să-şi continue cercetările după cum socotea singur de cuviință.

*

Kel şi Vânt-de-Miazănoapte rămaseră în urmă, iar Nitis o luă înainte pe chei. Spera să descopere corăbiile gărzilor şi să încerce să afle dacă Bebon era prizonier la bordul vreuneia dintre ele. Agitați, zeci de soldați forfoteau de colo-colo.
Nitis intră în vorbă cu un ofițer cu ținută mândră.
— Trebuia să aduc aici legume, dar mi s-a spus că tocmai ce-a evadat un prizonier şi că nimeni nu poate urca pe corăbii cât timp se desfăşoară căutările.
— Adevărat, tânără doamnă. Întoarce-te acasă și nu mişca de-acolo până la noi ordine. Altminteri o să ai necazuri.
Supusă, Nitis se îndepărtă şi se alătură lui Kel.
— Bebon a scăpat, îl înştiință ea. Şi am zărit multe insecte sărind la suprafața apei şi scoțând un zgomot anume: mesagere ale zeiței Neit, ele vestesc sosirea apropiată a inundației.
— Aşadar, nu se va mai putea călători pe Nil! Ne rămân doar drumurile pe uscat.
— Armata şi gărzile ne vor tăia orice cale de-a

intra în Theba, îl contrazise Nitis. Nu putem folosi un drum obişnuit.

Doar Vânt-de-Miazănoapte nu părea abătut. Cu urechile ciulite, arăta nerăbdător să părăsească locurile.

— Să ne luăm după el, hotărî preoteasa.

Măgarul ocoli oraşul, apucând pe cărările de la marginea ogoarelor, apoi se întoarse spre cartierul mărginaş din est.

Într-o grădină de palmieri, se vedeau vreo sută de măgari şi numeroşi negustori în tunici colorate.

— O caravană! se minună Kel. Singurul mijloc de a scăpa de controale. Dar oare merge spre sud?

Cei trei se apropiară. Un paznic le ieşi înainte.

— Am vrea să-l vedem pe conducătorul caravanei, ceru scribul.

Îl chema Hassad, avea înjur de patruzeci de ani, era sirian şi purta o mustaţă subţire.

— Ne-aţi putea spune încotro vă îndreptaţi?

— Spre Coptos, trecând prin deşert. Iar de-acolo, spre Marea Roşie.

Coptos, la nord de Theba, nu departe de cetatea lui Amon!

— Ne primiţi printre voi?

Hassad nu părea deloc încântat..

— Caravana mea numără doar negustori de meserie, care îşi împart câştigurile şi… cheltuielile.

Nitis dădu la iveală un magnific lapislazuli.
— Piatra asta e de-ajuns?
Conducătorul se holbă uimit la ea.
— Ar trebui. Plecăm îndată ce isprăvim de mâncat. Veți merge împreună cu măgarul vostru la coada caravanei, chiar în fața supraveghetorului.
— Am înțeles.
Kel şi Nitis se aşezară deoparte. Li se aduseră plăcinte umplute cu bob şi salată.
— Bebon va avea timp să ni se alăture? se întrebă cu nelinişte scribul.
— Dacă n-o să reuşească acum, o să ne ajungă din urmă pe drum, făgădui Nitis.

*

De ore întregi, Bebon se strecura dintr-o ascunzătoare în alta ca să scape de ochii soldaților. Judecătorul Gem poruncise ca Lycopolisul să fie răscolit de la un capăt la celălalt, fără a cruța nici măcar templul. La lăsarea întunericului, căutările încetară şi actorul putu, în sfârşit, să ajungă la oaza unde poposeau caravanele.
Oaza era pustie.
Rezemat de o fântână, un bătrân mânca o ceapă.
— A plecat vreo caravană azi? îl întrebă Bebon.
— Da, spre Coptos.
— Ai văzut o tânără pereche şi un măgar?
Bătrânul zâmbi într-un fel ciudat.

— O fată frumoasă de pică! În locul ei, aş fi ocolit caravana aia. Conducătorul, Hassad, e un nemernic. Şi urăşte femeile.

47

Impresionant.

Foarte impresionant.

Sais era un oraş cu adevărat frumos, dar nu suferea comparaţie cu Theba cea Puternică[12], cetatea sfântă a zeului Amon.

Henat nu se aştepta la atâta măreţie.

De-a lungul călătoriei sale, se întâlnise cu multe dintre iscoadele sale şi le ceruse să-i spună care era starea de spirit a locuitorilor şi atitudinea templelor. Impuse cu forţa, hotărârile lui Amasis nu se bucurau de sprijinul egiptenilor. Bineînţeles, oamenii apreciau siguranţa în care îşi duceau traiul, dar prezenţa pretutindeni a mercenarilor greci, noile dări pe care fiecare locuitor trebuia să le plătească pentru câştigurile de orice fel şi înlăturarea privilegiilor tradiţionale ale sanctuarelor stârneau vii nemulţumiri.

Din fericire, Divina Adoratoare păstra valorile strămoşeşti, împiedicând decăderea spirituală şi celebrând ritualuri care ajutau regatul să resimtă încă prezenţa divină.

Iar Theba nu era o mică aşezare care zăcea în amorţire departe de capitală. Vastul domeniu al

---

[12] În egipteană *Uaset*, „Cea a sceptrului Putere".

lui Amon trona în mijlocul celei mai bogate dintre provinciile Egiptului. De la prora corăbiei sale, Henat descoperi, de-o parte şi de alta a Nilului, ogoare întinse şi cultivate cu grijă. Tebanii se bucurau de legume şi fructe din belşug, numeroase cirezi de vite se înşirau pe păşunile mănoase, iar pescarii nu se întorceau niciodată acasă cu mâna goală.

Sate frumos rânduite la umbra grădinilor de palmieri, diguri trainice, bazine pentru păstrarea apei bine curăţate, canale care irigau câmpia, sute de măgari care cărau merinde la templu şi la oraş… Administrarea provinciei părea vrednică de laudă.

Fără îndoială, Divina Adoratoare nu se adâncise într-o credinţă oarbă, uitând de viaţa de zi cu zi a oamenilor şi de nevoile lor. Iar amploarea bogăţiilor sale nu era o poveste.

Apropiindu-se de Karnak, templul templelor, lui Henat nu-i venea a-şi crede ochilor. De la debarcader, zări o pădure de monumente ale căror acoperişuri se înălţau deasupra zidurilor înconjurătoare din cărămizi şi obeliscuri ce păreau că străpung cerul. Aici se vedeau operele unor faraoni purtând nume ca Sesotris, Montuhotep, Amenhotep, Thutmosis, Seth I şi Ramses II. Şi fiecare dintre ei adăugase noi podoabe la domeniul lui Amon, zeul victoriilor şi chezaş al puterii Celor Două Regate.

Moştenitoare şi păzitoare a acestei comori

neasemuite, Divina Adoratoare îşi primea rangul potrivit ritualurilor regale. După numirea sa, un ritualist venea s-o caute în „locaşul dimineții” unde ea se purificase. Nouă preoți puri o găteau cu veşminte, bijuterii şi amulete cuvenite noii demnități, iar scribul cărții divine îi dezvăluia tainele. Proclamată suverană a întregii căi cereşti străbătute de discul solar, ea veghea asupra tuturor făpturilor. Aidoma faraonilor, Divina Adoratoare primea nume de încoronare înscrise într-un cartuş[13] şi îndeplinea ritualuri rezervate odinioară monarhilor.

Descoperind Karnakul, Henat îşi dădu seama de adevărata forță a Divinei Adoratoare. Cârmuitoare a giganticului domeniu sacru, stăpână peste mii de țărani şi meşteri, înconjurată de o faimă uriaşă, bătrâna preoteasă dispunea de o putere de care trebuia să se țină cont. Oare câte căpetenii ale provinciilor i-ar da ascultare dacă ea ar hotărî să nu mai recunoască autoritatea lui Amasis?

Fireşte, nimic nu îndreptățea o atare bănuială, iar iscoadele lui Henat nu prinseseră de veste că administrația tebană ar plănui vreo răzvrătire. Dar te puteai oare bizui pe rapoartele lor?

---

[13] Un oval mai mult sau mai puțin alungit, în funcție de numărul hieroglifelor ce compuneau numele regal. Cartuşul simbolizează în acelaşi timp sfoara magică ce leagă între ele diversele elemente ale vieții şi ordinea universului.

Divinele Adoratoare alcătuiau un soi de dinastie pur religioasă, mărginită la provincia Thebei şi la templul lui Amon, şi devotate întru totul faraonului aflat pe tron. Până-n ziua de azi, ele se mulțumiseră să-şi împlinească vechile îndatoriri.

O dovadă liniştitoare. Poate prea liniştitoare.

Corabia acostă. Henat nu reuşea să-şi dezlipească privirea de Karnak unde, cu siguranță, se aduna un număr impunător de forte divine. Sub oblăduirea lui Amon, toate divinitățile cerului şi pământului erau adăpostite aici. Dincolo de zidul înconjurător, vremelnicia şi treburile lumeşti nu-şi aflau loc. Cât de îndepărtată părea această lume de cea a Deltei, şi mai ales de cetatea greacă Naukratis! întors spre trecut şi tradiție, Karnakul refuza viitorul şi noile descoperiri.

Henat se aşteptase la o glorie apusă, la edificii roase de vreme, la obiceiuri învechite şi fără importanță.

Se înşelase amarnic.

În fața lui se înălța o imensă corabie magică, lipsită de cusururi.

Căpetenia iscoadelor se grăbea să afle mai multe despre aceasta şi s-o întâlnească pe bătrâna ritualistă însărcinată să conducă echipajul. Oare anii lăsaseră urme asupra ei, se încovoiase ea sub povara lor, sau hrănită de ritualurile celebrate îşi păstrase tăria, precum aceste pietre

milenare?

În acest caz, înfruntarea avea să fie grea.

Totuşi Divina Adoratoare trebuia să se supună şi să asculte de poruncile Faraonului. Altminteri, Henat se va gândi să rezolve problema prin mijloace mai aspre, cu încuviințarea suveranului, bineînțeles.

Speranța îl îndemna să creadă că o singură discuție cu Divina Adoratoare se va dovedi de ajuns. Henat o să-i arate cum stăteau lucrurile, o să-i ofere ilustrei sale gazde lămuririle necesare şi o să-i spună ce are de făcut de-acum înainte. Niciodată ea nu-i va primi pe scribul Kel şi pe complicii lui. Iar dacă din întâmplare aceştia răzbeau până la Theba, vor fi arestați şi duşi la Sais.

Un preot cu țeasta rasă ceru îngăduința să urce la bord.

— Bine ați venit la Karnak. Pot să vă cunosc numele, titlurile şi motivul vizitei voastre?

— Sunt Henat, intendentul palatului din Sais şi trimis al faraonului Amasis. N-ați primit scrisoarea trimisă de la palat, ce-mi anunța sosirea?

— Iertați-mă, eu sunt însărcinat doar să supraveghez canalul ce duce la templu şi corăbiile care-l folosesc. Din pricina inundației, trebuie să luăm măsuri deosebite.

— Conduceți-mă la locuința mea.

Preotul părea din cale-afară de stânjenit.

— După cum v-am spus, eu văd de corăbii şi...
— Mi-ați auzit numele și titlurile?
— Îmi pare rău, dar sarcinile mele sunt cu totul altele.
— Bine, duceți-vă să căutați pe cineva potrivit cu care să vorbesc.
Preotul cugetă îndelung.
— Voi încerca să vă fac pe plac, dar după ce termin lucrul. Altminteri aș fi mustrat.
Cu un gest al mâinii, Henat îl pofti pe nesuferitul slujbaş să plece.
O scrisoare trimisă de la palat să se fi pierdut... Cu neputință! îşi băteau joc de el. Henat ieşi din cabina sa, coborî pasarela şi dădu nas în nas cu doi bărbați înarmați cu spade şi bastoane.
— Nu vi s-a îngăduit să părăsiți corabia, zise unul dintre ei. Întâi trebuie făcute anumite verificări.
— Mă numesc Henat, intendent al palatului regal, şi vă ordon să mă lăsați să trec!
— Îmi pare rău, poruncile marelui intendent Sheshonq sunt clare.
Deşi în culmea furiei, căpetenia iscoadelor nu încercă să treacă forțat.
— Sfătuiți-l să vină repede, foarte repede!

48

Caravana era adăpostul cel mai nimerit. În ciuda căldurii, înainta cu iuțeală, făcând destule popasuri şi respectând orele de odihnă pentru ca

oamenii şi animalele să nu-şi piardă puterile. Hassad avusese grijă să ia multe burdufuri cu apă nouă[14], talismane împotriva setei. În plus, ştia unde se aflau fântâni de-a lungul drumului.

Călătorii se hrăneau cu ridichi, usturoi, ceapă, brânză, peşte uscat, pâine şi bere.

— Nu-mi place acest sirian, îi mărturisi Nitis lui Kel în timp ce-i ungea mâinile cu pomada tămăduitoare. Are o privire vicleană.

— L-am plătit gras şi pare mulțumit.

— Curând o să ceară mai mult.

— Avem cu ce să-i închidem gura. Iar la Coptos vom părăsi caravana.

— Îmi fac griji, Kel.

Brusc, măgarii se opriră.

Nervos, Vânt-de-Miazănoapte bătea cu copita în pământ.

— Stați liniştiți, le porunci supraveghetorul din coada caravanei. Aşteptăm ordinele stăpânului.

Hassad veni lângă tânăra pereche.

— Un control al gărzilor. Trebuie să vă despărțiți.

— Nici nu încape vorbă, îi răspunse scribul cu glas tăios.

— Dacă rămâneți împreună, o să vă aresteze. Pe tine, tânără doamnă, am să te prezint drept nevasta vărului meu, iar despre tine, băiete, o să

---

[14] Apă din Nil redevenită potabilă după prima săptămână a inundației.

spun că te îndeletniceşti cu pregătirea mâncării. Măgarul vostru o să se amestece printre semenii săi.

Nitis şi Kel nu avură timp nici măcar să se îmbrățişeze. Iar preoteasa trebui să-l convingă pe Vânt-de-Miazănoapte să se supună.

Hassad se întoarse în fruntea caravanei, unde fratele său încerca să răspundă întrebărilor ofițerului ce comanda patrula deşertului. Înarmați cu arcuri şi praştii, soldații nu aveau deloc o înfățişare prietenoasă.

— Totul e în regulă, grăi Hassad. Puteți să controlați sacii și coşurile.

— Căutăm o femeie doctor și un rănit. Ți-au cerut să-i ascunzi?

— Ofițere! De ani buni străbat deşertul, iar gărzile n-au avut vreodată prilejul de a mă învinui de ceva. N-am nici cea mai mică dorință să-mi pătez renumele şi să-mi pierd caravana! Dacă oamenii ăia ar fi luat legătura cu mine, aş fi refuzat să-i ajut. Călătoresc doar împreună cu slujitorii mei şi familiile lor.

— O să verificăm.

— Cum poftiți.

Ofițerul se uită cu luare-aminte la toți bărbații și la toate femeile. Hassad îi spuse numele şi îndeletnicirea fiecăruia. Frumusețea lui Nitis îl făcu pe ofițer să zăbovească în dreptul ei clipe nesfârşite, dar până la urmă dădu crezare lămuririlor sirianului.

Şi caravana porni mai departe.

În scurt timp, patrula de-abia dacă se mai zărea. Kel voi să se alăture lui Nitis.

Patru bărbaţi îl înhăţară şi-l legară strâns. Hassad privi batjocoritor la prizonierul său.

— Ţi-ai mai pierdut din mândrie, băiete!

— Soţia mea... Nu-i faceţi rău!

— Fii pe pace, o să mă îngrijesc eu însumi de ea. Dar mai înainte, vreau să ştiu cine sunteţi.

— Simpli negustori.

— Doreaţi să părăsiţi oraşul pentru a scăpa de trupele de ordine! Iar gărzile caută o tânără pereche. O femeie doctor şi un rănit.

— Eu sunt pe deplin sănătos, iar soţia mea nu-i doctor!

Hassad îşi pipăi vârfurile mustăţii.

— Am auzit vorbindu-se despre un ucigaş de temut, scribul Kel, întovărăşit de o preoteasă frumoasă şi un actor. La Hermopolis i-au scăpat judecătorului Gem, care a sosit de curând la Lycopolis. Iar eu, un biet conducător de caravană, am norocul de a-mi fi căzut în mână doi dintre aceşti fugari.

— Bateţi câmpii!

— O să vorbeşti, crede-mă! Am pus deja stăpânire pe săculeţul cu pietre preţioase şi sunt încântat că v-am primit în caravană pe tine şi pe această femeie atât de frumoasă.

— Aţi îndrăznit să...

— Linişteşte-te, nici n-am atins-o. I-am spus că

ori îmi dă săculețul, ori vă ucid măgarul. Are inimă milostivă, aşa că n-a stat pe gânduri. O comoară grozavă, recunosc, dar sper la mai mult, la mult mai mult! Dacă-l predau gărzilor pe scribul Kel o să câştig o avere. Prin urmare, vei avea bunătatea să mărturiseşti.

Kel îl privi sfidător pe sirian.

— Oh! Nici nu trăgeam nădejde că o să te-nvoieşti prea repede! Din fericire, soarele arde cumplit. Câtă vreme noi o să mâncăm şi o să bem la umbra corturilor, tu ai să fii lăsat în voia lui, întins pe spate, cu mâinile şi picioarele prinse de țăruşi. Ai să vezi, n-o să poți răbda timp îndelungat. Mărturiseşte şi chinul va lua sfârşit.

*

Bebon dăduse de urma caravanei. Când gărzile deşertului se apropiară, abia avusese răgaz să se ascundă în dosul unei îngrămădiri de stânci. Curioşii ăştia care-şi bagă nasul peste tot o să-i ia la întrebări pe negustori şi o să-i descopere pe Kel şi pe Nitis!

Totuşi Bebon nu-i zări nici pe unul, nici pe celălalt.

Exista o singură explicație: stăpânul caravanei îi apăra, prezentându-i, fără îndoială, drept membri ai familiei lui. Dar ce plată va cere în schimbul protecției oferite?

Mulțumindu-se cu înghițituri mici şi rare de apă, actorul grăbi pasul. Curând, burduful său va fi gol, iar el – la capătul puterilor.

Refuzând să se lase biruit de oboseală, Bebon îşi văzu răsplătite strădaniile două ore mai târziu, când îi răsăriră înaintea ochilor corturile ridicate de caravanieri lângă o fântână.

Istovit, cu răsuflarea tăiată, actorul se înfioră de groază când descoperi caznele pe care le îndura scribul.

Nu avea cum să-i vină în ajutor. De unul singur, Bebon nu putea să răpună douăzeci de bărbați.

Dar unde era Nitis?

Târându-se, Bebon dădu ocol taberei.

Preoteasa se afla puțin mai departe de ceilalți, legată de un stâlp şi vegheată de două sirience cu tunici pestrițe. Aşezate pe jos, păzitoarele moțăiau.

De obicei, Bebon nu lovea femeile. Dar acum era silit de împrejurări! Culese o piatră rotundă, se apropie tiptil, se săltă în ultima clipă şi le izbi scurt în ceafa. Niciuna, nici alta nu apucară să țipe. Bebon rupse tunicile şi, cu fâşiile, puse căluş siriencelor, legându-le după aceea mâinile şi picioarele.

Apoi o eliberă pe Nitis, care se prăbuşi lipsită de vlagă.

Leşinase!

— Te rog, trezeşte-te!

Bebon simți o prezență în spatele său.

Căzuse în capcană! Şi n-avea cale de scăpare.

Dar întrucât nimeni nu-l atacă, îndrăzni să se întoarcă.

— Vânt-de-Miazănoapte!

Puternicul măgar începu să lângă fruntea lui Nitis cu blândețe, iar tânăra îşi veni în fire.

— Trebuie să părăsim tabăra, o imploră actorul.

— Bebon! L-ai eliberat pe Kel?

— E cu neputință.

— Nu plec fără el.

Actorul se temuse că va auzi aceste vorbe.

— Membrii caravanei sunt prea numeroşi. Să ne punem întâi la adăpost, apoi să ne facem un plan.

Vânt-de-Miazănoapte atinse uşor cu piciorul brațul lui Nitis.

— Are el unul.

49

Hassad număra şi iar număra nestematele. Preferatele lui erau pietrele de lapislazuli aduse din Afganistan. Până acolo era un drum lung şi primejdios, în răstimpul căruia mulți negustori piereau, victime ale căldurii şi triburilor de prin partea locului. Dintotdeauna, această țară îndepărtată se deda la jafuri şi omoruri. Dar adăpostea o piatră prețioasă minunată aidoma cerului înstelat.

Adăugând la comoara din săculeț uriaşa răsplată pe care-o va primi când îi va preda gărzilor pe cei doi răufăcători, Hassad va deveni stăpânul unei averi imense. O să-şi cumpere la Coptos o vilă somptuoasă, înconjurată de o

grădină, şi va împărți porunci unei armate de slujitori. Ajungând să aibă vreo zece caravane, va domni ca un rege al negoțului peste deşertul de est şi-şi va cumpăra chiar şi una sau două corăbii care să străbată Marea Roşie.

În mai multe rânduri luase în caravana sa, în schimbul unei plăți generoase, oameni care călătoreau pe ascuns. Niciunul nu ajunsese la capătul călătoriei. Hassad îi prăda, apoi îi strângea de gât, iar vulturii, hienele, şacalii şi insectele aveau grijă să facă leşurile să dispară. De altfel, nimeni nu le căuta.

Însă prada de acum îi întrecea chiar şi cele mai nebuneşti speranțe! Curând, o să aibă la dispoziție un harem alcătuit din femei superbe. Întru totul supuse, ele îi vor îndeplini orice dorință. Când se va sătura de câte una, o va lăsa în seama slujitorilor.

Un lucru totuşi îl nedumerea: arcul scos dintr-o traistă de-a prizonierilor, cărată de măgar. O armă straşnică, din lemn de acacia.

Când o atinsese, vărul său scosese un țipăt de durere, iar mâinile i se acoperiseră de băşici. Şi fratele său pățise la fel!

Acum arcul zăcea în apropierea focului la care se coceau plăcintele.

— Obiectul ăsta e blestemat, îi destăinui lui Hassad fratele său. O să ne poarte ghinion. Eliberează-i pe cei doi tineri şi să ne vedem apoi de drum.

— Ți-ai pierdut mințile? Datorită lor o să ne îmbogățim.

— Lăcomia te orbeşte, Hassad. Arcul e dovada că cei doi au puteri magice înspăimântătoare.

— Prostii!

— Dacă-ți bați joc de magie şi de zei, le stârneşti mânia.

— Poveşti pentru neghiobi!

— Atunci apucă arcul.

Hassad şovăia. Se gândea mai degrabă s-o siluiască pe tânăra și frumoasa femeie, dar se temea să n-o rănească și să trebuiască apoi s-o vândă la un preț mai mic. Pe viitor o să aibă la picioare femei cu zecile! Şi nu putea să se arate laş şi să-şi piardă respectul oamenilor.

Aşa că puse mâna pe arc cu un gest hotărât.

Numaidecât, carnea i se zbârci şi o duhoare cumplită se răspândi în toată tabăra.

Aruncând arcul zeiței Neit, Hassad începu să urle.

— Ia uite, îi strigă fratele său, măgarii ne amenință!

Spre uluirea stăpânului caravanei, patrupedele îi încercuiseră şi răscoleau nisipul cu copitele, vădit înfuriați.

— Animale nenorocite! O să vă învăț eu minte cu biciul! Vărul lui Hassad încercă să-l lovească pe unul dintre măgari.

Dar Vânt-de-Miazănoapte se desprinse de semenii săi şi-l izbi în partea de jos a spatelui.

Sirianul se prăbuşi cu şira spinării frântă, îngroziți, caravanierii se strânseră în jurul stăpânului. Nitis apăru, senină şi hotărâtă.

— Nu mişcați, porunci ea. Altminteri, măgarii vor asculta de cel mai puternic dintre ei şi vă vor ucide.

Furia ce însuflețea privirea lui Vânt-de-Miazănoapte îi convinse pe cei câțiva îndrăzneți să dea înapoi.

Nitis se apropie de Hassad, care se strâmbase de durere. Palmele îi sângerau.

Preoteasa luă arcul.

— Vedeți, zeița Neit îmi îngăduie să mânuiesc simbolul ei! Oricine huleşte divinitățile şi nu cunoaşte formulele de domolire a focului este pe drept pedepsit. Stăpânul vostru v-a înşelat. Nu-i decât un hoț şi-un ucigaş. Eliberați-l îndată pe omul pus la cazne și aduceți-l aici.

Doi caravanieri se repeziră să-i împlinească porunca.

Deşi trecuse prin mari suferințe, Kel reuşi totuşi să meargă. Iar când o văzu pe Nitis, simți că prinde puteri nebănuite.

Bebon răsări în spatele lui Hassad şi-i lipi lama cuțitului grecesc de gât.

— Adună nestematele şi pune-le în săculeț.

— Mi-e rău, eu…

— Grăbeşte-te.

În ciuda durerilor, sirianul făcu întocmai.

— Şi-acum, eu şi prietenii mei o să plecăm.

Încărcați-l pe măgarul nostru cu burdufuri cu apă şi coşuri cu merinde. Dați zor!

Nitis îi umezi buzele lui Kel. În ochii ei se citea atâta dragoste, încât scribul îşi uită chinul de mai-nainte.

— Să mergem, îi zise Bebon lui Hassad.

— Dar trebuie… trebuie să-mi dai drumul! Sunt conducătorul acestei caravane și familia mea are nevoie de mine!

— O să te întorci la ea mai târziu, oamenii tăi te vor aştepta. Haide, ia-o înainte.

Vânt-de-Miazănoapte porni primul, urmat de Nitis, Kel şi Bebon, care, cu vârful cuțitului, înțepa şalele sirianului.

Ceilalți măgari nu se clintiseră din loc, rămânând la fel de amenințători. Nu vor slăbi strânsoarea decât în clipa în care Vânt-de-Miazănoapte va socoti că protejații săi se află în siguranță.

Pomada îi alină scribului arsurile, iar tunicile pestrițe îi apărau pe călători de razele soarelui.

— Arată-ne drumul spre Coptos, ceru Bebon.

— Pe aici este, răspunse Hassad, arătând o potecă dintre două dune de nisip.

Vânt-de-Miazănoapte o luă în partea opusă.

— Lepădătură, tot mai minți!

Sirianul îngenunche.

— Nu mă omorâți, vă implor!

— O să mai vedem după ce ajungem la următoarea fântână.

Apusul aduse un pic de răcoare. Băură, mâncară cumpătat, iar actorul îl legă zdravăn pe Hassad.

După ce se odihniră peste noapte, în zori îşi continuară călătoria.

Brusc, Vânt-de-Miazănoapte se opri şi-l țintui cu privirea pe sirian.

— Împiedicați-l pe monstrul ăsta să mă atace!

— Poți să pleci, îi spuse Nitis.

— Sunt… sunt liber?

— Un ucigaş de teapa ta poate fi cu adevărat liber vreodată?

La început şovăitor, sirianul merse de-a-ndăratelea câțiva paşi, apoi se întoarse şi o rupse la fugă.

— Bine c-am scăpat de el, zise Bebon. După părerea mea, ar trebui s-o luăm de-a curmezişul spre vale şi să încercăm să ajungem la Abydos.

— Abydos, domeniul Marelui vistiernic Pefy, le reaminti Nitis.

— Prietenul sau duşmanul nostru?

— Nu peste mult timp vom afla, socoti Kel.

Un şir de urlete îi întrerupse.

Curând se aşternu o tăcere adâncă. Deşertul întreg amuțise.

Apoi răsunară răgete puternice şi, în vârful unei movile, se ivi o leoaică, al cărei bot era plin de sânge.

Nitis ridică arcul lui Neit în semn de ofrandă.

Liniştită, fiara se îndepărtă. Hassad n-o să se

mai înapoieze niciodată la caravana sa.

50

Henat umbla cu paşi mari încolo şi-ncoace pe puntea corăbiei sale. El, care se stăpânea întotdeauna atât de bine, nu-şi găsea acum locul. Umilința la care era supus ar fi trebuit să-i stârnească mânia, dar prefera să chibzuiască în continuare la această situație neobişnuită.

Arătându-si fățiş duşmănia, Divina Adoratoare îşi atrăgea mari necazuri. Amasis nu va aprecia deloc purtarea sa şi va lua, cu siguranță, măsuri aspre. La Sais, Henat l-ar fi încurajat. Dar azi, după ce cunoscuse mai bine Egiptul de Sus şi descoperise Karnakul, chiar dacă numai la suprafață, socotea că e mai nimerit să dea dovadă de prudență.

Divina Adoratoare, urmărea doar să-i insufle teamă şi respect, sau se împotrivea cu adevărat dorințelor unuia dintre cei mai înalți demnitari ai statului? Era prea devreme ca să răspundă.

Soarele asfințea şi pietrele templului căpătau culori aurii. Deasupra lacului sacru rândunelele dansau.

Pacea locurilor se hrănea din secole de înțelepciune. Aici, timpul n-avea nicio putere, iar treburile omeneşti păreau lipsite de însemnătate. Refuzând să se lase învăluit de această magie, Henat se gândea la misiunea sa. Şi hotărî să coboare de pe vas. Niciun soldat n-o să-l

opească.

Tocmai când să pună piciorul pe pasarelă, un cortegiu purtând făclii apăru pe chei. Preoții înconjurau un bărbat cu statură impunătoare şi mers greoi.

Străjile se înclinară adânc şi eliberară trecerea.

Bărbatul urcă anevoie cele câteva trepte ale pasarelei.

— Mă iertați pentru această întâmplare groaznic de neplăcută, intendente Henat? Sunt marele intendent[15] Sheshonq, aflat în slujba Divinei Adoratoare şi însărcinat să administreze domeniul ei pământean. Ca purtător al acestui titlu, ar fi trebuit să rânduiesc o mare recepție pentru a vă întâmpina cum se cuvine, dar…

— Dar?

— N-am fost înştiințat de sosirea voastră!

— Vi s-a trimis o scrisoare.

— Vai! N-am primit-o. Astfel s-a ajuns la această încurcătură de care-mi pare sincer rău. Îndată ce mi s-a adus la cunoştință că sunteți aici, am lăsat toate treburile baltă şi iată-mă!

— O scrisoare de-o asemenea importanță s-a rătăcit? Cu neputință!

— În ultima vreme, curierii au străbătut greu drumurile dintre nord şi sud. Chiar voiam să previn Saisul despre toate acestea. O cercetare

---

[15] Titlul egiptean este tradus, de asemenea, prin „şambelan, majordom".

atentă a greşelilor şi lipsurilor ne-ar ajuta la îndreptarea lor, cu atât mai mult cu cât domnia voastră înşivă i-ați căzut victimă! Am să vă pun la dispoziție un registru amănunțit.

Tot numai rotunjimi, marele intendent era un bărbat cu o fire tare plăcută. Voios, plin de căldură şi curtenitor, părea sincer şi-şi susținea cauza cu multă convingere.

— Întrucât nu aşteptam sosirea corăbiei voastre, străjile au respectat ordinele. Acum, la începutul inundației, manevrele se desfăşoară anevoie. Unele vase au avut deja mari necazuri.

— De ce am fost împiedicat să părăsesc corabia?

— Din motive de siguranță. Vizitatorii necunoscuți sunt reținuți la debarcader până se încheie verificarea documentelor. Vă repet, nefericita pierdere a scrisorii e răspunzătoare de răceala cu care ați fost întâmpinat. În numele Divinei Adoratoare vă cer de mii de ori iertare.

Sheshonq lămurise neînțelegerea. Iar argumentele sale nu erau lipsite de greutate, căci şi Henat observase cât de proaste erau legăturile între Egiptul de Jos şi Egiptul de Sus.

— Theba se bucură şi e onorată de prezența intendentului palatului regal, adăugă Sheshonq. Avem prea rar prilejul de a primi vizita unor înalți demnitari şi ținem neapărat să le oferim toate cele cuvenite rangului lor. Frumoasa noastră provincie îl slujeşte cu credință pe regele Amasis.

— Nu mă îndoiam de asta.

Sheshonq părea stânjenit.

— Din păcate, părerile mele de rău sunt legate de altceva.

Chipul lui Henat se înnegură. După atâtea vorbe curtenitoare, venise rândul unor probleme spinoase.

— Date fiind împrejurările, rosti cu amărăciune marele intendent, locuința voastră nu va fi gata decât mâine. Aşa că în această noapte vă rog să primiți a-mi fi oaspete.

Henat fu luat pe nepregătite.

— Corabia mea e destul de încăpătoare şi…

— Văd că nu-mi iertați greşeala! Vă înțeleg. Ştiu că aveți tot dreptul să fiți supărat. Îngăduiți-mi totuşi să stărui şi să capăt iertarea voastră.

— Bine. Primesc.

Un zâmbet larg însufleți fața prietenoasă a lui Sheshonq.

— Zeii fie lăudați! Vă făgăduiesc o cină minunată, stropită cu un vin dintre cele mai alese.

Marele intendent nu se lăuda.

Locuința sa, situată în apropierea templului din Karnak, era un palat în toată legea. Număra douăzeci de încăperi, două săli de primire, mai multe camere legate de săli de baie, o bibliotecă vastă, dependințe pentru slujitori, o bucătărie unde lucra un bucătar neîntrecut şi o pivniță ce adăpostea adevărate minunății.

— Înainte de a cina, doriți un masaj? îi propuse

marele intendent. Nu cunosc leac mai bun care să alunge oboseala după o zi îndelungată de muncă. Lăsaţi-vă convins, n-o să vă pară rău!

Cu oarecari reţineri, Henat se învoi până la urmă.

Maseurul reuşi să şteargă încordarea din trupul căpeteniei iscoadelor. O baie caldă, un săpun parfumat, o tunică din în regal, sandale noi... Marele intendent Sheshonq ştia să se bucure de viaţă şi preţuia confortul.

Cina se dovedi somptuoasă. Henat nu gustase niciodată prepeliţe în vin aşa delicioase, iar carnea bibanului de Nil servit pe pat de ceapă şi praz n-avea pereche. Cât despre vinul roşu de Imau, l-ar fi încântat până şi pe regele Amasis în persoană.

Îndoielile lui Henat se risipiseră: administraţia tebană nu căutase câtuşi de puţin să-l umilească, iar Mai-marele ei îi făcuse o primire ce întrecea orice aşteptări.

— Am vizitat Saisul acum mai bine de treizeci de ani, se destăinui Sheshonq, şi am apreciat nespus farmecul capitalei noastre. Vă mărturisesc însă că-l prefer pe cel al provinciei tebane, atât de bogată în amintiri. Atâţia faraoni de seamă se odihnesc pe malul apusean, atâtea temple magnifice s-au ridicat pentru a le păstra *Ka*-ul veşnic viu! Vă aşteaptă descoperiri uimitoare. Nu mai vorbesc de Karnak, el singur o lume în sine. Am siguranţa că Theba va şti să

vă cucerească.

— Nu sunt un vizitator obişnuit, îi aminti Henat. Faraonul mi-a încredințat o misiune și vreau s-o duc la bun sfârşit cât mai curând.

— În ce fel v-aş putea ajuta?

— Înlesnindu-mi o discuție între patru ochi cu Divina Adoratoare.

— Am să cer o audiență îndată ce se va putea. Mâine, trebuie să-i primesc pe cei care răspund de diguri şi să mă asigur că mi-au respectat poruncile. Învățații spun că inundația va fi bună, nici prea puternică, nici prea slabă. Dar, în ciuda priceperii lor, încerc să mă arăt prevăzător. O încredere nemăsurată poate duce la delăsare. Îmi fac griji pentru bazinele de păstrare a apei. Anotimpul cald este aici mai greu de îndurat decât la Sais şi bunăstarea noastră depinde de o muncă neîntreruptă şi precisă. Doriți nişte dulciuri?

— Nu, mulțumesc.

— Puțin alcool de curmale pentru ca stomacul să mistuie mâncarea mai uşor?

— Am băut deja mult, mare intendent. Îngăduiți-mi să mă retrag.

Un slujitor îl conduse pe Henat în camera sa.

Obosit, acesta aprecie finețea aşternuturilor şi moliciunea pernelor. Şederea lui la Theba promitea să fie pe cât de scurtă, pe atât de plăcută.

— Am arestat zece persoane care ne-au trezit bănuieli, îl înştiinţă pe judecătorul Gem ofiţerul însărcinat să comande gărzile ce controlau întregul Lycopolis. Opt bărbaţi şi două femei.

— Aduceţi-mi-i numaidecât.

Însă dezamăgirea lui Gem fu cruntă.

Erau nişte oameni obişnuiţi, vinovaţi de fărădelegi mărunte.

Vasăzică Kel, Nitis şi Bebon reuşiseră să părăsească oraşul. Nu pe calea apei, din pricina violenţei primelor zile de inundaţie care făcea cu neputinţă călătoriile pe Nil. Iar puzderie de soldaţi supravegheau drumurile pe uscat spre sud. Comandanţii trupelor îi trimiteau zilnic rapoarte judecătorului şi-i înfăţişau pe cei arestaţi. Zadarnic însă.

Rămânea o singură posibilitate: deşertul.

Dar cum să scape fugarii de primejdiile ce-i pândeau acolo? Setea, fiarele sălbatice, şerpii şi scorpionii nu le-ar fi îngăduit să ajungă prea departe. Doar nişte oameni cu experienţă, precum membrii patrulelor şi caravanierii, supravieţuiau acelui infern.

O caravană… Poate că asta era cheia misterului!

Judecătorul îl chemă la el pe scribul însărcinat să treacă în registre zilele sosirii şi plecării nomazilor şi să socotească după durata şederii lor la Lycopolis dările pe care trebuiau să le

plătească.

— Câte caravane au plecat spre sud în ultimele zile?

— Una singură, răspunse slujbaşul: cea a sirianului Hassad.

— Încotro se îndreaptă?

— Spre Coptos.

— Acest Hassad... E cinstit şi de încredere?

— Cunoaşte bine drumurile şi locurile unde se găseşte apă. În schimb, cinstea lui...

— S-ar învoi să ia nişte călători căutați de trupele de ordine?

Slujbaşul stătu puțin în cumpănă.

— În privința asta umblă fel de fel de zvonuri. Dar n-am nicio dovadă.

— Patrula care supraveghează partea dinspre Lycopolis a desertului s-a întors?

— Abia mâine va ajunge aici.

Magistratul aşteptă, răbdător. Dar patrula întârzia să sosească.

La sfârşitul celei de-a patra zile, convins că s-a întâmplat ceva grav, judecătorul hotărî să trimită o trupă în ajutorul ei. Chiar când aceasta se pregătea să plece, patrula apăru la poarta de răsărit a oraşului.

Comandantul fu condus degrabă în fața lui Gem.

— S-au petrecut nişte lucruri de necrezut! spuse ofițerul. Şi totuşi, controlasem caravana lui Hassad fără să băgăm de seamă că ceva nu e în

ordine. Apoi am fost ajunşi din urmă de membrii familiei lui, aflați în culmea deznădejdii. După spusele lor, măgarii s-au răzvrătit ca să elibereze un bărbat şi o femeie pe care Hassad avea de gând să-i predea gărzilor la Coptos în schimbul unei plăți însemnate. Un al doilea bărbat l-a luat prizonier pe Hassad şi toți patru au dispărut. Doi dintre oamenii mei conduc acum caravana la Coptos. Iar noi n-am dat nici de Hassad, nici de răpitorii săi.

„Kel, Nitis şi Bebon!” socoti judecătorul.

Prizonierul o să-i călăuzească prin deşert şi, odată ce-şi vor atinge ținta călătoriei, se vor descotorosi de el.

Iar ținta să fie oare Coptos? Greu de crezut! Acolo îi aşteptau gărzile.

Judecătorul Gem cercetă o hartă, încercând să se pună în locul ucigaşilor.

Şi numaidecât un nume îi sări în ochi: Abydos.

Abydos, oraşul preferat al Marelui vistiernic Pefy. Ciudată potriveală, dar Pefy se afla la Abydos tocmai când scribul Kel şi aliații săi se străduiau să ajungă la Theba.

Negreşit, fugarii vor poposi la Abydos. Ucigaşul îşi va regăsi complicele, unul dintre înalții demnitari ai regatului, care-i va oferi adăpost sigur şi-l va ajuta să ia legătura cu Divina Adoratoare.

Pefy, prieten apropiat al răposatului mare preot din Sais, părintele spiritual al preotesei Nitis.

Pefy, căpetenia complotului. Îl folosise pe scribul Kel drept braț înarmat şi îl sprijinise în orice împrejurare.

Abydos va fi mormântul uneltitorilor.

*

Vânt-de-Miazănoapte, care nu apreciase deloc arşița din deşert, se bucura că se îndreaptă spre valea Nilului. Lovind solul cu toiegele, călătorii stârneau vibrații care descurajau şerpii să-i atace. Noaptea, focul îndepărta animalele de pradă.

Deodată, aerul se schimbă parcă, iar căldura deveni mai uşor de îndurat.

— Fluviul nu-i foarte departe, socoti Kel.

— Să fim cu atât mai prevăzători, îi povățui Bebon. Dacă dăm nas în nas cu patrulele deşertului, suntem pierduți.

Fiecare colină de nisip presărată cu bucăți de piatră le servea drept post de observație. De la o movilă la alta alergau, iar Vânt-de-Miazănoapte galopa.

După o noapte petrecută în vârful unei dune, Nitis zări monumentele.

— Abydos, regatul lui Osiris, arătă Bebon. Am jucat aici de nenumărate ori rolul lui Seth când se celebrau dramele rituale pe esplanada templului. Era impresionant, puteți să mă credeți! Masca îți dădea fiori de groază, iar victoria de la sfârşit a lui Osiris nu părea dobândită dinainte. Ce amintiri grozave… Unul

dintre cele mai bune roluri ale mele!

— Focul lui Seth ne-a îngăduit să străbatem deşertul, zise Nitis.

— Am scăpat uşor, recunoscu actorul. Şi n-am nici cea mai firavă dorinţă să mă întorc acolo! Totuşi, să nu ne închipuim că am câştigat încă. O cazarmă plină de mercenari greci, de fel din Milet, asigură paza Abydosului. Presupunând că ei ascultă de ordinele Marelui vistiernic Pefy, nimerim drept în gura şacalului.

— Pefy era prietenul învăţătorului meu, îl contrazise Nitis. Îi asculta sfaturile şi ţinea seama de părerile lui. Ştie că suntem pe nedrept amestecaţi într-o problemă gravă ce priveşte însuşi statul şi a încercat în van să ne apere. Lovindu-se de încăpăţânarea regelui, a ales să se retragă la Abydos şi să se dedice cultului zeului Osiris.

— Câtă încredere! exclamă Bebon. Eu mă gândesc mai degrabă la o capcană pusă cu grijă la cale. Pefy e un curtean bătrân şi ţine la privilegiile sale. De teamă să nu trezească bănuieli, e gata de orice mârşăvie ca să ne distrugă. N-o să ieşim vii din Abydos.

Cum să hotărăşti care-i adevărul?

— Nu mai avem apă, observă Kel, şi trebuie să şi mâncăm.

Argumentul atârnă greu.

— Ştiu o gospodărie unde vom fi bine primiţi, mărturisi Bebon.

— Stăpâna gospodăriei să fie una dintre cuceririle tale? întrebă scribul.

— Nu ea, ci fata ei. Nu-i prea isteață şi nici nu prea se pricepe la vorbe, dar are un piept de vis.

— V-ați despărțit prieteni?

— Ei… Am pățit-o şi mai rău.

Lihnit de foame, Vânt-de-Miazănoapte avea poftă de lucernă şi de vlăstari de scaieți. Aşa că puse capăt discuțiilor, luând-o spre terenurile cultivate.

Părăsirea deşertului însemna o imensă uşurare. În sfârşit, arbori, verdeață şi dulcele clipocit al apei în şanțurile de irigații.

— Stați pe loc! le porunci o voce aspră.

Cinci mercenari greci le tăiară calea.

Vânt-de-Miazănoapte se opri, iar tovarăşii săi făcură la fel.

— Cine sunteți?

— Negustori ambulanți.

— De unde veniți?

— Din nord.

— Cu un singur măgar? Nu-i lucru curat! Pe negustorii din partea locului îi cunoaştem. Dar pe voi nu v-am mai văzut niciodată pe-aici. Urmați-ne, o să ne răspundeți la întrebări în cazarmă.

„N-o să ieşim vii din Abydos”, îşi repetă Bebon. Părea cu neputință să răpui cinci astfel de vlăjgani.

— Conduceți-ne în fața Marelui vistiernic Pefy,

le ceru Nitis.

Mercenarul se holbă la ea.

— Nu primeşte negustori!

— Sunt fiica celui mai bun prieten al său, marele preot din Sais, iar Marele vistiernic mă aşteaptă.

52

Henat petrecuse o zi minunată. Locuia într-o vilă spațioasă, aflată la jumătate de oră de mers pe jos de palatul marelui intendent Sheshonq. O cohortă de slujitori răspundea la cele mai mici dorințe ale sale, bucătarul îi pregătea mâncărurile preferate, un bărbier, un slujitor ce-i îngrijea unghiile şi un maseur îi stăteau mereu la dispoziție.

Avu prilejul să înoate într-un bazin purificat de lotuşi, apoi dormise sub un umbrar. Când se trezise, îi fusese adusă bere uşoară şi rece.

— Înălțimea Voastră doreşte și altceva? îl întrebă o tânără frumuşică, purtând doar o fâşie îngustă de pânză în jurul soldurilor.

— Nu acum.

Fata se îndepărtă cu pas vioi.

Un dar din partea marelui intendent, fără îndoială!

Aceste clipe nesperate de odihnă îi arătau căpeteniei iscoadelor cât de adâncă îi era oboseala. De ani întregi nu-şi îngăduise niciun răgaz, oricât de scurt, într-atât îl copleşeau

sarcinile şi grijile. Schimbarea bruscă de acum îl descumpănea, dezvăluindu-i unele înfăţişări ale vieţii la care nu se gândise.

Theba cea ispititoare... Nu, n-o să se lase pradă farmecelor ei! Şiretul Sheshonq, el însuşi om vesel şi chefliu, n-o să-l facă să-şi uite misiunea pentru care venise aici.

Pe înserat, un emisar al marelui intendent îl pofti la ospăţul din palatul cârmuitorului administraţiei tebane.

Scăldată în lumină şi parfumuri, sala de primire găzduia vreo zece meseni. Cu toţii se ridicară când intră Henat.

— Fiţi bine-venit, intendent al palatului regal, zise Sheshonq, pe al cărui chip se citea bucuria. Vă prezint pe cei mai destoinici oameni ai mei şi pe soţiile lor. Suntem încântaţi să-l primim pe trimisul faraonului Amasis şi să-l cinstim cum se cuvine.

Pe lângă acest ospăţ, cina din ajun părea încropită la repezeală. Trei feluri de gustări, patru feluri principale şi două deserturi fură însoţite de dansuri de o fină voluptate. Trei tinere dansatoare, împodobite doar cu o centură de ametiste, îşi dovediră măiestria prin figuri graţioase în sunetele unei harpe, a unei lăute şi a unui flaut mânuite tot de femei.

„Amasis ar fi apreciat acest banchet demn de un rege”, gândi Henat.

Sheshonq îl rugă pe scribul vistieriei să-i arate

lui Henat cum se îngrijea de socotelile provinciei tebane. Apoi veni rândul scribului ogoarelor să-i vorbească despre agricultură, stăruind asupra rezervelor de grâne păstrate pentru anii în care inundația era slabă. Cât despre Mai-marele meşterilor, acesta lăuda iscusința şi munca neobosită a acestora, precum şi devotamentul față de domeniul lui Amon. Cel care răspundea de negoț se mândri cu numărul mare de corăbii ce călătoreau pe Nil între nord şi sud, ducând mărfurile de colo-colo fără întârzieri.

Pe scurt, totul mergea cum nu se poate mai bine în cea mai bună dintre lumi, iar Theba trăia fericită sub domnia lui Amasis.

În ciuda vinurilor alese, Henat se feri să bea mult.

La sfârşitul acestei petreceri însuflețite, demnitarii administrației tebane îşi luară rămas-bun de la intendentul palatului regal şi-i mulțumiră pentru prezența sa.

— Casa vă e pe plac? îl întrebă grijuliu Sheshonq.

— O găsesc fără cusur, îi răspunse Henat.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

— Slujitorii vă supără cu ceva?

— Nu. Nici lor nu le găsesc vreun cusur.

— Să nu şovăiți să-mi dați de ştire despre orice problemă întâmpinați. Am s-o rezolv numaidecât.

— Vă mulțumesc, Sheshonq. Şederea la Theba e o încântare, dar am o misiune de îndeplinit: să discut cu Divina Adoratoare.
— N-am uitat, scumpe Henat.
— Pe mâine, mare intendent.

*

Henat se trezi devreme. Îndată i se aduseră lapte cald şi plăcinte fine cu miere, un aliment rar şi scump. Prima oră a dimineții era foarte plăcută. Apoi însă, căldura apăsătoare silea oamenii şi animalele să se adăpostească de arşița soarelui.
— Ce doriți pentru prânz? îl întrebă bucătarul.
— Coaste de vită și salată.
Spălătorul îi aduse o tunică nouă, bărbierul îl rase cu delicatețe, iar slujitorul ce avea în grijă parfumurile îl pofti să-şi aleagă unul.
Căpetenia iscoadelor se aşeză la marginea bazinului în aşteptarea lui Sheshonq. La sfârşitul dimineții sau poate chiar după-amiază, Henat o să stea de vorbă cu Divina Adoratoare şi o s-o înştiințeze despre ordinele lui Amasis. Dacă bătrâna preoteasă îl primea cu aceeaşi căldură ca şi marele intendent, discuția va fi prietenoasă şi rodnică.
Orele treceau.
La prânz, Henat mâncă fără poftă, apoi se plimbă cu paşi mari prin grădină.
În sfârşit, apăru şi Sheshonq!
— Vă invit la un banchet unde vor fi de față scribii care răspund de ofrande, îl vesti marele

intendent. Or să vă povestească pe-ndelete cum merg treburile în Karnak şi în templele de pe malul apusean.

— Interesant. Dar când aş putea s-o văd pe Divina Adoratoare?

— Să luăm loc la umbră.

Sheshonq părea încurcat.

Un slujitor se grăbi să le servească bere.

— Divina Adoratoare refuză să mă primească? se nelinişti Henat.

— Nicidecum! Doar că nu-i clipa potrivită. Şi sunt dator să vă spun adevărul: astăzi, nici eu n-am reuşit s-o întâlnesc. Şi totuşi, prevăzusem să punem la punct numeroase probleme legate de administrarea domeniului său.

— S-a mai întâmplat şi altă dată aşa ceva?

— Foarte rar.

— Dar care-i pricina?

Stinghereala marelui intendent spori.

— Divina Adoratoare dă mai multă atenție sarcinilor rituale decât grijilor lumeşti. De altfel, datoria mea e s-o scap de povara acestora din urmă, numai că trebuie să am încuviințarea sa în privința hotărârilor importante.

Henat nu-şi ascunse îndoiala.

— Îmi spuneți *tot* adevărul, Sheshonq?

Marele intendent lăsă ochii în pământ.

— Trebuia să înțelegeți cum stau lucrurile, Henat. Divina Adoratoare e o doamnă foarte bătrână, cu o sănătate şubredă, îi vine tot mai

greu să-şi îndeplinească sarcinile, iar eu nu îndrăznesc s-o forțez.

— Înțeleg.

— Am depus în scris cererea voastră de audiență. Când o să capăt un răspuns am să vă dau de veste neîntârziat. Până atunci, vă pun la dispoziție o lectică. Theba adăposteşte atâtea minunății, încât o să vă umple timpul în următoarele zile! Pe diseară, scumpe prietene. Oamenii mei sunt nerăbdători să vă cunoască.

Henat rămase ciudat de liniştit.

Fie Sheshonq mințea şi Divina Adoratoare refuza să-l vadă pe trimisul Faraonului, fie mărturisirile sale oglindeau adevărul şi bătrâna doamnă era suferindă, poate chiar pe moarte. În acest caz, nu i-ar mai fi de niciun ajutor scribului Kel.

Căpetenia iscoadelor va continua s-o facă pe oaspetele mulțumit, astfel încât să nu trezească neîncrederea marelui intendent.

Dar o sarcină grabnică se impunea: să ia legătura cu iscoadele sale din Theba şi să verifice spusele lui Sheshonq.

53

Locuința Marelui vistiernic Pefy se găsea lângă marele templu al lui Osiris, înălțat de Seth I, tatăl lui Ramses II. Din vremea primei dinastii faraonii construiau la Abydos, iar unii dintre ei îşi clădiseră aici locaşul de veci al Ka-ului, ce urma

să învie în preajma zeului biruitor al morții.

Comandantul micii trupe de mercenari îi vorbi paznicului.

— O tânără doreşte să-l vadă pe Marele vistiernic. Zice că o aşteaptă.

— Cum o cheamă?

— Nu vrea să spună. Cică ar fi fata marelui preot din Sais, cel mai bun prieten al Marelui vistiernic.

— Mă duc să-i dau de veste stăpânului.

Bebon nu se simțea în largul său, dar Kel îşi păstra cumpătul. Mercenarii stăteau cu ochii în patru, nelăsându-le nicio portiță de scăpare.

Dacă Pefy refuza să-i primească, vor fi luați la întrebări şi predați gărzilor. Iar dacă îi socotea vinovați, o să-l prevină pe judecătorul Gem.

Chibzuind mai bine, planul lui Nitis părea sortit să dea greş.

Paznicul se întoarse.

— Să vină tânăra.

Un mercenar o apucă de braț pe preoteasă.

— Las-o, am eu grijă de ea.

Nitis trecu printr-o sală mică de aşteptare, unde se afla un altar închinat strămoşilor, străbătu o galerie unde lumina pătrundea printr-o fereastră înaltă şi ajunse într-o odaie de lucru înțesată de papirusuri şi tăblițe.

— Am adus-o, stăpâne.

Pefy, care stătea aşezat în poziție de scrib, ridică ochii.

— Nitis! Aşadar, chiar tu erai.

— N-am venit singură, Kel mă însoțeşte. Mă iubeşte şi-l iubesc. Iar prietenul lui, Bebon, ne-a scăpat din multe primejdii. Şi să nu-l uit pe măgarul nostru, Vânt-de-Miazănoapte, isteț şi curajos.

— Şi o să-mi mai spui că scribul pe care-l caută toate gărzile regatului e nevinovat! Dovezile sunt zdrobitoare, nimeni nu se îndoieşte de vinovăția lui Kel. Iată-te acum acuzată că-i eşti complice! Judecătorul Gem vă socoate nişte uneltitori de temut, al căror drum e presărat cu leşuri.

— Totul e o minciună, rosti sigură pe sine tânăra femeie, iar adevărații răzvrătiți continuă să lucreze din umbră.

— Dar cine sunt ei şi ce vor?

— Nu ştim încă, dar un text criptat cuprinde pesemne numele lor şi ce anume urmăresc.

— Cum să crezi o asemenea născocire?

— Recunoscând adevărul. Un tânăr scrib, o preoteasă şi un actor amenință tronul lui Amasis… O astfel de născocire vi se pare demnă de crezare?

— Kel şi-a ucis colegii şi a fugit. Ajutându-l, devii părtaşă la aceste omoruri.

— Divina Adoratoare ne va da cheia textului criptat, îngăduindu-ne să ne dovedim nevinovăția. Sprijiniți-ne să ajungem la Theba şi să fim primiți de Divina Adoratoare.

Bătrânul demnitar îşi întoarse privirea de la

Nitis.

Preoteasa îi aştepta hotărârea. Un cuvânt de-al lui Pefy putea duce la arestarea şi, negreşit, la condamnarea lor la moarte.

— I-am trimis regelui Amasis o scrisoare prin care-i aduc la cunoştinţă că-mi părăsesc slujba de Mare vistiernic. Nu mă mai interesează să veghez la bunăstarea ţării şi nu încuviinţez o cârmuire prielnică grecilor. Aşa că am hotărât să mă retrag la Abydos şi să mă dedic cultului zeului Osiris.

Preoteasa îşi recăpăta speranţele.

— Primiţi să ne ajutaţi?

— N-am cine ştie ce putere asupra garnizoanei mercenarilor. Comandantul o să-i dea de ştire Mai-marelui său că vă aflaţi aici, iar acesta o să-l prevină pe judecătorul Gem. Am să susţin că v-am oprit la mine ca să vă iau la întrebări, şi astfel am să vă adăpostesc şi am să vă fac rost de merinde. Dar nu-mi cereţi mai mult.

— Asta înseamnă că mă credeţi?

— Du-te să-i cauţi pe Kel şi pe Bebon.

Doar Vânt-de-Miazănoapte rămase afară. Un slujitor îi duse apă şi nutreţ, iar măgarul nu se lăsă prea mult îmbiat.

Pefy îl privi îndelung pe scribul care nimerise drept în mijlocul unei probleme ce privea însuşi statul. Încercările prin care trecuse îl întăriseră, iar chipul său devenise cel al unui bărbat hotărât să lupte până la capăt. Nu părea nici descurajat,

nici sleit de puteri. Iar întrebarea lui îl uimi pe Marele vistiernic.
— Domnia voastră ați scris papirusul criptat?
— Nu… Bineînțeles că nu!
— Dar îl cunoaşteți pe cel care-a făcut-o?
— Nu-l cunosc. Acum o să vă las în grija intendentului meu. Eu trebuie să discut cu patrula de mercenari.
Dovedind o poftă de mâncare greu de potolit şi o sete de nestins, Bebon își făgădui să nu mai străbată în veci deşertul. Nitis şi Kel nu reuşiră să ia nicio înghițitură înainte de întoarcerea lui Pefy.
— Mercenarii s-au dus la cazarmă, zise Marele vistiernic, dar îmi cer un raport despre voi şi s-au mirat că m-am amestecat în aşa ceva. Având în vedere rangul meu, au fost totuşi siliți să se supună. Însă comandantul lor nu va întârzia să-şi arate nemulțumirea, deoarece n-ar trebui să-mi bag nasul în treburile gărzilor şi ale armatei.
— Cât timp putem să rămânem? vru să ştie Kel.
— Cel mult două zile. Mă tem ca mercenarii să nu dea buzna aici. Până una-alta, mâncați și odihniți-vă.
— Corabia voastră se găseşte în portul din Abydos?
— Într-adevăr.
— Ne îngăduiți s-o furăm ca să mergem la Theba?
— Divina Adoratoare n-o să vă primească. În

pofida puterii ei spirituale, trebuie să asculte de rege. Iar Henat, căpetenia iscoadelor, o să vă descrie ca pe cei mai răi dintre ucigaşi şi o s-o convingă să se țină departe de toate acestea.

— Rămâne de văzut. Ne dați încuviințarea pentru corabie?

— Nu mai am de gând să mă slujesc de ea. Odată observat furtul, am să depun plângere.

*

Lăsându-i pe cei doi îndrăgostiți să se bucure în tihnă unul de altul, Bebon ieşi din locuința Marelui vistiernic trecând prin terasă. Simțea o dorință nestăvilită să revadă atelierul unde se făceau măşti ale zeilor, folosite la celebrarea misterelor. Situat nu departe, atelierul îi oferea prilejul să cugete la trecutul său de actor ambulant şi la orele fericite petrecute în tovărăşia frumoasei tinere ce se îndeletnicea cu pictarea măştilor.

Abydosul dormea deja. Străvechea cetate, unde negoțul nu-şi avea loc, se consacra în întregime lui Osiris, deşi numărul locuitorilor săi, şi aşa mic, scădea cu fiecare an.

Uşa cea mare a atelierului era ferecată, dar Bebon ştia să deschidă o fereastră aflată în dosul clădirii.

Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi curând desluşi chipurile şoimului Horus şi al înfricoşătorului animal al lui Seth, un soi de okapi cu urechi mari, ciulite.

Deodată, un zgomot îi atrase atenția.

Încumetându-se să arunce o privire pe fereastră, văzu o trupă de mercenari desfăşurându-se.

Aşadar, Marele vistiernic Pefy îşi trădase oaspeții.

54

Fanes din Halicarnas se înclină în fața regelui Amasis.

— Misiune îndeplinită, Majestate. Elefantina e acum o fortăreață adevărată, iar hotarul nostru de miazăzi e bine întărit. Ofițeri de nădejde conduc o cazarmă bine antrenată şi gata să respingă orice atac. Noul comandant şi noul primar sunt slujitori devotați ai regatului şi ascultă de ordinele voastre.

— Nubienii au fost înştiințați despre aceste schimbări?

— Am trimis mesageri la marile căpetenii de trib. Dacă aveau vreo dorință de răzvrătire, o să le piară pofta.

— Te-ai gândit foarte bine, Fanes.

— Nu sunt pe de-a-ntregul mulțumit, Majestate. Unele provincii au porniri potrivnice cârmuirii şi nu respectă cu severitate legile. Mi se pare c-ar trebui să luăm măsuri şi mai severe.

— Şi ce propui?

— Să sporim numărul de cazărmi din preajma marilor oraşe. Prezența mercenarilor i-ar potoli

pe cei care crâcnesc.
— Voi chibzui la asta, Fanes. Acum însă am o misiune importantă să-ți încredințez.
Grecul stătea bățos, cu mâinile întinse pe lângă corp.
— La ordinele voastre, Majestate.
— Îl cunoşti pe fiul meu, Psammetic?
— L-am zărit pe prinț în timpul ceremoniilor de la curte.
— Ce crezi despre el?
— Majestate, nu îndrăznesc să…
— Ba îndrăzneşte.
— E un tânăr elegant şi serios.
— Prea elegant şi prea serios! La vârsta lui eu mânuiam spada şi lancea. El însă se întâlneşte cu tot felul de scribi şi demnitari şi uită de armată. E vremea să-i oferim o pregătire militară temeinică. Mâine o să se afle în fruntea trupelor şi va trebui să apere Cele Două Regate.
— Majestate, mijloacele pe care le folosesc eu…
— Îmi sunt pe plac. Nu-l omorî pe băiat, dar nici nu-l cruța. Trebuie să devină cât mai curând un războinic de prim rang. Ți-l trimit chiar azi.
— Am să-l pregătesc pe fiul vostru, Majestate, ca să se arate demn de părintele său. Întrucât plănuiesc să desfăşor câteva manevre mari ca să păstrez armata din nord în cea mai bună formă, am să-l iau cu mine.
— La muncă, Fanes.
Generalul se retrase cu pas hotărât. După el

intră la rege cancelarul Udja, impunător ca întotdeauna.

— V-au dispărut durerile de cap, Majestate?

— Leacul pe care mi l-ai dat a fost grozav! Nu mai simt nicio durere, cât de mică, şi mi-am recăpătat vigoarea. Flota de război ia parte la marile manevre, sper.

— Fireşte. E lucru de căpetenie ca flota, pedestrimea şi călărimea să ştie să lupte împreună şi să se ajute între ele. Tocmai am primit o scrisoare diplomatică de la Cresus. Ne asigură de prietenia împăratului perşilor şi doreşte să ne viziteze împreună cu soția sa Mitetis. Aceasta din urmă îi trimite toate urările sale de sănătate reginei Tanit.

— Îmbucurătoare veste, cancelare! Perşii par să se fi potolit cu adevărat şi să fi renunțat la gândul unor noi cuceriri. Totuşi, să nu ne slăbim atenția. Casa tălmacilor se reface?

— În lipsa lui Henat batem pasul pe loc. Mai bine să nu ne pripim şi să alegem scribi cât mai iscusiți şi plini de râvnă. Deocamdată avem destui tălmaci ca să se ocupe de cele mai importante scrisori diplomatice.

— Henat s-a întâlnit cu Divina Adoratoare?

— Nu încă, Majestate.

— Ar cuteza ea să nu-l primească pe intendentul palatului?

— De neînchipuit, socoti cancelarul. De altfel, în ultima sa scrisoare, Henat nici nu-i aduce o atare

învinuire. Fără îndoială, căpetenia iscoadelor vrea să ia legătura cu oamenii săi din Theba şi să culeagă informaţii înainte de a sta de vorbă cu bătrâna preoteasă.

Amasis încuviinţă printr-o mişcare a capului. Ce bine i se potriveau toate acestea lui Henat!

— Au sosit rapoarte de la judecătorul Gem?

— E pe urmele prăzii, Majestate. La Lycopolis, a fost cât pe ce să pună mâna pe scribul ucigaş şi pe complicii lui.

— Lycopolis… Fugarul se apropie de Theba.

— Kel şi-a pierdut aliaţii lui de la Elefantina şi acum e doar un animal hăituit.

Amasis întrezări însă o posibilitate sumbră.

— Şi dacă Kel nu se duce la Theba, ci la Abydos, domeniul lui Pefy, Marele meu vistiernic?

— Fost Mare vistiernic, Majestate. Tocmai ce-am primit o misivă de la el prin care mă înştiinţează că-şi părăseşte slujba.

— Pefy îşi părăseşte slujba ca să lupte mai cu spor împotriva mea! Pefy, sufletul complotului… Să-l previi numaidecât pe judecătorul Gem!

— Liniştiţi-vă. Şi el a gândit la fel ca Majestatea Voastră şi vrea să cerceteze Abydosul în speranţa că o să-i aresteze acolo pe uneltitori.

— Să fie Pefy căpetenia lor, iar Kel cel care se îndeletniceşte doar cu treburile murdare?

— Să aşteptăm ca judecătorul să-şi încheie cercetările.

— Te mai îndoieşti?

— N-a fost Pefy un vistiernic aşa cum rar găseşti? Vistieria e plină, țara e bogată, agricultura înfloreşte.
— Un slujbaş desăvârşit, cinstit şi muncitor… Nemaipomenitul Pefy! De ce a vrut să ia tronul? La vârsta lui, e curată nebunie! În vremurile de acum, oamenii nu mai visează să dobândească înțelepciunea, aşa cum făceau odinioară, cancelare. Dar destul cu munca pentru azi.
Amasis ieşi din palat şi se îndreptă spre soția sa, care se odihnea la umbra unui bătrân sicomor.
— Ți-ar plăcea o plimbare cu barca, Tanit?
— Chiar aveam nevoie să vă vorbesc.
Patru vâslaşi, un bărbat la proră, unul la bara cârmei, un vin alb rece, o umbrelă. Amasis se întinse pe perne şi privi cerul.
— Câteodată, scumpa mea, oamenii mă plictisesc. Ar trebui să mă gândesc mai mult la zei şi să-mi fac mai puține griji pentru fericirea supuşilor mei. Dar poți să scapi de soartă? Aşa că îndur mai departe datoriile cârmuirii şi doar tu singură cunoşti cât de împovărătoare sunt. Cerul îmi pare atât de frumos, de pur şi de… misterios! Egiptul nu trebuie să se îndoiască de regele său, iar eu nu trebuie să mă îndoiesc de calea pe care o urmez.
— Sunt neliniştită, mărturisi regina.
Amasis se ridică.
— Ce te frământă, Tanit?
— E vorba despre fiul vostru, Psammetic.

Tocmai a părăsit palatul împreună cu Fanes din Halicarnas.

— Adevărat, scumpa mea. A sosit vremea să se deprindă cu greul.

— Severitatea lui Fanes, delicatețea fiului nostru...

— O să-mi urmeze la tron, Tanit, şi trebuie să învețe să cunoască asprimile vieții. Să-l ținem închis în palat ar fi o gravă greşeală.

— N-ați putea să mai aşteptați?

— Anii se scurg repede, iar Psammetic nu mai e un băiețandru. Mâine o să dea ordine mercenarilor. Nu m-am îngrijit de instruirea lui şi l-am lăsat în seama învățaților, cărora nu le stă mintea decât la cum să te porți şi cum să vorbeşti. Pe un câmp de bătălie învățătura lor n-o să-i slujească la nimic!

— Dar nu ne amenință niciun război, stărui regina.

— Curând o să-i avem oaspeți pe Cresus şi pe soția sa, îi destăinui Amasis, şi o să le facem o primire călduroasă. Prin mijlocirea lui Cresus, Persia va lua cunoştință de puterea armatelor noastre şi se va feri să ne atace. Totuşi, n-am deplină încredere în acest popor războinic. Poate că într-o zi Psammetic va trebui să-l înfrunte.

55

Cincizeci de mercenari se apropiau de locuința Marelui vistiernic Pefy. Înaintau tăcuți şi aveau

să se întâlnească în curând cu oamenii judecătorului Gem care conducea întreaga desfăşurare de forțe. Sosind chiar în ziua aceea la Abydos şi aflând că cei trei nelegiuiți se găseau în casa Marelui Vistiernic, Gem hotărâse să încerce numaidecât să-i prindă.

De astă-dată, uneltitorii n-o să-i mai scape.

Luna plină îşi răspândea razele peste oraşul adormit.

Unul dintre mercenari se întoarse. Şi ceea ce văzu îl înspăimântă în aşa măsură, că îi smulse un urlet de groază. Tovarăşii săi încremeniră când descoperiră la rândul lor cumplita privelişte: ivit din beznă, zeul Seth îi amenința!

Cei care se temeau de zei o rupseră la fugă, împiedicându-se de alți mercenari care nu ştiau ce să creadă și trântindu-i la pământ pe câțiva dintre ei. Praful se alesese de minunatul lor plan de încercuire.

Mulțumit de rezultat, Bebon se retrase, îşi scoase masca și o luă la goană spre port. Era prea târziu ca să-i prevină pe Kel şi pe Nitis, şi oricum Vânt-de-Miazănoapte o să ia asupra lui această sarcină. Actorul n-avea cum să înfrunte singur această armată. Îi rămânea doar o cale de scăpare: să urce pe corabia Marelui vistiernic şi s-o pregătească de drum, sperând că tânăra pereche va putea să i se alăture.

Cunoscând pe dinafară Abydosul, Bebon străbătu străduță după străduță până ajunse în

port. Aici, sub paza soldaților, odihneau trase la mal mai multe corăbii ale gărzilor, printre care şi cea a judecătorului Gem.

La capătul cheiului, se vedea o corabie impunătoare. Puțin câte puțin, norii acoperiră luna. La adăpostul întunericului, Bebon se cățără la pupă şi dădu peste un corăbier adormit, pe care-l trezi înțepându-l în şale cu vârful cuțitului.

— Ori mă ajuți, ori te omor.

*

Kel tresări.

Vocea puternică a lui Vânt-de-Miazănoapte sparse liniştea nopții.

— Nitis, îmbracă-te repede!

Cu chipul obosit, Pefy ieşi din odaia lui.

— Sunteți în primejdie, le zise oaspeților săi. Să ieşim prin dosul casei şi să mergem în templu. Mercenarii nu vor îndrăzni să pătrundă în el.

— Vânt-de-Miazănoapte…

— Îmi pare rău, îi tăie vorba Pefy. Socotit animalul lui Seth, măgarul nu e primit în sanctuarul lui Osiris.

— O să ne aştepte, îl asigură Nitis pe Kel.

— Să ne grăbim, îi îndemnă Pefy. Paznicul meu n-o să-i poată reține prea mult pe atacatori.

Marele vistiernic nu se înşela. Iar paznicul, de teamă să nu fie lovit, le destăinui soldaților că înaltul demnitar și tânăra pereche se adăpostiseră cu toții în templul lui Seth I.

Reuşind în sfârşit să se adune, mercenarii se repeziră să-şi urmeze comandantul.

Din templu se ivi un preot.

— Nu tulburați pacea acestui lăcaş sacru.

— Oferiți adăpost unor ucigaşi, îi răspunse tăios comandantul. Predați-i!

— Nici nu încape vorbă.

— Încălcați legea!

— Nu cunosc altă lege decât cea a zeilor.

Înăuntrul sanctuarului, Pefy le arătă celor doi tineri locul de trecere spre Osireion, templul în parte subteran rezervat celebrării marilor mistere. O galerie boltită avea să-i ducă spre marginea domeniului divin, nu departe de port.

— Corabia mea se află la capătul cheiului. Dacă prietenul vostru a reuşit să ajungă la ea, poate veți izbuti să părăsiți Abydosul.

— Şi domnia voastră? întrebă cu îngrijorare Kel.

— Pe mine nu mă pândeşte nicio primejdie, răspunse Pefy. Plecați şi fie ca zeii să vă apere.

Un fulger brăzdă cerul, tunetul vui şi stropii grei ai unei ploi calde începură să cadă.

Preoții se strânseră ca să-i convingă pe soldații greci să nu dea buzna în templu. Pefy li se alătură, facându-şi auzită vocea gravă.

— Împrăştiați-vă, le porunci el soldaților. Sunt Marele vistiernic şi vorbesc în numele Faraonului.

— Nu-l ascultați, strigă judecătorul Gem, croindu-şi drum printre rândurile de mercenari.

Omul ăsta e un trădător şi ascunde nişte ucigaşi.
— Greşeşti, Gem. Urmăreşti oameni nevinovaţi!
— Niciun templu nu e în afara legii. Soldaţii lui Amasis vor pătrunde înăuntru şi vor pune mâna pe ucigaşii care uneltesc împotriva regelui.
— Le interzic să pângărească sanctuarul lui Osiris!
— Dă-te la o parte, Pefy!
— Niciodată!
— Moarte trădătorului! răcni comandantul mercenarilor, a cărui lance, aruncată cu toată forța, străpunse pieptul lui Pefy.
Fostul Mare vistiernic se prăbuşi, preoții fugiră şi soldații năvăliră în sanctuar.
„Aş fi preferat un proces”, gândi Gem, deplângând această tragedie. Dar una peste alta, căpetenia uneltitorilor fusese răpusă.

*

Furia ploii şi a vântului le îngreuna mersul lui Kel şi lui Nitis. Totuşi, răzbiră până în port, unde îi aştepta, răbdător, Vânt-de-Miazănoapte. Uitând o clipă de zbuciumul naturii, îl mângâiară, apoi se îndreptară tustrei spre capătul cheiului.
În această zi cumplită a marii înfruntări dintre Horus şi Seth[16], trebuia să stai în casă, să nu te scalzi, să nu te urci pe corabie şi să nu

---

[16] Cea de-a 26-a zi din prima lună a anotimpului *akhet*, aproximativ 14 august.

călătoreşti. Nilul se dezlănţuise, valuri uriaşe izbeau vasele, ameninţând să le scufunde. Părăsindu-şi locurile unde stăteau de veghe, soldaţii căutau să se adăpostească.

— Repede, urlă Bebon, desfac ultima parâmă şi plecăm!

— E o nebunie, socoti Kel. Corabia se va duce la fund, iar noi o să pierim înecaţi.

— Măgarul zeului Seth ne va ocroti, zise Nitis. El cunoaşte taina furtunii şi nu se teme de ea.

Toţi trei reuşiră să se suie la bord.

— Corăbierul care făcea de strajă a fugit, observă Bebon, ud leoarcă, şi n-o să reuşim să manevrăm corabia.

— Să plecăm totuşi, hotărî Nitis.

Noi fulgere sfâşiară cerul negru precum cerneala. Kel strânse cu putere amuleta pe care-o purta şi o cuprinse în braţe pe Nitis.

Împinsă de curent, scuturată de rafalele de vânt, corabia Marelui vistiernic ucis dispăru în noapte.

56

Soarele risipi ultimii nori. Cumplita furtună, care se stinsese abia în zori, pricinuise pagube însemnate, iar vântul sufla şi-acum dinspre răsărit cu o forţă rar întâlnită.

Ieşind din templul lui Osiris unde mercenarii dădură doar peste preoţi, judecătorul Gem se opri în faţa trupului neînsufleţit al lui Pefy. Oare cum un demnitar desăvârşit ca el căzuse în

greşeală?

— Îngropați-l, le ordonă magistratul soldaților.

Comandantul garnizoanei avea să fie pedepsit câteva zile pentru încălcarea regulamentului, iar Gem va întocmi un raport amănunțit pe care-l va trimite regelui Amasis.

O bucată din chei fusese distrusă şi toate corăbiile suferiseră mari stricăciuni.

— Două s-au scufundat, zise un corăbier, iar cea a Marelui vistiernic a dispărut.

— A văzut-o cineva plecând? întrebă judecătorul.

Până la urmă fu găsit un martor, încă răvăşit de cele întâmplate.

— Din pricina ploii puternice, nu vedeam prea bine. Dar sunt sigur că am zărit un bărbat şi o femeie urcând la bord cu un măgar. Apoi vasul s-a desprins brusc de chei, iar curentul l-a purtat cu o iuțeală de necrezut.

— S-a făcut fărâme, îşi dădu cu părerea corăbierul, şi călătorii au pierit înecați.

— O să începem căutările, hotărî judecătorul.

— Reparațiile ne vor lua mult timp!

— Cât de curând vor sosi alte corăbii de-ale gărzilor ca să ne ajute.

— Cu tot respectul, aceste cercetări nu-şi au rostul. Nici măcar un corăbier încercat n-ar fi supraviețuit unei asemenea furtuni. Iar crocodilii şi peştii nu vor lăsa nicio fărâmă din trupurile înecaților.

*

Henat vizită mai multe temple străvechi, aşezate pe malul apusean, îndeosebi pe cele ale lui Ramses II[17] şi Ramses III[18], edificii gigantice cu multe dependințe în jur. Magaziile, atelierele şi bibliotecile erau folosite şi acum.

Patru slujitori îndeplineau şi cele mai mărunte dorințe ale intendentului palatului regal, având grijă să nu-i lipsească nimic. Henat stătu de vorbă cu meşterii, vrând să afle cum lucrau aceştia şi cum se descurcau atunci când întâmpinau greutăți.

La Ramesseum, îl descusu îndelung pe meşterul care pregătea papirusuri de cea mai bună calitate, singurele folosite la scrierea ritualurilor. Meşterul ducea o bună parte din ele Divinei Adoratoare şi astfel poposea adesea la Karnak. El era, totodată, comandantul iscoadelor lui Henat din acest oraş.

— Ce onoare să vă primim la Theba!

— Să lăsăm deoparte vorbele curtenitoare. Am nevoie de informații sigure.

— Pe-aici nu se întâmplă mai nimic. Provincia e liniştită, templele veghează la bunul mers al treburilor, spre mulțumirea tuturor, iar oamenii se îndeletnicesc mai ales cu venerarea zeilor.

— Spune-mi câte ceva despre marele intendent

---

17 Ramesseum.

18 Medinet Habu.

Sheshonq.

— Preot şi în acelaşi timp conducător destoinic al administrației, se bucură atât de prețuirea demnitarilor, cât şi de cea a poporului. Deşi pare un om greoi şi căruia îi place să mănânce bine, e un muncitor sârguincios şi grijuliu. Dă dovadă de multă severitate şi nu-i suferă pe cei leneşi şi nepricepuți. Divina Adoratoare n-a greşit când l-a numit mare intendent.

— Te-ai întâlnit de curând cu ea?

— N-a mai primit pe nimeni de vreo două luni încoace. Slujitorii apropiați susțin că sănătatea i se şubrezeşte văzând cu ochii. Totuşi, continuă să celebreze anumite ritualuri, dar nu trece de zidurile Karnakului, petrecându-şi cea mai mare parte a timpului în palatul său.

— Sheshonq o vizitează?

— De cel puțin trei ori pe săptămână. Trebuie să-i ceară sfatul înainte de a lua hotărâri importante privind cârmuirea provinciei. Dar, în ultimele zile, a refuzat să-l vadă şi pe el. Unii cred că este pe moarte.

Vasăzică, Sheshonq nu mințea. Însă Henat, prevăzător din fire, voia să fie întru totul sigur.

— Îl cunoşti pe doctorul Divinei Adoratoare?

— M-a îngrijit cândva. Un om binevoitor şi iscusit din cale-afară.

— Dă-i de ştire că sunt bolnav şi trimite-l la locuința mea. Cumva marele intendent strânge şi pregăteşte în secret o armată?

— Fiți liniştit! Trupele de ordine de aici, puțin numeroase, sunt departe de a alcătui o armată. Gărzile din Karnak se mărginesc să păzească intrările în temple. Strălucirea spirituală a Divinei Adoratoare rămâne neştirbită, dar bătrâna preoteasă nu aduce câtuşi de puțin a căpetenie războinică.

*

Din corabia Marelui vistiernic Pefy se mai vedeau doar nişte biete resturi. Furia Nilului zdrobise vasul, altminteri foarte solid.

— S-au găsit rămăşițe omeneşti? le întrebă judecătorul Gem pe gărzile însărcinate să cerceteze epava descoperită lângă Dendera, între Abydos şi Theba.

— Fluviul şi făpturile sale n-au cruțat nimic.

Kel, Nitis şi Bebon – înecați… Poate că, într-adevăr, aşa era.

Neîncrezător, judecătorul îşi continuă cercetările mult spre sud.

Zadarnic.

Având în vedere tăria furtunii care ținuse ore întregi, fugarii nu avuseseră nicio şansă de scăpare. Oare magistratul n-ar trebui să se plece în fața adevărului, să recunoască dispariția lor și să înceteze cercetările?

Însă cei trei scăpaseră deja din atâtea primejdii… O umbră de îndoială stăruia.

Judecătorul Gem chemă un mic grup de mercenari şi le împărți ordine.

*

Cărând o traistă grea de piele plină, cu leacuri, doctorul intră în odaia lui Henat, care stătea aplecat asupra raportului uneia dintre iscoadele sale.

— Am venit cât am putut de repede. Ce vă doare?

— Mă simt minunat.

Doctorul ridică din sprâncene a mirare.

— Nu înțeleg! Mi s-a spus că...

— Doream să vă văd, doctore. Toți vor crede că ați îngrijit un bolnav. De fapt, am nevoie de ajutorul vostru.

— Bineînțeles.

— Sunteți doctorul personal al Divinei Adoratoare?

— Într-adevăr.

— Vreau să ştiu tot despre starea ei de sănătate.

— Îmi pare rău, dar e cu neputință. Datoria îmi impune să fiu mut în astfel de privințe.

— Uitați de ea!

— Cu neputință, vă repet.

— Nu ne înțelegem deloc, doctore. Vă cer un răspuns sigur. Altminteri...

— Mă amenințați?

— Pe doamna voastră şi pe familia domniei voastre. Regele mi-a încredințat o misiune şi am s-o îndeplinesc.

— Ați îndrăzni să...

— Dispun de puteri depline, şi pentru mine

contează doar să slujesc statul. Vă sfătuiesc din toată inima să-mi răspundeţi.

— Să trădez încrederea bolnavei mele mă mâhneşte nespus şi…

— Împrejurările ne silesc să facem asta.

Doctorul înghiţi în sec.

— Îmi cereţi mult.

— Ceea ce-mi veţi mărturisi rămâne între noi doi. Domnia voastră veţi păstra tăcerea şi eu la fel.

Doctorul trase adânc aer în piept.

— Divina Adoratoare suferă de mai multe boli care nu pot fi tămăduite. Are inima slăbită, plămânii obosiţi şi canalele de energie îngustate. Având în vedere vârsta sa înaintată, leacurile n-o ajută. Pot doar să-i uşurez într-o oarecare măsură chinul.

— Mai primeşte vizite?

— N-are destulă forţă şi refuză să-l vadă până şi pe marele intendent Sheshonq, cel mai de seamă sprijin al ei.

— Socotiţi că Divina Adoratoare e… pe moarte?

— Din păcate, da. Rezistenţa sa neobişnuită îi va îngădui să mai trăiască, poate, câteva săptămâni. Însă, dacă durerile vor deveni greu de îndurat, am să mă văd nevoit să-i dau leacuri puternice care o vor face să-şi piardă cunoştinţa şi să cadă într-un somn adânc. Mă gândesc, totodată, că o criză de inimă i-ar grăbi sfârşitul. Apropiata ei dispariţie va însemna o uriaşă

pierdere.

— Pe care o deplângem cu toţii, zise Henat, încântat să afle astfel de veşti bune.

Sheshonq spusese adevărul, iar Divina Adoratoare nu mai reprezenta câtuşi de puţin o primejdie.

*

După ce ieşi din locuinţa căpeteniei iscoadelor, doctorul simţi o imensă uşurare. Cu palmele jilave şi spatele asudat, se purtase ca un acrobat pe care Henat, cu răceala lui, îl băgase în toţi sperieţii. Dar izbutise să se stăpânească şi să respecte poruncile pe care i le dăduse slăvită preoteasă: să-l convingă pe acest temut demnitar că ea se afla în pragul morţii, iar puterile o părăsiseră cu totul. Astfel doctorul întărea spusele marelui intendent şi alunga pentru totdeauna îndoielile căpeteniei iscoadelor.

57

O clipă, doar o clipă, căpetenia uneltitorilor se îndoi de reuşita planului său. Zeii păreau să ocrotească un tânăr scrib menit să fie ţap ispăşitor, o preoteasă sortită templului şi un actor ambulant, iubitor de plăceri. O adunătură ciudată care n-ar fi trebuit să scape trupelor de ordine! Şi totuşi, ei îşi continuau călătoria nebunească, bătându-şi joc de gărzi şi de loviturile sorţii.

Dar asemenea noroc uimitor nu avea să dureze

la nesfârşit. Kel, Nitis şi Bebon erau osândiţi, amăgitoarele lor izbânzi nu-i vor duce nicăieri. În veci nu vor descifra papirusul criptat, iar când vor cunoaşte adevărul va fi prea târziu, mult prea târziu.

Să renunţe? Nici vorbă, întrucât nu mai avea de ales.

Sfârşitul se apropia şi unele dintre urmările sale se vor dovedi crude. Dar nu puteau fi ocolite. Căpeteniei uneltitorilor nu-i părea rău de nimic. Ca să-şi înfăptuiască hotărârea, luată acum multă vreme, avusese nevoie de răbdare şi iscusinţă. Şi să-şi câştige, pe rând, aliaţi fusese lucru primejdios.

Astăzi îi mai rămânea un drum scurt de străbătut, deşi nu avea cum să controleze desfăşurarea ultimelor întâmplări. Totuşi, nu simţea pic de nelinişte. Odată totul bine rânduit, nu va întâlni piedici în cale.

Şi ce dacă vor muri câţiva nevinovaţi? Din păcate, asta era. Zadarnic se străduia Kel, o să se lovească de ziduri de netrecut şi-şi va pierde viaţa.

*

Kel vomită litri întregi de apă. Minunându-se că încă e viu, îşi pipăi braţele, picioarele şi capul. Întregi!

Ridicându-se în picioare, descoperi malul râpos al Nilului, acoperit cu stuf. Cocoţat pe o

umbrelă[19], un abumarkub[20] îl privea.

— Corabia s-a scufundat! Nitis, Kel, unde sunteţi?

Pasărea îşi luă zborul.

Clătinându-se, actorul îşi croi drum prin hăţişul des. Retrăia cumplita furtună, simţea din nou suflarea furioasă a vântului, încerca să se agaţe de parapet. Corabia înainta din cale-afară de repede, săltând din val în val. Oare din pricina acestei iuţeli vor trece pe lângă Theba, fără să se poată opri acolo?

Lipit de catarg, reuşind să-şi păstreze echilibrul, Vânt-de-Miazănoapte sfida cerul! El era căpitanul acestui vas purtat de curent la voia întâmplării, doar el putea să întârzie dezastrul!

Kel şi Nitis se adăposteau în cabină. Cu disperare, Kel încerca s-o protejeze pe tânăra preoteasă şi s-o ferească de orice lovitură.

Noaptea părea veşnică, orele de-abia se scurgeau.

Un val monstruos înălţă corabia şi o aruncă spre mal. Bebon închise ochii, convins că n-o să-i mai deschidă niciodată.

Şi acum păşea iarăşi pe pământ, pornind în căutarea tovarăşilor săi pe care-i striga în van.

---

[19] Inflorescenţă în care pedunculii fiecărei floricele pornesc din acelaşi punct şi se ridică la aceeaşi înăţime ca pânza unei umbrele (n. tr.).

[20] Pasăre înaltă asemănătoare cu struţul, cu gât scurt şi gros, cu cap mare şi cioc enorm (n. tr.).

Cuprins de ameţeală, se aşeză jos. Doar el singur să fi scăpat? Era groaznic! Viaţa, această viaţă pe care-o iubea atât, îi apărea lipsită de rost şi crudă. Nici nu putea să îndure gândul că va trebui să se întoarcă la obiceiurile şi la viaţa sa obişnuită.

Învingându-şi oboseala, Bebon se ridică şi o luă spre fluviu. Hapy, duhul inundaţiei, o să-i mai domolească zbuciumul sufletesc.

— Unde te duci, Bebon? şopti o voce deloc străină. Nu te-ai săturat de apă?

— Kel! Eşti teafăr?

Plin de noroi, scribul era de nerecunoscut.

— Am doar nişte zgârieturi.

— Şi Nitis?

— Se spală. Tunica i s-a rupt fâşii-fâşii.

— Dar Vânt-de-Miazănoapte?

— S-a ales cu câteva răni şi cucuie. Doarme acum.

— O să ajung să cred că zeii chiar ne ocrotesc! Am scăpat cu viaţă dintr-o asemenea catastrofă, suntem iarăşi împreună, respirăm… Visez.

Cei doi prieteni se îmbrăţişară.

Apoi se apropiară de Nitis, care îl mângâia cu blândeţe pe Vânt-de-Miazănoapte.

— Furtuna lui Seth ne-a cruţat datorită prezenţei tale, îi mulţumi ea. Fără tine am fi pierit.

— Judecătorul Gem ar trebui să ne creadă morţi, zise cu speranţă în glas Kel, şi să înceteze

să ne mai caute.

— O să încerc să aflu unde suntem, îi înştiinţă Bebon. Să nu vă mişcaţi de aici. Stuful vă fereşte de privirile oricui.

Nilul înghiţise arcul lui Neit, amuleta din obsidian reprezentând cele două degete care despărţeau cerul de pământ, săculeţul cu pietre preţioase şi cuţitul grecesc. La picioarele lui Nitis zăceau cioburile statuetei Răspunzătorului. Ducându-i teferi şi nevătămaţi pe malul răsăritean al fluviului, Răspunzătorul îşi îndeplinise menirea. Kel şi Nitis desenară pe nisipul umed, fiecare în dreptul său, semnele de pe papirusul criptat. Memoria nu-i înşela, iar textul rămânea de nedesluşit.

Vânt-de-Miazănoapte ciuli urechile.

Se apropia o barcă.

— Nişte pescari, observă Kel. Iar Bebon e printre ei!

Scribul dădu la o parte stuful şi barca trase la mal.

— Aceşti oameni cumsecade ne oferă găzduire, spuse actorul.

— Dar n-avem cu ce să le plătim.

— Au avut noroc azi la pescuit şi sunt fericiţi să poftească nişte bieţi călători să împartă cina cu ei. Le-am mărturisit că am pierdut tot întrucât corabia noastră încărcată cu mărfuri a naufragiat.

— Aici, lângă Theba, furtuna n-a avut atâta

forță, îi lămuri unul dintre pescari, de care ceilalți păreau să asculte. Să mergem la coliba noastră. Acolo o să facem focul şi o să frigem peştii.

Chinuit de dureri, Vânt-de-Miazănoapte abia se ridică de jos.

— N-aveți o bucată de pânză pentru soția mea? întrebă scribul. Tunica i s-a rupt.

Pescarul tăie o fâşie din țesătura grosolană pe care-o păstra ca să cârpească pânza bărcii. În ciuda veşmântului sărăcăcios, pescarii fură vrăjiți de frumusețea lui Nitis.

— Ce transportați? întrebă unul.

— Urcioare cu vin, răspunse Bebon.

— Cerute de marele intendent al Divinei Adoratoare, bănuiesc.

— Nu, noi ne îndreptam spre Elefantina şi nu plănuiam să ne oprim la Theba.

Coliba se afla pe o colină de unde se vedea Nilul, acum liniştit. Pescarii îşi rânduiră harpoanele şi coşurile, apoi aprinseră focul şi aduseră de băut bere țărănească.

— V-ați întors din morți, băgă de seamă căpetenia pescarilor. De obicei, când se înfurie, fluviul nu dă drumul prăzii.

— Norocul nostru, zise Bebon. Când mă uit la peştii ăştia, mă apucă o foame straşnică!

Pescarii fripseră un chefal, un oxirinc şi un

lates[21]. Lung de un metru, acesta din urmă avea burta şi părțile laterale alb-argintii, iar spinarea brun-verzuie.

Lipindu-se de Kel, Nitis îi şopti câteva cuvinte la ureche. Când se împărțiră porțiile, scribul, fără să observe ceilalți, îl împiedică pe Bebon să se atingă de *lates.* Pescarii apreciară carnea acestuia, tare şi gustoasă.

— Va trebui să le povestiți gărzilor cele întâmplate, zise căpetenia. Asta ca să nu vă caute zadarnic. Am putea să vă conducem la cea mai apropiată cazarmă.

— Nu-i nevoie, se împotrivi Bebon. Arătați-ne drumul şi ne descurcăm singuri.

Căpetenia pescarilor apucă un harpon.

— Drumul va fi scurt, prietene. Noi suntem gărzile.

58

Mercenarii trimişi de judecătorul Gem să-i aresteze pe cei care le-ar fi trezit bănuieli îi înconjurară pe prizonieri, amenințându-i cu harpoanele.

Lipsiți de arme, Kel şi Bebon erau neputincioşi. Istovit, chinuit de dureri, Vânt-de-Miazănoapte nu se simțea în stare să lupte.

— Cine sunteți? întrebă comandantul soldaților.

— Nişte negustori, răspunse scribul.

---

[21] *Lates niloticus,* biban de Nil (n. tr.).

— Judecătorul caută un ucigaş a cărui descriere ţi se potriveşte, o tânără femeie foarte frumoasă ce aparţine preoţimii din Sais şi pe complicele lor, un actor ambulant. Un martor i-a văzut dispărând la bordul corăbiei trădătorului Pefy. Acesta din urmă a terminat cu uneltirile.

— Ce i s-a întâmplat? vru să afle Kel.

— Comandantul garnizoanei din Abydos l-a ucis pe Mai-marele vostru pentru că refuza să se predea.

— Dar Pefy era credincios regelui, sări numaidecât Nitis.

Mercenarul zâmbi.

— S-ar zice că-ţi pasă de soarta lui. Din câte ştim, acest demnitar necinstit îţi cunoştea bine familia şi nu i-a fost greu să te atragă de partea sa. Fuga voastră se încheie aici, mieluşeii mei.

O să vă ducem judecătorului, veţi fi osândiţi la moarte, iar noi o să primim o răsplată pe cinste!

— Nu cred, rosti Nitis cu seninătate.

Falsa căpetenie a pescarilor îşi încleştă degetele pe mânerul harponului. Se spunea că cei trei erau din cale-afară de primejdioşi şi aproape de neînfrânt. Un zvon prostesc, fără îndoială! De astă-dată, ucigaşii nu vor scăpa. Neputând să se bată, trebuiau să se recunoască învinşi.

— Sunt preoteasă a lui Nitis, adeveri tânăra femeie, şi învăţătorul meu mi-a arătat cum să tălmăcesc semnele şi simbolurile. Nimeni n-are cum să se ridice împotriva cuvântului zeilor, iar

ei au hotărât ca voi să dați greş.

— Speri să ne răpui prin formule magice?

— Nu voi avea nevoie de ele.

Mercenarii se priviră cu nelinişte, gata să folosească harpoanele.

— Fiți cuminți şi urmați-ne, le porunci ofițerul.

— Ați săvârşit o greşeală care vă va atrage moartea, îi lămuri Nitis, şi nici cel mai bun doctor n-ar izbuti să vă salveze.

— Doctor… Ce vrei să zici?

— Să mănânci dintr-un peşte *lates,* întrupare a zeiței Neit, de față cu o preoteasă de-a sa, e o greşeală de neiertat. Încălcând această rânduială, v-ați otrăvit. Sângele se înnegreşte, astupă plămânii şi înțepeneşte brațele şi picioarele. Nu simțiți că vă lasă puterile?

Cuprins de rău, un mercenar scăpă harponul şi căzu în genunchi.

— Ridică-te! îi ordonă ofițerul. Vrăjitoarea asta încearcă doar să ne sperie.

Un al doilea grec îşi dădu ochii peste cap.

— Isprăviți cu purtările astea de femeiuşti!

Când şi al treilea mercenar se prăbuşi, ofițerul simți cum trupul i se acoperă de o sudoare nefirească, iar privirea i se tulbură. Agitându-şi harponul, vru să-l arunce spre Nitis. Dintr-o săritură, Kel îl apucă de încheietura mâinii şi-l dezarma cu uşurință.

Lui Bebon nu-i mai rămase nimic de făcut. Toți soldații zăceau fără suflare.

— Dacă mâncam din peştele ăla... începu actorul.
— Nu te-am lăsat, îi reaminti Kel.
— Ba încă m-am şi supărat, într-atât de gustoasă părea carnea lui!
— Să plecăm, îi îndemnă Nitis.
— Folosindu-ne chiar de barca acestor netrebnici, îşi dădu cu părerea Bebon. Având în vedere înfățişarea noastră, gărzile fluviului n-o să ne deranjeze. O biată familie de pescari nu amenință siguranța regatului.
— Negreşit, intrările în Theba sunt păzite cu străşnicie! încercă Kel să-i mai domolească elanul.
— O să coborâm din barcă în nordul oraşului, la adăpost de orice priviri.
— Şi apoi?
— Ne descurcăm noi. Vrei să renunți tocmai acum, când ne aflăm aşa aproape de ținta călătoriei?
Tuspatru părăsiră locul acela înfiorător şi se îndreptară spre malul Nilului. Cu pas şovăielnic, Vânt-de-Miazănoapte se învoi până la urmă să urce în barcă. Bebon mânuia vâslele şi, după un drum lung sub razele fierbinți ale soarelui, le lăsă în grija lui Kel.
În zare se ivise o corabie a trupelor de ordine. La proră stăteau doi arcaşi.
Când trecură pe lângă ea, soldații îi cercetară cu ochi bănuitori pe cei trei oameni din barcă, atât

de mizer îmbrăcați.

— Ați avut noroc la pescuit? îi întrebă unul dintre soldați.

— Nu prea, de-aia ne şi întoarcem! le strigă Bebon.

Kel începu să vâslească mai repede. O mulțime de bărci alunecau pe apele Nilului, iar corăbii grele de mărfuri pluteau pe mijlocul fluviului.

— Opreşte, îl sfătui Bebon.

Barca trase lin la mal.

Vânt-de-Miazănoapte se bucură să calce iar pe pământ, iar Nitis contemplă îndelung un salcâm înalt, aidoma celui mai bătrân dintre arborii sacri din templul de la Sais, ale cărui flori se deschideau în cea de-a douăzeci şi treia zi din prima lună a inundației.

— Să ne reculegem, îi rugă Nitis, suntem în fața unui sanctuar al lui Neit.

Actorul n-o contrazise pe tânăra preoteasă, care rostea cuvintele de slavă. Soarele însuflețea frunzele delicate de salcâm, care sclipeau de parcă razele lui le înzestraseră cu o nouă viață. Un ibis comata, întrupare a spiritului luminos, îşi luă zborul către cer.

— Ştiu un drum care duce spre cartierele mărginaşe ale Thebei, mărturisi Bebon, dar pesemne că e supravegheat. Şi n-avem cu ce ne cumpăra nişte veşminte cuviincioase şi ceva de mâncare!

— Să urcăm malul, propuse Nitis.

La marginea potecii se vedeau două coşuri pline cu peşte şi o chingă.

— Zeița ne ajută în continuare, observă preoteasa. Bebon, foloseşte-te de o cracă uscată ca de un toiag şi prefă-te că suferi de dureri cumplite de spate. Eu am să te urmez la mare depărtare, împreună cu Vânt-de-Miazănoapte. El o să care coşurile, iar eu am să mă dau drept nevastă de pescar. Gărzile ne vor lăsa să trecem. Am să vând peştele în târg şi am să cumpăr veşminte şi sandale. Tu, Kel, amestecă-te într-un grup de țărani care merg spre un han în aer liber. Vorbeşte cu ei, râzi, fără să dai vreun semn de nelinişte. Ne vom întâlni la ieşirea dinspre oraş a târgului.

Bebon rămase cu gura căscată.

— Cunoaşteți… cunoaşteți locurile?

— Le descopăr acum. Cuvintele arborelui zeiței Neit au fost clare şi precise. Să ascultăm de ele.

Însă actorul nu le auzise.

Lui Kel nu-i venea să se despartă de Nitis.

— Să respectăm povețele zeiței, stărui preoteasa, şi vom trece peste această nouă piedică.

Planul întocmit de copacul vorbitor, la care Bebon se uita cu coada ochiului, presupunea mari primejdii. Dar actorul nu avea altul mai bun.

59

Marele intendent Sheshonq, iubitor al textelor vechi, îşi inspecta vastul locaş de veci de pe malul apusean al Thebei [22] . Coloanele de hieroglife inspirate din *Textele piramidelor* aminteau de neîncetatele schimbări ale sufletului în spaţiile cereşti şi de călătoria veşnică a spiritului luminos. În răstimpul îndelungatei sale cariere, Sheshonq primise învăţătură de la Divina Adoratoare. Iniţiat în misterele divine, conducea o adunare de preoţi însărcinaţi să cerceteze Tradiţia şi să le ofere desenatorilor, pictorilor şi sculptorilor motive de care să se folosească atunci când decorau mormintele.

Locaşul morţii era, de fapt, locaşul vieţii. Simplă şi grabnică trecere, existenţa omenească nu avea rost decât legată de lumea cealaltă. Lui Sheshonq îi plăcea să vină să mediteze aici. În inima tăcerii părelnice a pereţilor acoperiţi cu scene rituale, zeii îi vorbeau. Şi nimic nu era mai important decât să le asculte glasul.

— Sunteţi chemat cât mai iute, mare intendent, îl vesti secretarul său, stânjenit că tulbură gândurile Mai-marelui său.

— Pentru ceva care chiar nu suferă amânare?

— Mă tem că da.

Cu părere de rău, Sheshonq se smulse din pacea

---

[22] Mormântul teban 27.

locaşului său de veci.

Vădit supărat, scribul vistieriei îl aştepta la intrarea mormântului.

— Mare intendent, lucrurile nu mai pot merge aşa! Vă rog să luați fără întârziere măsuri hotărâte.

— Aş putea primi, mai întâi, câteva lămuriri?

— Scribul cirezilor trebuia să-mi trimită în dimineața asta trei boi graşi şi cinci gâşte. Dar am primit doar un bou şi două gâşte, fără o lămurire sau o părere de rău. Cât despre scribul hambarelor, a micşorat de capul lui tainul brutăriei din Karnak. Cu alte cuvinte, nu se va mai pregăti destulă pâine pentru toți slujitorii templului. Şi oamenii ăştia pretind că-şi fac treaba! Merită o ciomăgeală zdravănă. Dacă aş avea puterea voastră, i-aş înlocui numaidecât cu administratori pricepuți.

— Am să îndrept aceste neajunsuri, făgădui Sheshonq.

— Arătați-vă neînduplecat, mare intendent! Altminteri, o să se ajungă la o adevărată harababură.

Sheshonq auzea adesea astfel de cuvântări. Peste măsură de cicălitor şi pretențios, scribul vistieriei nu contenea să tune şi să fulgere împotriva colegilor săi, învinuindu-i de greşeli grave înainte chiar ca aceştia să le săvârşească. Scribul ogoarelor bea prea mult, cel al hambarelor îşi pierdea vremea cu certuri în

familie, cel al turmelor stătea ore întregi la taifas, iar cel al corăbiilor nu deosebea lucrurile importante de restul.

Sheshonq îşi petrecea o bună parte din timp îndreptându-le greşelile şi potolind certurile. Totuşi, oamenii săi îşi iubeau munca şi nu încercau niciodată să scape cât mai iute de sarcinile lor. La adunarea din fiecare săptămână, marele intendent reuşea să le domolească pornirile duşmănoase, spre binele tuturor. Îi asculta răbdător pe toți şi nu privilegia pe nimeni. Iar scribii, ştiindu-l cinstit şi nepărtinitor, îl respectau şi aveau încredere în judecata lui.

La fel ca şi cele din urmă, ziua de azi se anunța lungă şi încărcată. Trecând dintr-o odaie de lucru în alta, Sheshonq stingea vrajba şi reînstăpânea armonia. În ciuda slăbiciunilor omeneşti, templul continua să existe şi zeii erau slujiți cum se cuvine. La munca obişnuită se adăuga acum şi delicata misiune de a-l împinge pe Henat să creadă anumite lucruri. După spusele doctorului Divinei Adoratoare, Henat muşcase momeala.

Dar înaltul demnitar, şiret şi bănuitor, va mai şovăi poate o vreme, până să pună temei cu totul pe mărturia doctorului.

Sheshonq porni spre vila căpeteniei iscoadelor, a cărei intrare era aspru păzită. Marele intendent îi felicită pe slujitori pentru atenția lor şi porunci

ca Henat să fie înştiinţat despre sosirea sa.
Locuinţa nu era lipsită de farmec. Picturile de pe ziduri înfăţişau ciocârlii zburând peste straturi de albăstrele. Aceste culmi de măiestrie şi graţie îl făceau pe privitor să uite lesne de greutăţile lumii de afară.
Henat apăru.
— Divina Adoratoare a răspuns cererii mele, mare intendent?
— Din păcate, nu. Nici de ale mele nu ţine seama. Lipsindu-mi sfaturile ei precise, trebuie să potolesc certurile dintre scribii însărcinaţi să conducă diferite părţi ale administraţiei. O uriaşă bătaie de cap!
Henat se feri să zâmbească. Mărturisirea lui Sheshonq se potrivea cu raportul întocmit de unul dintre oamenii săi.
Descumpănit, marele intendent se mulţumea să îndeplinească treburile zilnice în aşteptarea morţii bătrânei preotese, care nu mai primea pe nimeni, nici măcar pe Sheshonq.
— Îmi pare rău că pomenesc de ceva atât de trist, dar… cum se hotărăşte cine îi va urma?
— Divina Adoratoare îşi alege o fiică spirituală pe care o asociază la tron ca s-o pregătească. La moartea Mamei sale, fiica ia asupra ei toate datoriile rituale.
— Şi această alegere a fost făcută?
— Nu în mod clar. Totuşi, Majestatea Sa nu şi-a tăinuit gândurile. Vrea s-o adopte pe Nitocris,

o preoteasă tânără, iubitoare, a învățăturilor sacre.

„Cu siguranță, îşi spuse în sinea sa Henat, acest intendent cumsecade nu-mi ascunde nimic”.

Într-adevăr, căpetenia iscoadelor aflase deja de la oamenii săi ceea ce-i destăinuise Sheshonq. Sfielnică şi reținută, tânăra Nitocris va trăi retrasă la Karnak şi nu va avea o strălucire spirituală asemănătoare cu cea a Divinei Adoratoare de acum.

Gândindu-se la scribul Kel, lui Henat îi venea să râdă. Să se străduiască atât şi să treacă prin sumedenie de primejdii degeaba! Chiar dacă ar ajunge până la Divina Adoratoare, ar vedea doar o bătrână ce trage să moară şi care n-ar fi în stare să-l ajute.

— Am pus la cale un banchet în onoarea voastră, rosti Sheshonq cu însuflețire. Vor veni scribii care răspund de templele de pe malul apusean şi care sunt fericiți să vă întâlnească.

— Îmi pare rău că-i dezamăgesc. N-o să iau parte la petrecere.

Chipul marelui intendent se întunecă.

— V-am jignit cu ceva, am săvârşit vreo greşeală cumplită, am…

— Nu vă faceți griji, mare intendent! Nu-i vina voastră şi vă mulțumesc pentru primirea fără cusur de care m-am bucurat la Theba. De altfel, am să-i vorbesc despre asta regelui şi vă doresc să vă păstrați rangul şi slujba. Noua Divină

Adoratoare va avea nevoie de experiența voastră. Să vegheați în continuare cât mai bine asupra frumoasei provincii tebane.

— Mă voi strădui, îl asigură Sheshonq, dar refuzul vostru…

— Are o pricină simplă: mă întorc la Sais. M-a încântat şederea aici şi v-am prețuit mult ospitalitatea. Dar nu vreau să intru cu de-a sila peste o muribundă şi prefer să mă întorc la palatul din capitală unde mă aşteaptă vrafuri de registre.

— Poate dacă aş mai face o încercare să fiți primit şi…

— N-are rost, zise răspicat Henat. Să-mi dați de veste când e înmormântarea. Un trimis al regelui va veni ca să fie de față.

— Nu îndrăznesc să vă cer o favoare…

— Îndrăzniți, mare intendent.

— Ați vrea să-l asigurați pe rege de credința mea deplină?

— N-am să uit.

Adevărat cârmuitor al provinciei tebane, Sheshonq îşi încovoia spinarea, mlădios ca o trestie. O purtare atât de mulțumitoare şi liniştitoare! Exista un singur neajuns: iscusitul demnitar trăgea zadarnic nădejde că i se vor încredința slujbe mult mai înalte. La curtea din Sais n-ar fi de niciun folos. Pe când aici, controla totul în folosul lui Amasis.

— Theba va avea plăcerea să vă revadă?

— Zeii vor hotărî, răspunse Henat.

Marele intendent se îngriji el însuşi ca pregătirile de plecare a căpeteniei iscoadelor să se termine cât mai repede. Şi când îl văzu pe Henat părăsind cheiul din Karnak, se felicită în sinea sa că dusese cu bine la capăt planul întocmit de Divina Adoratoare.

60

La ieşirea din canalul care ducea la debarcaderul templului din Karnak, corabia lui Henat se încrucişă cu o alta, încărcată de gărzi şi soldaţi. La pupă, stătea aşezat sub o umbrelă judecătorul Gem. În clipa în care cele două vase se atinseră uşor, căpetenia iscoadelor îl strigă pe magistrat.

O manevră iscusită lipi corăbiile una de alta şi cei doi bărbaţi se retraseră în cabina lui Gem.

— Părăsiţi Theba, Henat?

— Într-adevăr.

— Divina Adoratoare v-a asigurat de sprijinul său deplin?

— N-am văzut-o.

— Vă bateţi joc de mine.

— Nu am îndoieli că e grav bolnavă şi că-şi trăieşte ultimele zile. Nu-l mai primeşte nici măcar pe marele ei intendent şi n-o să ajute pe nimeni. De aceea mă întorc la Sais. Și ar fi bine să faceţi la fel.

— Nu trebuie să-mi spuneţi ce să fac, Henat.

Continui cercetările după cum cred eu de cuviință.

— Nişte cercetări care se cam lungesc!

— Credeți?

Privirea zeflemitoare a judecătorului trezi curiozitatea căpeteniei iscoadelor.

— Nu uitați, Gem, că aveți datoria să-mi dezvăluiți tot ce aflați.

— Dar domnia voastră n-aveți aceeaşi datorie? Şi părerea mea e că nu o respectați.

— Părerile voastre nu mă interesează.

— Pe de altă parte însă, una dintre faptele importante petrecute în răstimpul căutărilor mele ar trebui să vă atragă atenția.

Henat îşi dădea seama că de data asta îi scăpa ceva. Şi întrucât judecătorul dorea să se bucure de un crâmpei de triumf, căpetenia iscoadelor îi lăsă această plăcere.

— Vreți să-mi povestiți?

— Dacă-mi oferiți ceva în schimb. Ce-ați descoperit la Theba privitor la scribul Kel şi la complicii săi?

— Nimic, chiar nimic.

— Şi vă închipuiți c-o să vă cred?

— Dacă ucigaşul ar fi fost zărit, oamenii mei mi-ar fi dat de ştire.

Magistratul se arătă convins.

— Am decapitat trupa uneltitorilor, mărturisi el.

— L-ați arestat pe Kel?

— Mai-marele său a fost ucis.

— Mai-marele său...

— Trădătorul Pefy. Îşi adăpostea complicii în locuința din Abydos şi le-a îngăduit să fugă. Comandantul mercenarilor greci l-a străpuns cu lancea. Dat fiind că nu primise un astfel de ordin, va fi pedepsit.

Tonul sec pe care fuseseră rostite aceste vorbe îl uimi pe Henat.

— I-am trimis deja veste Majestății Sale, care ştie acum că mă apropii cu paşi hotărâți de ținta căutărilor mele. Pefy voia să pună mâna pe putere folosindu-se de o cohortă de ucigaşi condusă de scribul Kel.

— Oare el e încă viu?

— Pesemne că nu. A pierit în timpul unei furtuni laolaltă cu cei mai apropiați complici ai lui, preoteasa Nitis şi actorul Bebon. După spusele corăbierilor cu care am discutat, tustrei s-au înecat. Dar nu le-am găsit leşurile.

— Le-au devorat crocodilii şi peştii!

— Se poate.

— Vă îndoiți?

— Preferam să le văd.

— Încăpățânarea nu-i neapărat o virtute, judecătorule Gem.

— Acum mă învățați meserie?

— În loc să vă pierdeți vremea căutând morți, întoarceți-vă la Sais.

— Încă nu mi-am încheiat cercetările. Doar eu voi hotărî când e timpul să le pun capăt.

— Theba e un oraş tare plăcut, iar marele intendent o gazdă fără pereche. Negreşit o să preţuiţi minunatele clipe tihnite petrecute aici.

— Am de gând să lucrez, nu să lâncezesc. Şi doresc să capăt sprijinul oamenilor voştri.

— Numai regele hotărăşte asta.

— Oricum o să încuviinţeze cererea mea scrisă, socoti magistratul. Lăsaţi-mă să câştig timp.

Căpetenia iscoadelor chibzui puţin.

— Căutaţi-l din partea mea pe meşterul care pregăteşte papirusurile de primă calitate la Ramesseum. El e conducătorul oamenilor mei din Theba.

Judecătorul va fi dezamăgit, întrucât meşterul n-avea nicio informaţie importantă pe care să i-o ofere.

— Vă mulţumesc pentru ajutor.

— Toate problemele astea pricinuite de Kel se termină cum nu se poate mai bine, aşa e? Iată-ne scăpaţi de ucigaş şi de aliaţii săi! Aţi ocolit un proces care ar fi dus oricum la pedeapsa cu moartea. Frumoasă reuşită, judecătorule Gem. Regele va fi încântat de felul în care v-aţi descurcat şi meritaţi cu prisosinţă câteva zile de odihnă la Theba.

— N-am câtuşi de puţin nevoie de odihnă şi vă repet că plănuiesc să-mi sfârşesc aici cercetările.

— Arestând nişte năluci? Bucuraţi-vă un pic de viaţă!

— Dar mi se pare că nu vă stătea în obicei aşa

ceva.

— Farmecul Thebei o să vă surprindă. Şi nu uitați să vă întoarceți la Sais.

— Drum bun, Henat.

Cele două corăbii se îndepărtară, cea a magistratului apucând spre cheiul din Karnak. Ofițerul care răspundea de paza templului îl întâmpină cu mult respect pe Gem.

— Locuința voastră e gata, zise el. Marele intendent vă roagă să-l iertați că, din pricina unor treburi administrative care nu suferă amânare, n-o să vă poată vedea decât mâine.

Vila în care stătuse până de curând Henat fusese curățată şi o armată de slujitori se pregătea să-i împlinească judecătorului cele mai mărunte dorințe.

— Locul ăsta nu-mi convine. Găsiți-mi o clădire în oraș.

Am nevoie de vreo zece odăi de lucru pentru slujbaşii mei, de o sală pentru adunări şi de o cazarmă. Încă două corăbii de-ale gărzilor nu vor întârzia să sosească şi o să-mi desfăşor oamenii pe cele două maluri.

— Trebuie să mă sfătuiesc cu marele intendent şi…

— E un ordin, îi tăie vorba Gem. Părerea lui nu schimbă cu nimic lucrurile. Am să rămân în casa asta doar o noapte.

Un bucătar cu obraji umflați se prezentă înaintea judecătorului.

— Cina e alcătuită din două gustări, adică…
— Renunțați la ea. Îmi ajunge o fiertură de bob.
— Ca vin, vă propun…
— Aduceți-mi apă.

Ornamentația plină de finețe a vilei nu-l mişcă pe Gem, care se aşeză la umbra unui sicomor şi citi, încă o dată, dosarul scribului Kel. Trebuia oare să-l închidă pentru totdeauna?

Un ofițer al gărzilor veni să-i dea raportul.

— Avem veşti despre mercenarii care se dădeau drept pescari. Veşti proaste.

— Au fost atacați?

— La prima vedere, nu. I-am găsit fără suflare în tabăra lor.

— Din ce pricină au murit?

— Doctorul zice că s-au otrăvit pentru că au mâncat dintr-un anumit peşte.

Ciudată întâmplare… Nu cumva preoteasa Nitis a folosit vreo otravă? Şi scribul Kel îşi ucisese tot aşa colegii din Casa tălmacilor!

Prin urmare, judecătorul n-o să închidă încă dosarul.

61

Favorit, câinele Divinei Adoratoare, se apropie de stăpâna sa cerşindu-i o mângâiere. Numaidecât, Acrobat, maimuțica verde, îl muşcă de coadă, chemându-l la joacă. Cei doi tovarăşi credincioşi îi bucurau inima Divinei

Adoratoare[23]. Dedicată întru totul lui Amon, divinul său soț, ea nu avea copii. Căsătoria ei simbolică chezăşuia statornicia creației şi îndepărta haosul. Reprezentantă pe pământ a principiului feminin primordial, Mamă a tuturor făpturilor, Divina Adoratoare împărtăşise taina lui Amon când fusese încoronată, şi datorită îndeplinirii zilnice a ritualurilor, unirea lor rămânea la fel de puternică.

„Mult preaiubita", „Stăpână a farmecului", „Bogată în favoruri", „Conducătoare a tuturor femeilor", suverana cârmuia universul şi pământul întreg, umplând sălile templului cu mireasma răspândită de roua sa, ea avea o voce care vrăjea şi cânta o muzică cerească.

Ca în fiecare dimineață, se purifică şi îmbrăcă o tunică lungă strânsă în talie cu o centură. Un preot îi încinse fruntea cu o fâşie de pânză roşie legată la spate cu un nod, care lăsa cele două capete să atârne pe umeri.

În pofida vârstei înaintate, Divina Adoratoare se bucura de o sănătate desăvârşită, hrănită de o energie care nu seca niciodată. Apropierea de

---

[23] Ea se numea *Ankh-nes-nefer-Râ,* „Regele trăieşte pentru ea (sau: viața îi apar ține), inima luminii divine (Râ) este desăvârşită", *Heqat-neferu-merit-Mut,* „Stăpână a perfecțiunii, iubită de Mut (soția divină a lui Amon, al cărui nume înseamnă în acelaşi timp «mamă» şi «moarte»)". Ca şi în cazul faraonilor, numele ei erau înscrise într-un cartuş. Această femeie excepțională a ocupat cea mai înaltă funcție sacerdotală din Theba vreme de şaizeci de ani.

divinității ştergea urma timpului, ținuta maiestuoasă şi frumusețea preotesei rămânând neatinse. Nu jinduia după anii tinereții şi-i mulțumea lui Amon că-i dăruise atâta fericire.

— Vreun curios prin preajmă? îl întrebă ea pe Mai-marele ritualiştilor.

— Majestate, templul e bine închis.

Divina Adoratoare se îndreptă spre „Cel mai strălucitor dintre monumente”, sanctuarul clădit de Thutmosis III şi menit inițierii marilor preoți din Karnak. Aici îi fuseseră dezvăluite marile mistere ale morții, renaşterii şi iluminării.

Preoteasa se opri înaintea statuii-cub ce-l înfățişa pe marele înțelept Amenhotep, fiul lui Hapu, citind un papirus desfăşurat pe genunchi. Înzestrată cu o viață mai presus de cea omenească, statuia trebuia purificată astfel încât nicio murdărie să nu spurce granitul. De aceea, Divina Adoratoare turnă peste ea apă din lacul sacru, imagine pământească a oceanului începuturilor lumii.

Apoi, un preot îi întinse o torță şi o conduse până la locul unde mocnea un jăratic. Un alt ritualist îi dădu o țepuşă în care era înfiptă o figură din ceară care reprezenta un răzvrătit cu capul tăiat şi mâinile legate la spate.

Divina Adoratoare o aruncă în foc.

Trosnetele semănau cu gemetele unui om supus la cazne.

Odată vrăjmaşul ars, preoteasa îşi încordă arcul

şi se prefăcu a trimite câte o săgeată în cele patru zări. Ritualul nimicea forțele răului, oprindu-le să întunece cerul şi strălucirea zeilor.

Calea celor pe care-i aştepta se elibera, în sfârşit. După ce trecuseră prin atâtea încercări, atingeau pământul teban. Totuşi, rămâneau de înfruntat multe primejdii şi reuşita misiunii lor nu era sigură.

Flacăra se stinse.

Cu pas domol, Divina Adoratoare porni spre cele două capele închinate lui Osiris, construite din porunca ei de-a lungul drumului ce ducea la templul lui Ptah. Apucând pe o mică alee pietruită, pătrunse în cea a lui Osiris, „stăpânul ofrandelor[24]".

Luând parte la sărbătoarea înnoirii sufletului regal, zeul îi dăruia hrană spirituală şi trupească. Pe zidurile capelei se vedea înfățişat faraonul Amasis, urmat de al său *Ka,* puterea de creație, păşind în pavilioanele ridicate cu prilejul acestei ceremonii. Regele îi oferea vin lui Amon-Râ, însoțit de Maat, iar Divina Adoratoare primea din mâinile zeului sistrele ale căror vibrații împrăştiau forțele vătămătoare. Scuipând foc, şerpii ascundeau aceste mistere de ochii neinițiaților, pe care îi tăiau în bucăți paznicii cumpliți, cu capete de crocodil sau pasăre răpitoare şi purtând cuțite asupra lor.

---

[24] *Neb djefau.*

În mijlocul sanctuarului se săvârşea încoronarea lui Osiris, după ritualurile de la Abydos. Divina Adoratoare venea adesea aici ca să le trăiască în spirit, pregătindu-se să treacă de porțile lumii nevăzute.

Marele său intendent, prieten şi sfătuitor Sheshonq lua şi el parte la toate acestea, fiind înfățişat pe unul dintre pereții capelei.

În acest loc, la adăpost de orice privire, Sheshonq îşi aştepta suverana.

— Majestate, căpetenia iscoadelor a părăsit Theba, convins că vi se apropie sfârşitul. Nu vă mai socoate o primejdie, aşa că a hotărât să se întoarcă la Sais.

— Dar oamenii lui au rămas aici.

— Asta nu mă îngrijorează deloc, întrucât îi cunosc pe toți. Conducătorul lor, un om destul de liniştit, n-ar trebui să ne dea prea multă bătaie de cap. În schimb, sosirea judecătorului Gem împreună cu o sumedenie de gărzi mă pune pe gânduri. Când mă voi întâlni cu el, am să încerc să-i aflu planurile.

— Fii cu mare băgare de seamă. Încăpățânat şi muncitor, acest înalt magistrat n-o să-şi slăbească strădaniile. Iar călătorii pe care-i aşteptăm se apropie de noi.

— Aşadar, sunt în viață!

— Zeii i-au ocrotit. Ultima parte a drumului lor va fi grea şi plină de pericole şi cel mai mărunt pas greşit îi va osândi la pieire.

— Dacă vă crede pe moarte, judecătorul Gem n-o să renunțe la cercetările sale?

— E călăuzit de o singură dorință: să-l aresteze pe scribul Kel. Și nimic nu-l va face să renunțe.

— Speram la un mic răgaz după plecarea lui Henat, zise cu amărăciune marele intendent. Şi-acum poate că trebuie să ne pregătim pentru tot ce-i mai rău! Să luăm legătura cu scribul şi cu prietenii săi va fi din cale-afară de anevoios.

— Ai rezolvat deja o mulțime de probleme care păreau fără ieşire, Sheshonq.

— Încrederea pe care mi-o arată Majestatea Voastră îmi umple inima de bucurie, dar nu m-am lovit niciodată de gărzi şi de judecătorii regelui Amasis!

— Însă tu ai la îndemână o comoară neprețuită: experiența. În fata forței sălbatice vei folosi viclenia.

— Oare judecătorul Gem o să-mi lase timpul necesar? N-o să scape niciun prilej să întindă capcane, iar scribul Kel ar putea cădea în ele.

— Caută să le zădărniceşti şi să eliberezi drumul spre Karnak, încă mai avem cum să salvăm Egiptul.

— Am să fac tot ce trebuie, chiar dacă e mai presus de puterile mele, Majestate.

Zâmbetul uşor al Divinei Adoratoare îl tulbură pe marele intendent, care îi admira noblețea înnăscută, demnitatea pilduitoare şi strălucirea fără pereche. Ca s-o slujească şi să se ridice la

înălțimea aşteptărilor ei, şi-ar fi dat şi viața.

62

Tot făcând pe bolnavul, Bebon sfârşi prin a avea dureri de spate. Aşa cum mergea, sprijinindu-se apăsat în toiag, nu aducea deloc a răufăcător primejdios, urmărit de trupele de ordine. Totuşi gărzile îl opriră la intrarea în Theba.

— Unde te duci, voinice?

— La tămăduitorul de oase din cartierul de miazănoapte.

— Eşti țăran?

— Plugar. Am înțepenit de şale şi nu mai pot să muncesc.

— Tămăduitorul are mâini bune, o să te vindece.

Dându-şi silința să şchiopăteze cât mai tare, Bebon o luă spre piața de peşte, care se întindea pe o mare parte din chei. Curând o zări pe Nitis, care isprăvea de vândut, la un preț bun, peştii aceia frumoşi, apreciați de cunoscători.

Schimbul aduse un câştig pe cinste: tunici, sandale, merinde felurite, mici vase uşor de vândut mai târziu.

— L-ai văzut pe Kel? îl întrebă preoteasa pe actor.

— Din păcate, nu. Sunt sigur însă că a trecut de gărzi, care-i opresc mai cu seamă pe scribi şi pe tinerele perechi.

Nitis puse tot ce căpătase în coşuri. Vânt-de-Miazănoapte se ridică şi primi să le care. Bebon

îi urmă până la ieşirea dinspre oraş a pieței. Pe drum se încrucişară cu o patrulă care nici nu-i băgă în seamă.

— O să rămân aici, hotărî actorul. Încercați să închiriați o cameră unde să ne putem schimba veşmintele.

În cartierul de nord al cetății lui Amon domnea o mare zarvă, din pricina numeroaselor magazii unde se strângeau mărfuri. Oamenii vorbeau tare, se tocmeau, schimbau măgari, cădeau la învoială asupra zilei când să transporte mărfurile.

Timpul trecea şi Bebon începea să se îngrijoreze.

O ceată de țărani se apropia. În frunte păşeau doi bărbați care discutau în gura mare, mulțumiți că se vedeau la oraş. În spatele lor, Kel!

Actorul îi făcu semn şi scribul se desprinse de grup. Amândoi se opriră la colțul unei străduțe şi se puseră pe aşteptat, sprijiniți cu spatele de un zid.

După puțin timp, Nitis veni după ei şi-i conduse la parterul unei case cu trei etaje. Aflată în reparații, clădirea servea drept adăpost.

— Nu seamănă a palat, observă Bebon, dar una peste alta, iată-ne la Theba! Nici nu-mi vine a crede.

— Oraşul acesta ar putea să fie mormântul nostru, zise Kel. Cum vom reuşi s-o întâlnim pe Divina Adoratoare?

— Mi se pare mai uşor de ajuns la marele intendent Sheshonq, mâna ei dreaptă. El e cel mai puternic om din Theba. Cârmuieşte administrația şi veghează la bunăstarea provinciei.

— Și dacă se arată duşmănos?

Actorul se posomorî.

— Atunci va trebui să ne luăm tălpăşița.

— N-am ajuns încă acolo, se amestecă Nitis. Şi deocamdată avem nevoie de un somn bun.

*

Judecătorul Gem îşi luă în stăpânire noua locuință. Vizită fiecare odaie de lucru şi împărți camerele clădirii oferite de administrație oamenilor lui. Secretarul magistratului rândui papirusurile şi tăblițele de lemn pe rafturi şi aranjă mobila după placul stăpânului său. Cărăuşii aduseră cele de trebuință: cerneală, stilete, calamusuri, gume, palete, cârpe şi o sumedenie de coşuri împletite.

În câteva ore, toți vor fi gata să se apuce de treabă. Pentru a adăposti soldații şi gărzile sosite de curând la Theba, mai multe case de peste drum fuseseră golite, iar cei care locuiau în ele – trimişi să stea o vreme prin alte părți.

Gem simțea că soarta cercetărilor sale se va juca aici. Kel şi complicii săi scăpaseră de aşa-zişii pescari, se feriseră de gărzile care păzeau cu străşnicie drumurile şi ajunseseră la capătul călătoriei lor. Numai că trebuiau să treacă şi de

porțile Karnakului. Şi toată această osteneală doar pentru ca să întâlnească o muribundă ce nu era în stare să-i ajute!

Oare Divina Adoratoare chiar trăgea să moară? De obicei, căpetenia iscoadelor nu putea fi dusă de nas. Întorcându-se la Sais, Henat îşi arăta clar convingerea. Dar dacă actorul Bebon lucra pentru el şi o să-l predea curând pe „prietenul” său Kel justiției?

Venirea marelui intendent îi întrerupse şirul gândurilor. De la bun început, acest om impunător, rotofei şi cu purtări plăcute îl scoase din sărite pe judecător.

— Nu speram să vă mai văd, îi spuse pe un ton sec Gem.

— Anumite sarcini legate de administrație m-au împiedicat să vă întâmpin şi vă rog să mă iertați. Provincia aceasta mare nu-i uşor de condus, credeți-mă!

— Fiecare cu greutățile lui.

— Sunteți mulțumit de locuință?

— Da, n-am nevoie de mai mult.

— N-ați dori o vilă liniştită, înconjurată de grădină, ca să vă odihniți mai bine?

— N-am de gând să mă odihnesc, ci să arestez un ucigaş de temut și şleahta sa.

— Dar am auzit că ar fi pierit înecați, se miră Sheshonq.

— Nu mai luați de bun orice zvon.

— Tebanii sunt în primejdie?

— Le voi asigura paza, dar mă bizui pe ajutorul lor, începând cu al vostru, mare intendent.

— L-aţi dobândit deja pe deplin, judecătorule Gem!

— Puneţi-mi la dispoziţie un plan amănunţit al oraşului şi al provinciei şi porunciţi trupelor de ordine să fie oricând gata de luptă.

— Oh! Trupele de ordine sunt puţin numeroase şi se mărginesc să protejeze templul din Karnak!

— Începând din această clipă, se supun ordinelor mele.

— Ar trebui s-o înştiinţez pe Divina Adoratoare despre toate acestea, dar…

— Cine vă opreşte?

Cuvintele ieşiră cu greu din gura lui Sheshonq.

— E vorba de o mare taină şi…

— Îl reprezint pe faraon şi vreau să ştiu tot. De altfel, doream s-o văd pe Divina Adoratoare şi să-i împărtăşesc planurile mele.

— Din păcate, n-o să fie cu putinţă, şopti Sheshonq, mâhnit. Sănătatea-i şubredă o sileşte să nu primească pe nimeni, nici măcar pe mine. Populaţia nu are habar despre această nenorocire, iar eu sunt întru totul descumpănit.

— Păstraţi în continuare tăcerea și vedeți-vă de îndatoririle care vă revin.

— Diseară vă poftesc la un banchet dat în onoarea voastră. Bucătarii noştri…

— Diseară va avea loc adunarea ofiţerilor armatei şi gărzilor. Şi socot că neapărat trebuie

să fiți de față.

*

O hartă mare fusese desfăşurată pe mai multe mese joase alăturate. Grație priceperii scribilor care o întocmiseră, judecătorul Gem îşi făcu o idee precisă despre cetatea lui Amon şi împrejurimile sale.

Teritoriul care trebuia supravegheat şi cercetat era atât de întins, încât descuraja pe oricine. Kel putea să se ascundă chiar în mijlocul oraşului, la țară sau într-un templu potrivnic cârmuirii lui Amasis.

Primul lucru care se cerea făcut era ca o parte din trupele de ordine să controleze malul apusean, iar cealaltă, malul răsăritean. Intrarea în Valea Regilor va fi închisă, iar în sanctuare nu vor pătrunde decât ritualiştii.

În orice clipă, gărzile îi puteau controla pe trecători şi negustori. Iar în apropierea clădirilor administrației vor exista noi posturi de strajă, fără a mai pune la socoteală înmulțirea pe apă şi pe uscat a patrulelor. În sfârşit, cel care îi va oferi judecătorului informații demne de atenție va primi o răsplată generoasă.

Înmărmurit, Sheshonq nu scoase niciun cuvânt.

Scribul şi prietenii săi nu aveau să iasă din această capcană şi n-o vor întâlni în veci pe Divina Adoratoare.

Purtând o tunică asiatică pestriță, cu părul strâns de o legătură multicoloră, încălțat cu sandale fine, Bebon arăta ca un desăvârşit negustor sirian aflat în căutare de câştiguri. Străbătând în lung şi-n lat marile piețe ale oraşului, intra în discuții cu toată lumea, folosindu-se de farmecul său.

— Mă miră numărul mare de gărzi, îi mărturisi el unui negustor de țesături. Când am fost ultima oară la Theba n-am văzut atâtea!

— În împrejurări neobişnuite se cer măsuri neobişnuite. N-ați auzit vorbindu-se despre o ceată de ucigaşi condusă de un scrib?

— Mi-au ajuns la ureche unele zvonuri nelămurite, recunosc.

— Ucigaşii ăştia de temut se ascund aici, la Theba! De aceea judecătorul Gem însuşi a desfăşurat aşa multe trupe. Cele două maluri sunt păzite cu străşnicie şi lepădăturile n-or să scape. Barem dreptatea şi ordinea sunt respectate în Egipt.

— Aşa e, aşa e, încuviință Bebon. Cu cât se termină mai repede toată povestea asta, cu atât o să fie mai bine pentru negoț.

— Foarte adevărat! Iar marele intendent Sheshonq, un om deosebit şi un administrator de prim rang, trebuie că nu vede cu ochi buni amestecul puterii din capitală în treburile de pe-aici. Tebanii se bucură de o oarecare libertate şi

cârtesc numaidecât, pe ascuns ce-i drept, împotriva felului în care conduce Amasis regatul. Singurul lor faraon e Divina Adoratoare.

— Mi-ar plăcea să-i propun marelui intendent nişte parfumuri dintre cele mai alese pentru templul din Karnak.

— Aveți noroc, astăzi vine la primăria din Theba şi-i primeşte acolo pe negustorii străini. Grăbiți-vă să cereți audiență.

— Mulțumesc pentru sfat.

Bebon trecu să-l ia pe Kel, îmbrăcat iar precum țăranii şi însoțit de măgarul său care căra hrană pentru vite. Tustrei aveau grijă să păşească apăsat, de parcă duceau pe umeri toată povara Celor Două Regate.

Soldații păzeau intrarea în primărie şi-i controlau pe vizitatori.

Sosirea marelui intendent, înaintea căruia păşeau vreo zece scribi cu veşminte elegante, nu trecu nebăgată în seamă.

— Când o să ne descotorosim de această armată? îl întrebă un slujbaş. Theba e un oraş paşnic şi liber!

Deocamdată n-avem încotro, i-o reteză Sheshonq. Însă, curând, lucrurile se vor lămuri.

Marele intendent schimbă câteva cuvinte cu administratorii săi, apoi intră în primărie urmat de negustorii împuterniciți. Lipsindu-i documentele necesare, Bebon nu-şi făcuse cunoscută dorința de a vorbi cu Sheshonq.

— Să ne ținem scai de el, îl povățui pe prietenul său. Într-o clipă sau alta, în jurul lui Sheshonq se vor afla mai puțini oameni şi ai să-i poți vorbi. Spune-ți necazul pe scurt şi cât mai convingător. Dacă-ți cere mai multe lămuriri, ai câştigat. Dacă nu…

Începu o lungă aşteptare.

La sfârşitul după-amiezii, Sheshonq ieşi din primărie. Refuză lectica şi porni către port, însoțit îndeaproape de scribi şi de soldați.

Sui la bordul mai multor corăbii, cercetă încărcătura şi verifică mărfurile propuse de negustori. Bebon se felicită că nu încercase vreun şiretlic!

Urmară discuții cu stăpânii corăbiilor, vânzătorii şi scribul vistieriei. Se tocmiră în privința cantităților, a prețurilor şi a zilelor de transport. Odată înțelegerile pecetluite, se felicitară călduros, şi marele intendent se îndreptă spre centrul oraşului.

Rămase o oră încheiată la scribul vistieriei ca să revadă socotelile de peste zi. La plecare primi să urce în lectică.

„Se întoarce acasă să cineze”, gândi cu ciudă Bebon.

Ca să pătrundă pe vastul domeniu al lui Sheshonq, cei doi prieteni s-ar fi lovit de multe piedici. Dar, cercetând atent împrejurimile, poate vor găsi o cale.

Lectica se opri în dreptul unei taverne în aer

liber. Marele intendent coborî şi se aşeză, singur, sub un umbrar din lemn. Fără îndoială, simțea nevoia să prindă puteri înaintea vreunui banchet dat de un înalt demnitar.

Respectându-i clipele de odihnă, gărzile, scribii şi purtătorii lecticii se țineau deoparte.

Iată prilejul mult visat!

Bebon îi aruncă o privire cu subînțeles lui Kel, care se apropia cu pas măsurat, urmându-l pe Vânt-de-Miazănoapte.

Cântărind situația, scribul se hotărî să treacă la fapte.

O să apuce pe cărarea ce se întindea pe lângă umbrar, apoi o să se întoarcă brusc la dreapta, o să străbată cu toată iuțeala distanța ce-l despărțea de intendent şi o să-şi spună păsul.

Oare va găsi cuvintele potrivite?

Îşi frământase mintea şi răsucise pe toate părțile zeci de formulări pe care le socotise într-un sfârşit jalnice. Aşa că alese vorbele cele mai simple: „Sunt scribul Kel, nevinovat de omorurile puse în seama mea. Dacă doriți să salvați țara de la dezastru, prezentați-mă Divinei Adoratoare şi am să-i dovedesc adevărul spuselor mele”.

Avea o şansă la un milion.

Ultima şansă.

Dar, înainte de orice, Kel şi-ar fi dorit tare mult să-i spună lui Bebon cât îi prețuia curajul şi prietenia. O să i-o mărturisească, pesemne, într-o altă lume.

Privirea actorului îl încuraja: nimic nu era pierdut! Uneori o aruncare de zaruri îți aducea o avere. Iar zeii nu-l vor părăsi în clipa aceea de grea cumpănă.
Kel înaintă.
Încă trei paşi şi soarta lui va fi hotărâtă.
— Ia ascultă, țărane, zbieră Bebon, ai putea măcar să-ți ceri iertare!
Uluit, Kel încremeni. Gărzile se treziră din toropeală, iar marele intendent, care ațipise şi el, deschise ochii.
— De necrezut, răcnea actorul, țărănoiul ăsta m-a îmbrâncit şi mi-a pătat tunica cea nouă! Uitați-vă şi voi! Vreau să-mi dea în schimb măgarul lui.
Fluturând poalele veşmântului murdar, luă gărzile drept martori.
— Pleacă de-aici, îi ordonă un ofițer. Ne-ai spart urechile.
— Cer dreptate!
— Vrei să simți bastonul ăsta pe spinare?
Bebon se trase un pas înapoi.
— Nu, oh, nu!
— Atunci dispari!
Lectica îşi reluă drumul.
Bebon şi Kel o luară în partea opusă şi se întâlniră departe de orice privire.
— De ce-ai făcut asta? se miră scribul.
— Era o capcană! Razele soarelui care asfințea au dat naştere unor sclipiri ciudate, chiar în

spatele umbrarului. Sclipirile unor lame de spadă! Unul dintre soldații ce stăteau la pândă s-a ridicat prea devreme. N-ai fi avut timp nici să deschizi gura.

Mâhnit, Kel socoti că adevărul sărea în ochi.

— Marele intendent e aliatul judecătorului Gem! Voia să mă atragă lângă el şi să-i ofere fiara pe tavă vânătorului.

— Să nu ne bizuim pe Sheshonq pentru a ajunge la Divina Adoratoare, întări Bebon.

64

— Îngăduiți-mi să-mi arăt adânca nemulțumire, îi zise marele intendent judecătorului Gem, atent să citească primele rapoarte ale gărzilor.

— În ce privință?

— M-ați folosit drept momeală fără să mă preveniți!

Magistratul se uită drept în ochii marelui intendent.

— Conduc aceste cercetări cum cred eu de cuviință şi n-am de ce să vă dau socoteală, Sheshonq.

— Sunt marele intendent al Divinei Adoratoare şi…

— Sunteți un supus al regelui Amasis şi trebuie să mă ascultați cum se cuvine.

Sheshonq înfruntă fără sfială privirea magistratului.

— Purtarea voastră e de neîngăduit.

— Nu mă supărați, îl sfătui judecătorul. Am dus o luptă îndelungată şi grea şi iată-mă în pragul izbânzii la Theba, un oraş aşa de plăcut şi de primitor. Datoria mea e să-l găsesc pe cel mai rău dintre ucigaşi şi să-l arestez. Mijloacele de care mă slujesc nu contează.

— Uitați de legi?

Ochii lui Gem scăpărară.

— Mărginiți-vă să-mi urmați poruncile, mare intendent, şi nu faceți nimic de capul vostru. Astfel vom păstra o amintire frumoasă despre timpul petrecut împreună.

Sheshonq se retrase.

Atacându-l şi disprețuindu-l, judecătorul săvârşise o mare greşeală. Marele intendent va povesti în stânga şi-n dreapta despre cele întâmplate şi nici măcar un singur teban n-o să le mai ofere sprijin gărzilor.

*

Gem puse stăpânire pe unul dintre numeroasele bacuri care făceau neîncetat legătura între cele două maluri. Farmecul priveliştilor nu-l mişca deloc, aşa că-i porunci luntraşului să grăbească manevrele. La debarcader verifică trupele de pază, apoi urcă într-o lectică care-l conduse la Ramesseum, templul străvechi al lui Ramses II.

Prefacându-se că cercetează locurile şi că se asigură de bunul mers al treburilor administrației, îi chemă la el pe meşterii ce răspundeau de diferite sarcini, printre ei

numărându-se şi omul lui Henat, meşterul care pregătea papirusurile de primă calitate.

— Îți cunosc îndeletnicirile secrete, spuse judecătorul.

— Nu înțeleg, eu…

— Degeaba minți. Mai-marele tău îți îngăduie să-mi vorbeşti.

— Aş vrea să văd un ordin scris de el.

— Dacă nu ți-e de ajuns cuvântul meu, temnița o să-ți dezlege limba.

Meşterul preferă să nu-l înfrunte pe magistrat.

— Sunt gata să vă fac pe plac.

— Ce l-a convins pe Henat că Divina Adoratoare e grav bolnavă?

— Mărturisirea doctorului ei. Bătrâna doamnă nu-l mai primeşte nici măcar pe marele intendent.

— Ar avea Sheshonq curajul şi putința de a se împotrivi justiției?

— Cu siguranță că nu! Se mulțumeşte să conducă treburile provinciei, să dea banchete somptuoase şi să-şi pregătească bogatul său mormânt. N-aveți a vă teme de nimic din partea lui. Fără sfaturile Divinei Adoratoare se simte pierdut. Liniştiți-l făgăduindu-i că-şi va păstra rangurile şi n-o să vă iasă din cuvânt.

— Nu strânge trupe fără ştirea nimănui?

— Câtuşi de puțin! Iar străjile din Karnak nu sunt alcătuite din mari războinici.

— Să-ți previi oamenii ca să fie cu ochii în patru.

Scribul Kel, preoteasa Nitis şi actorul Bebon se ascund la Theba. Ia aminte chiar şi la zvonuri şi dă-mi de veste numaidecât.

— Am înțeles.

Dar meşterul n-avea de gând să-şi atragă cine ştie ce necazuri, aşa că-i va trimite lui Gem numai rapoarte lipsite de importanță. Ucigaşii cu pricina păreau mult prea primejdioşi. Iar dacă va da de urma lor, meşterul n-o să-l înştiințeze decât pe Henat.

*

Nitis, Kel şi Bebon nu se amăgeau: pentru ei alianța dintre marele intendent şi judecătorul Gem era un dezastru.

— Ne poticnim tocmai acum când am ajuns aşa aproape de țintă! se amărî actorul.

— Să nu renunțăm, îi sfătui Nitis.

— Gem şi Sheshonq închid toate drumurile care leagă Theba de restul regatului. Să plecăm cât mai avem timp.

— Ca să mergem unde? întrebă Kel. Doar Divina Adoratoare ne poate ajuta să scoatem la lumină adevărul.

— Iar ea locuieşte în Karnak. Şi din pricina pazei straşnice n-avem cum să răzbim până acolo.

— Preoții şi meşterii intră şi ies în fiecare zi, îi aminti Nitis.

— Sunt controlați cu severitate, o contrazise Bebon. Iar dacă scăpăm de primele gărzi, nu înseamnă că gata, am şi reuşit. Fără îndoială, în

locuința Divinei Adoratoare nu se poate pătrunde.
— N-ai jucat în anumite mistere la Karnak? îl întrebă Kel.
Actorul părea stânjenit.
— Suverana templului nu gustă astfel de distracții şi-i preferă pe ritualiştii ei obişnuiți în locul unor oaspeți aflați în trecere.
— Dar ai cunoscut oameni de prin partea locului şi cu siguranță ai legat prietenii.
— Prea puține. Theba e mai puțin primitoare decât pare şi nu cunosc pe nimeni important.
— Nici măcar un singur slujbaş de la templu? stărui Nitis.
— Prin mijlocirea altcuiva.
— Iată o cale pe care s-o urmăm la o adică!
— Ba deloc. Singura cale e să părăsim provincia şi să ne găsim un adăpost sigur, departe de judecătorul Gem.
— Trebuie să ne încercăm norocul separat, socoti preoteasa. Unul dintre noi va reuşi s-o vadă pe Divina Adoratoare.
— Cu neputință, vru să pună capăt discuției Bebon.
— Una peste alta, cine-i omul pe care-l cunoşti?
— Un bărbat cumsecade, fără nicio putere.
— Ce meserie are?
— Portar.
— Pe cine slujeşte?
— Pe scribul Vistieriei.

— Îl ştii pe portarul scribului Vistieriei şi n-ai spus nimic!
— Uitasem.
— Iar el pe cine cunoaşte la Karnak?
— Pe Mai-marele grădinarilor.
— Grozav! Caută-l pe acest portar şi cere-i ajutorul.
— E prea primejdios. Refuz.
— Tu, Bebon, refuzi? se minună Nitis. Mă dezamăgeşti.

*

Întinsă pe o suprafață de patru sute cincizeci de metri pătrați, vila scribului Vistieriei era înconjurată de un zid în care se deschidea o singură poartă păzită întreaga zi de un slujitor neînduplecat, mândru de sarcina sa. Înarmat cu o mătură din fibre de palmier, păstra o curățenie desăvârşită în pragul porții, socotind că onoarea lui atârnă de asta.
În fiecare dimineață, înaltul demnitar îi înmâna lista cu vizitatorii şi cu cei care aduceau provizii. Portarul îi controla pe toți, îi ruga să aştepte şi-l înştiința pe intendent de prezența lor. Pe oaspeții nepoftiți şi pe cerşetori îi alunga fără milă.
Tocmai când se pregătea să se apuce de măturat, crezu că are vedenii.
— Bebon! Tu eşti? Chiar tu?
— Ei bine, da, m-am întors! Şi am nevoie de un mic ajutor din partea ta.
Portarul rămase nemişcat câteva clipe, apoi

ridică furios mătura.

— Nemernicule, am să-ți crăp țeasta!

65

Acoperindu-şi capul cu brațele, Bebon încercă în van să se ferească de loviturile de mătură.

— Vă rog, opriți-vă! strigă Nitis.

Surprins de vorbele tinerei femei, portarul lăsă mătura.

— Sunteți noua lui ibovnică?

— Nu, doar o prietenă.

— M-ar mira! Dezmățatul ăsta îşi duce prietenele în pat.

— Am scăpat de o aşa tristă soartă.

— Dacă e precum spuneți, mulțumiți-le zeilor şi luați-o la goană!

— De ce dați în Bebon?

— Pentru că i-a sucit mințile şi apoi a părăsit-o pe mica mea Aurora, o fată neprihănită şi neştiutoare.

— Să nu înflorim lucrurile, îl contrazise actorul. Mai întâi de toate, n-am fost primul ei iubit, şi-apoi n-am silit-o în niciun fel.

Portarul ridică din nou mătura.

— Şi te pomeneşti că nici n-ai părăsit-o în chip ruşinos.

Bebon se apără.

— I-am spus de la bun început: ne vom distra o vreme, apoi o să plec. N-a murit de durere, bănuiesc.

Mătura coborî.

— Nu, deloc. Templul i-a dat în grijă stupii de la marginea deşertului.

— Ca doctor, folosesc adesea mierea pentru tămăduirea bolnavilor, îl lămuri Nitis. Mi-aş dori s-o întâlnesc pe fiica voastră şi să discut cu ea despre diferite leacuri.

Plăcut impresionat, portarul se linişti şi-i arătă preotesei pe unde s-o ia ca să ajungă la stupină.

Apoi se întoarse spre Bebon, răstindu-se la el:

— Despre ce ajutor vorbeai?

— Am un prieten care caută de lucru şi m-am gândit că i-ai putea fi de folos. Vrei să-l vezi?

— Tot un dezmățat ca tine?

— Deloc! sări ca ars Bebon. E mai degrabă serios şi cumpătat.

— Adu-l la mine.

Actorul plecă să-l caute pe Kel. Portarul îl măsură din creştet până-n tălpi.

— Arătos băiat, îşi dădu el cu părerea. Dar la grădinărit te pricepi?

— Am lucrat din greu acasă la părinții mei.

— Prietenul meu, Mai-marele grădinarilor de la Karnak, are nevoie de muncitori cu ziua. Du-te la poarta de miazănoapte, pe înserat, şi spune-i că vii din partea mea.

*

Judecătorul Gem îi înmână rapoartele secretarului său.

— Aşază-le lângă celelalte.

— Ați găsit ceva demn de luat în seamă?
— Doar nimicuri legate de administrație.
În timpul zilei, două mărturii îi atrăseseră atenția magistratului. Un brutar îl văzuse pe scribul Kel într-o căsuță din cartierul de nord însoțit de zece bărbați înarmați. Iar un țăran era sigur că-l zărise în mijlocul unei grădini de palmieri, gata să scoată nişte arme dintr-un sac mare.
După ce făcuseră cercetările cuvenite, soldații veniră să-i dea raportul.
— Ce-ați aflat? îl întrebă judecătorul pe ofițerul răspunzător.
— Simple născociri. Oamenii ăia şi-au bătut joc de noi.
— Au luat în derâdere justiția! Să fie pedepsiți.
— Cu tot respectul, eu socot că e mai bine să uităm această întâmplare. Altminteri, nimeni nu va mai îndrăzni să vorbească.
— Legea e lege.
În culmea furiei, Gem trânti uşa odăii sale de lucru.

*

La poarta de miazănoapte a Karnakului, scăldată în lumina asfințitului, câțiva bărbați îl aşteptau pe Mai-marele grădinarilor.
— Se zice că e un om dezgustător, încercă să lege discuția un roşcovan.
— Şi greu de mulțumit, adăugă un tânăr. Niciodată nu poți să-i intri în voie.

— Eu, se amestecă un slăbănog, nu mă las călcat în picioare!

— Nici eu, sări prietenul său.

Un bărbat scund şi îndesat, cu cap pătrăţos, ieşi din rând.

— Voi patru, luaţi-vă tălpăşiţa de aici! strigă el cu voce puternică.

Roşcovanul se împotrivi.

— Ia ascultă! De ce să facem cum spui tu?

— Eu sunt Mai-marele grădinarilor şi cuvintele voastre nu mi-au plăcut.

Vinovaţii se împrăştiară. Restul trebui să îndure privirea scrutătoare a viitorului stăpân.

— Voi doi plecaţi. Feţele voastre îmi trezesc neîncrederea.

Rămaseră doar Kel şi un lungan cu aer obosit.

— V-ar plăcea să căraţi cobiliţe ce rănesc grumazul, să trudiţi toată noaptea, să udaţi legumele în zori, să irigaţi livezile şi să adunaţi ierburi de leac în amurg?

— Şi de dormit când dormim? întrebă lunganul.

— Când hotărăsc eu.

— Prea greu pentru mine! O să-mi încerc norocul în alt loc.

— Eu sunt gata să vă îndeplinesc poruncile, zise Kel. Portarul scribului Vistieriei m-a prevenit de la bun început.

— Un vechi prieten cu o gândire înţeleaptă! Te iau în slujba mea, băiete! Dar n-ai mâini de grădinar.

— Munca nu mă sperie.
— Atunci ia vasele astea pline cu apă şi urmează-mă.
— În templu?
— Nu în seara asta. Trebuie să ne îngrijim de grădinile din afara sanctuarului, împreună cu cei care lucrează pe timpul nopții. Încearcă să nu mă dezamăgeşti.
Trecând peste propria dezamăgire, Kel se înarmă cu răbdare şi curaj.

*

Divina Adoratoare contempla simbolul Abydosului, un stâlp cu o tainiță în vârf. Ea ascundea capul lui Osiris cel reînviat şi doar inițiaților în marile mistere le era îngăduit să-l vadă.
Bătrâna preoteasă recunoscu pasul apăsat al marelui intendent.
— Sper că-mi aduci veşti bune.
— Din păcate, nu, Majestate. Orice legătură între mine şi judecătorul Gem e ruptă. Mă urăşte, iar eu nu voi reuşi să-i schimb părerea. Totuşi, purtarea lui față de mine va stârni duşmănia tebanilor, care vor refuza să le dea ajutor gărzilor.
— A răscolit întreaga provincie?
— Întocmai, Majestate. Ba încă şi mai rău, a tăiat orice cale spre Theba şi m-a făcut să trec, în ochii tuturor, drept aliatul său. Cu alte cuvinte, Kel, Nitis şi Bebon mă socotesc un

apropiat al lui Gem şi nu vor cuteza să mă caute. Nu ştiu unde se ascund şi nici măcar dacă mai sunt în viață.

— Sunt, Sheshonq. Le simt prezența.

— Să ne plecăm în fața crudului adevăr, Majestate: nu vor izbuti să ajungă la noi.

— Dar zeii îi ocrotesc, nu-i aşa, mare intendent?

66

La marginea deşertului, Aurora, fiica portarului, îngrijea vreo treizeci de stupi, spre marea mulțumire a meşterului crescător de albine. Era vorba despre oale de pământ aşezate unele peste altele şi deschise albinelor, care îşi construiau fagurii, sub supravegherea atentă a tinerei femei, însărcinată să strângă mierea după ce îi afuma.

Pe când astupa un urcior care urma să fie trimis la Karnak, Aurora văzu un bărbat şi o femeie venind spre ea.

— Bebon! Te-ai întors la Theba?

— Nu-mi porți pică, Aurora?

— Mi-ai lăsat doar amintiri frumoase. Tânăra aceasta fermecătoare e soția ta?

— Nu, e o tămăduitoare care doreşte să te cunoască.

— Folosesc mult mierea, zise Nitis, întrucât are însuşiri vindecătoare deosebite. M-ar încânta să lucrăm împreună cât timp rămân la Theba.

— De ce nu? în schimb, o să mă învățați câte ceva despre boli şi leacuri.

— Bucuroasă.
Cele două femei se plăcură numaidecât una pe alta, iar Bebon se simți lăsat la o parte.
— Te-ai măritat, Aurora?
— Nu mă grăbesc! Pe tine nici nu te mai întreb.
— Din pricina greutăților meseriei nu puteam fi un soț bun.
— Ce-i cu tine?
— Mă las de meseria de actor. Călătorii prea multe şi oboseală prea mare. Aş vrea să mă statornicesc aici, la Theba, şi să-mi găsesc o slujbă la templu.
Aurora chibzui câteva clipe.
— Ar fi o cale… Dar să nu te-aştepți la o muncă uşoară.
— Nu-mi lipseşte curajul.

*

Stăpânul bucătăriilor din afara Karnakului se uită la Bebon cu neîncredere.
— Aşa deci, vrei să lucrezi pentru mine?
— Aurora, crescătoarea de albine, m-a îndemnat să vin aici.
— O copilă de ispravă! Caut un ajutor de bucătar, e drept, dar nu un leneş.
— Par eu astfel?
— Ori începi chiar de-acum, ori pleci.
— Încep.
— Trebuie să pregătesc prânzul pentru preoți. Curăță bucătăria şi ascute cuțitele.
Bucătăria nu ducea lipsă de nimic. Găseai oale,

talere, forme pentru pâine, pietre de măcinat, plăci din aramă pentru întinsul aluaturilor, linguri de lemn. Cu o bucată de bazalt, Bebon ascuți cuțitele lungi cu lamă ovală.

Stăpânul se arătă plăcut surprins.

— Te descurci, băiete.

— Însă cel mai bine îmi iese rasolul.

— Nu sufăr lăudăroşii, bagă de seamă! Iar preoților din Karnak le plac mâncărurile alese.

— Lăsați-mă să-mi încerc norocul.

Stăpânul stătu puțin în cumpănă.

— N-o să te iert dacă dai greş.

Bebon trecu numaidecât la treabă. Învățase cândva să prepare acest fel de la o doamnă atrăgătoare şi, urmându-i sfaturile, folosi limbă de vită, coaste, pulpă, ficat şi legume. Fierse totul la foc mic, fără a-şi slăbi nicio clipă atenția.

Stăpânul plecase să cerceteze cum merg lucrurile în celelalte bucătării, şi când se înapoie, se grăbi să guste.

— Grozav, socoti el, uimit. Preoții se vor desfăta, nu alta.

— M-aş bucura să le duc eu însumi rasolul.

— Ajutoarele mele şi cu mine ne vom îngriji de asta. Dar mai întâi vom mânca. Aşa că serveşte-ne nişte porții zdravene din minunăția asta.

*

Să cari o cobiliță la capetele căreia atârnau vasele grele pline cu apă era istovitor. Dar Kel nu se plângea, tot nădăjduind că va putea pătrunde

în Karnak.

Oare Nitis şi Bebon îşi găsiseră slujbe care să le îngăduie să treacă de gărzile ce stăteau de pază la toate intrările? încercându-şi norocul separat, nu atrăgeau atenția.

Scribul de-abia îndura despărțirea. Fără Nitis se simțea pierdut şi viața i se părea lipsită de orice bucurie. Numai nevoia de-a scoate la lumină adevărul îi dădea puterea să-şi continue această căutare nesăbuită.

În timpul nopții, zdrobit de oboseală, chinuit de dureri în ceafă, înainta pas cu pas şi deşerta apa din vase în şanțurile de irigație.

Mai-marele grădinarilor îi întrerupse munca.

— Tu de colo, vino cu mine. Trebuie să ducem flori la templu pentru ofranda de dimineață.

Kel fu însărcinat să poarte în brațe lotuşi albi splendizi, iar un coleg de-al său irişi.

— Divinei Adoratoare îi plac tare mult, îi mărturisi acesta scribului.

— Ai zărit-o cumva?

— Niciodată.

— Dar ştii unde stă?

— Asta da! Am mai depus flori la locuința ei.

Băiatul îi povesti totul pe-ndelete, iar Kel se strădui să țină minte drumul care trebuia străbătut.

Mai-marele grădinarilor discută îndelung cu străjile, apoi poarta de lemn se deschise, iar Kel îşi urmă stăpânul.

Se hotărâse cum o să facă: o să aşeze lotuşii în locul cuvenit, apoi o să se năpustească spre locuința Divinei Adoratoare. La adăpostul întunericului, va încerca să ajungă până la ea şi să-i vorbească.

Luați pe nepregătite, preoții vor arăta o slabă împotrivire. Dându-şi seama că se pregăteşte să săvârşească o nebunie, Kel o rugă în gând pe Nitis să-l ajute.

Dar nici n-avu timp să admire edificiile, că vreo zece gărzi îi înconjurară pe purtătorii de ofrande.

— Mai departe nu puteți merge, zise un ofițer. Înmânați-le florile ritualiştilor.

— Dar nu aşa se obişnuieşte, zise Mai-marele grădinarilor, eu…

— Ordinul judecătorului Gem. Întoarceți-vă afară!

67

Mierea pe care-o dădeau albinele îngrijite de Aurora era fără pereche. Dar nu slujea drept hrană. Întreaga cantitate ajungea la doctorii din Theba care-o întrebuințau pentru tămăduirea suferinzilor. Nitis admiră îndemânarea fetei şi nu scăpă prilejul s-o învețe câte ceva despre leacuri. O compresă unsă cu miere vindeca arsurile.

— Trebuie să-i duc doctorului Divinei Adoratoare zece vase cu miere, îi spuse Aurora. Ați vrea să veniți cu mine?

— Cu plăcere! O să-mi povestiți despre templul

acesta neasemuit.

Fericite că sunt împreună, celor două tinere drumul li se păru prea scurt. Aurora vorbi despre piloni şi obeliscuri, despre marile curţi interioare şi sala hipostilă, despre casele preoţilor permanenţi şi despre locuinţa Divinei Adoratoare pe care avusese norocul s-o vadă.

— O femeie strălucitoare, cu privire blândă şi poruncitoare, în acelaşi timp. Vârsta n-a lăsat nicio urmă asupra ei. Soţie a zeului Amon, ea atrage puterea lui binefăcătoare asupra regatului şi păstrează armonia celebrând ritualurile. Ea e adevăratul faraon al Egiptului. Celălalt, cel din Nord, nu se sinchiseşte decât de greci şi de armată.

Oamenii aşteptau înşiraţi în faţa intrării principale a templului.

Chiar din zori, judecătorul Gem dublase numărul străjilor şi înăsprise controalele. Ofiţerul comandant era prieten din copilărie cu Aurora şi nu-şi pierduse nădejdea că se va căsători cu ea.

— Ai adus miere?

— Zece vase bine astupate pentru doctorul Majestăţii Sale.

— Arată-mi documentul cu pricina, te rog.

— Iată-l.

Ofiţerul îl citi cu atenţie.

— Aerul deşertului te-a făcut şi mai frumoasă, Aurora. M-ai refuza dacă te-aş pofti la masă?

— Acum am de lucru până peste cap! Dar am să mă gândesc la propunerea ta.

— Făgăduieşti?

— Făgăduiesc.

— Poți să treci.

Nitis încercă să se strecoare în urma crescătoarei de albine.

— Stai pe loc! îi ordonă ofițerul. Cine eşti?

— O prietenă de-a mea, răspunse Aurora. Mă ajută să car vasele cu miere.

— Îmi pare rău, dar niciun străin nu e îngăduit înăuntru.

— N-ai putea să te abați puțin de la reguli?

— Poruncile judecătorului Gem sunt clare. Mi-aş pierde slujba.

— Am doar două mâini și zece vase!

— O să chem un preot. Iar tu să nu te mişti de-aici, zise ofițerul către Nitis. Trebuie să-ți pun câteva întrebări ca să verific cine eşti şi de unde vii.

Apoi luă în brațe o parte din vasele cu miere şi o însoți pe Aurora în templu. După ce găsi pe cineva care s-o ajute mai departe, se întoarse la postul de strajă.

Dar Nitis dispăruse.

*

În fața judecătorului Gem, Aurora nu-şi pierdu cumpătul.

— Unde şi cum ați întâlnit-o pe această femeie?

— Vedeam de stupi când ea s-a apropiat şi a

intrat în vorbă cu mine. S-a despărțit de curând de soțul ei şi căuta de lucru.

— Cum o cheamă?

— Ashait, e siriancă. Are trei copii şi se plângea de sărăcie, întrucât aveam nevoie de cineva să-mi dea o mână de ajutor, am luat-o pe lângă mine.

— Nu era însoțită de unul sau doi bărbați?

— N-am văzut-o decât pe ea.

— După spusele ofițerului, ați numit-o „prietenă”. Destul de curios pentru o slujitoare!

— M-au mişcat necazurile ei şi ne înțelegeam tare bine.

— Dacă-mi ascundeți vreun lucru, oricât de mărunt, veți fi acuzată şi judecată.

— V-am mărturisit tot.

— Femeia aia a fugit! îi reaminti magistratul. Aşadar, avea ceva pe suflet.

— Fără îndoială, m-am dovedit naivă, se tângui Aurora. Dar nu poți să bănuieşti pe toată lumea.

— Pe viitor, nu mai fiți atât de încrezătoare şi asigurați-vă că ştiți cu cine aveți de-a face. Acum, plecați.

Judecătorul era la fel de trufaş ca toți înalții demnitari din nord şi-i ura pe tebani. Aurora se bucura că-l mințise şi spera ca înfumuratul ăla să nu dea de urma tinerei tămăduitoare.

*

— E grabă mare, îi zise bucătarul lui Bebon, care spăla talerele. În afară de rasol, ce mai ştii

să pregăteşti?
— Frigărui de miel.
— Minunat! Pune-te pe treabă. Îți dau trei ore.
— Şi talerele...
— O să le dau în grija altcuiva. Şi o să-ți aduc numaidecât carnea.
Bebon o tăie în bucăți mici şi pătrate şi o puse la macerat într-un amestec de ceapă şi ulei, cu puțină sare.
Apoi înşiră bucățile pe frigare şi le aşeză la foc.
Vânt-de-Miazănoapte nu se văita nici de muncă, nici de mâncare. Căra ustensilele de bucătărie, traistele cu mirodenii şi verdețuri şi se înfrupta cu plăcere din resturile a tot soiul de bucate. Liniştea pe care-o arăta îi mai domolea îngrijorarea lui Bebon. Nitis şi Kel ar trebui să fie liberi, dar oare izbutiseră să ia legătura cu Divina Adoratoare?
În ceea ce-l privea pe el, dăduse greş şi nici nu întrezărea vreo şansă de reuşită. Din pricina noilor ordine date de judecătorul Gem, un ajutor de bucătar intrat de puțină vreme în slujbă ar fi fost întors din drum, controlat cu asprime şi luat la întrebări.
La amiază, bucătarul scoase din cuptor pâine în formă de umbrelă de papirus.
— Cum ți-au ieşit frigăruile?
— Îmbietoare de-ți lasă gura apă!
— Cu atât mai bine, întrucât muşteriul nostru e un cunoscător într-ale mâncării şi, prin urmare,

greu de mulțumit! E în joc renumele meu.
— Despre cine-i vorba?
— Despre cel mai bun prieten al marelui intendent Sheshonq. El întocmeşte copii după *Cartea ieşirii la lumină*[25] pentru locaşurile de veci ale înalților demnitari tebani. Se pare că e din cale-afară de priceput! Dar talentul nu-l împiedică să prețuiască bucatele alese. În fiecare săptămână prânzeşte împreună cu Sheshonq. Şi de data asta, ne-a ales pe noi să ne pună la încercare. Un privilegiu rar, crede-mă!
Cărturarul era un bărbat sever şi cumpătat. De cum sosi, gustă un deget de came friptă şi o bucată de pâine.
Fruntea bucătarului se îmbrobonase de sudoare.
— Mulțumitor, socoti muşteriul. Mâine să trimiteți şase frigărui şi două pâini acasă la marele intendent.
Înclinându-se până la pământ, bucătarul se gândea deja la câştigul ce-i revenea de pe urma acestei reuşite.
Să asigure mâncarea pentru Sheshonq şi cel mai bun prieten al său!
Bebon, la rândul lui, avea alte gânduri.
Când găsi câteva clipe de răgaz, porni spre grajduri.
— Condu-mă la Nitis sau la Kel, îi şopti lui Vânt-

---

[25] Cunoscută sub denumirea impropie de *Cartea morților.*

de-Miazănoapte.

68

— Care-i părerea ta? îl întrebă regele Amasis pe generalul Fanes din Halicarnas. Spune drept!

— Fiul vostru Psammetic se poartă ca un soldat desăvârşit, Majestate. Rar am văzut un tânăr neştiutor care să înveţe atât de multe într-un timp aşa scurt. Se dovedeşte curajos, cutezător chiar, nu cunoaşte oboseala şi ia de la capăt exerciţiile până când le execută fără greşeală. Faima sa creşte deja printre soldaţi şi va fi un comandant respectat.

— Continuă să-l pregăteşti, Fanes. Şi arată-te la fel de neînduplecat.

— Bizuiţi-vă pe mine, Majestate.

Amasis se întâlni cu soţia sa, însărcinată să rânduiască un mare banchet la care erau poftiţi cei mai de vază ofiţeri de rang înalt. Un ospăţ plictisitor la culme, de care faraonul socotea că nu se putea lipsi.

— Veşti minunate, scumpa mea! Fiul nostru va deveni un adevărat conducător de armată şi va şti să apere Cele Două Regate. Putem fi mândri de el.

Tanit zâmbi trist.

— O să-l învăţaţi să cârmuiască ţara cu înţelepciune?

— O să am grijă de asta la timpul cuvenit, făgădui suveranul. Diseară o să-i felicităm pe

vitejii noştri şi o să-i încurajăm să rămână mereu prevăzători.

— Psammetic va veni şi el?

— Bineînțeles. O să-mi scurtez orele de muncă din dimineața asta şi o să ne desfătăm plimbându-ne cu barca înainte de prânz.

Amasis se întoarse în odaia de lucru, unde îl aşteptau cancelarul Udja şi Henat. Amândoi aveau chipuri posomorâte.

— Spuneți repede ce-aveți de spus, le ceru monarhul. Vremea e încântătoare şi am poftă să gust din farmecele câmpiei.

— Judecătorul Gem a desfăşurat o mulțime de forțe la Theba, începu cancelarul. Potrivit lui, scribul Kel se ascunde acolo.

— Treaba asta nu mă mai interesează. Odată trădătorul Pefy înlăturat, uneltitorii sunt reduşi la tăcere. Singura lor ispravă e că mi-au distrus coiful. Să-l lăsăm totuşi pe judecător să facă precum crede. Supraveghind Theba, o să înăbuşe orice dorință de răzvrătire. Iar viitoarea Divină Adoratoare n-o să ne dea bătăi de cap. Prietenul nostru Cresus se pregăteşte de călătorie?

— Şi-a întârziat venirea, zise căpetenia iscoadelor.

Amasis îl privi nedumerit.

— Cunoaştem motivele?

— După cum susține mesajul unuia dintre oamenii noştri, desluşit de scribii din Casa

tălmacilor, Cresus s-a îndreptat întâi spre Samos ca să-l întâlnească acolo pe tiranul Polycrat. După părerea mea, acesta din urmă nu-i un aliat de încredere.

— Te înşeli, Henat! Ca toți grecii, Polycrat admiră Egiptul şi mă sprijină fără nicio reținere. E tare fericit să ne ofere mercenari şi să primească în schimb corăbii încărcate cu bogății! Trimite-i o scrisoare călduroasă şi asigură-l pe Cresus că dorim să-l revedem cât mai curând.

Grăbit să se alăture lui Tanit şi să petreacă în tovărăşia ei ore pline de farmec, legănat de valuri, Amasis îşi părăsi sfetnicii.

*

Oraşul dormea, netulburat.

Privind în noapte, căpetenia uneltitorilor vedea cum planul său se desfăşoară, cu neputință de oprit. Se apropiau paşii de pe urmă. Încă mai putea să schimbe mersul destinului și să se mulțumească doar cu felul în care stăteau lucrurile acum.

Dar reuşita era prea aproape şi nimeni nu-i mai putea împiedica izbânda. Surpriza va fi deplină şi împotrivirea firavă. Iar dacă unii smintiți vor stărui să-i țină piept, vor plăti cu viața.

Mai rămăsese o singură piedică… Şi căpetenia uneltitorilor trebuia să folosească cele mai nimerite argumente ca să-l convingă şi să-l atragă de partea sa pe ultimul îndărătnic. Însă, chiar dacă dădea greş, planul va continua

neschimbat.

*

Abătut şi supărat peste măsură, judecătorul Gem se duse la palatul marelui intendent. Ultima oară când stătuse de vorbă cu iscoada lui Henat, meşterul de papirusuri, nu aflase nimic demn de luat în seamă. Acest neisprăvit se mărginea să trăiască de azi pe mâine, bucurându-se de plata pe care o primea şi nu catadicsea nici să-şi pună oamenii la treabă. N-avea rost să se bizuie pe el ca să dea de urma lui Kel şi a complicilor săi. Majordomul marelui intendent îl întâmpină pe magistrat.

— Du-te de-l caută pe stăpânul tău.

— Se odihneşte și…

— Trezeşte-l!

Servitorul nu mai stărui.

Gem se învârti încoace şi-ncolo prin sala de aşteptare al cărei tavan se sprijinea pe frumoase coloane. Pereții decorați cu fresce înfățişau stoluri de păsări zburând peste umbele de papirus.

Îmbrăcat cu o tunică de casă, cu părul în neorânduială, Sheshonq apăru.

Sunt din cale-afară de nemulțumit, spuse, apăsat, judecătorul.

— Şi eu la fel, i-o întoarse pe un ton sec marele intendent. Pentru ce locuința mea e supravegheată de atâtea gărzi?

— Vă asigură paza.

— Trimiteți-le de-aici!

— N-ați înțeles nimic, mare intendent. Eu dau ordine în numele regelui, iar domnia voastră vă supuneți.

— Mi-ați interzice să plec şi să vin?

— Ați adăposti nişte ucigaşi?

— Scotociți vila şi dependințele!

— Chiar asta aveam de gând.

— Apoi o să-mi cereți iertare!

— Prinderea ucigaşilor presupune multe căutări, în mare parte zadarnice.

— Ei bine, nu vă sfiiți!

— Având în vedere rangul vostru, n-ați săvârşi nebunia să ascundeți nişte uneltitori pe care-i aşteaptă pedeapsa cu moartea. Dar prefer să cunosc numele tuturor celor care intră în casa voastră sau ies. În felul acesta veți fi ferit de ispite primejdioase, iar Theba de multe neplăceri.

— V-ați pierdut mințile, Gem!

— Am bănuieli că de la domnia voastră au pornit acele false informații oferite cu nemiluita gărzilor. Verificarea lor cere multă muncă de prisos.

— Tebanii nu încearcă decât să vă ajute.

— Ba nu, să mă încurce! Dar n-o să mă ducă de nas. Încheiați acest joc prostesc sau o să vă căiți amarnic.

— Amenințările voastre, nedemne de un judecător, nu mă sperie.

— Rău faceți, căci eu nu glumesc. La mijloc e o

problemă care priveşte însuşi statul şi cine se împotriveşte va fi distrus.

— M-am liniştit, căci nu voiam câtuşi de puțin să mă împotrivesc.

— Aveți vreo veste despre scribul Kel, preoteasa Nitis şi actorul Bebon?

— Nici cea mai neînsemnată.

— Dacă aflați ceva, dați-mi de ştire neîntârziat.

— Mai era nevoie s-o spuneți?

Istovit, judecătorul Gem se retrase.

Theba se unea contra lui şi a gărzilor sale. Şi-i era cu neputință să controleze fiecare casă şi să supravegheze clipă de clipă orice petic de pământ. Trebuia să aştepte ca fugarii să facă un pas greşit.

69

Cunoscătorului *Cărții ieşirii la lumină* îi plăcea să se înfrupte din mâncăruri alese, împreună cu prietenul său apropiat, marele intendent Sheshonq, şi să discute despre cum va arăta culegerea la care lucra. Alcătuită din 165 de capitole, aceasta îşi trăgea învățătura din *Textele piramidelor* şi *Textele sarcofagelor.* Prima parte era dedicată înmormântării, cea de-a doua, călătoriei răposatului spre paradis, cea de-a treia, tribunalului divinităților şi dezvăluirii misterelor în fața „celor drepți”, iar cea de-a patra aduna laolaltă formulele cunoaşterii, înzestrate cu puterea Cuvântului. Cumpărătorii îşi alegeau

un anumit număr de capitole, împodobite cu minunate viniete şi aceste fragmente preţuiau cât întregul. Sheshonq, care stăpânea bine tainele religiei, se interesa de fiecare amănunt şi-i oferea cărturarului noi formulări ale unor idei foarte vechi. El ţinea întotdeauna să sublinieze importanţa unirii simbolice a lui Râ, soarele zilei şi lumină creatoare, cu Osiris, soarele nopţii şi lumină a reînvierii.

Dar să gândeşti înţelept nu te împiedica să mănânci bine! Nu luau parte chiar şi „cei drepţi" la un veşnic ospăţ ale cărui bucate erau aduse de bărcile solare? Purtând un veşmânt din pânză de în imaculată, parfumat doar puţin, încălţat cu sandale noi, cărturarul ieşi din vila sa chibzuind la papirusul pe care avea să-l isprăvească în curând. O muncă de mare precizie, care cerea o cunoaştere desăvârşită a textelor şi o mână sigură.

Adâncit în cugetările sale, bărbatul străbătu o mică grădină de palmieri aflată în apropierea vastei locuinţe a lui Sheshonq.

Brusc, un braţ îl prinse de gât, strângându-i până-şi pierdu răsuflarea.

— Nu te zbate şi nu ţipa. Altminteri, îţi tai beregata.

Vederea cuţitului de măcelar făcu să-i piară orice dorinţă de împotrivire. Atacatorul îşi târî prizonierul într-o colibă de grădinar, unde îl aştepta complicele său, înarmat cu un baston.

Doborâtă de spaimă, victima era cât pe ce să leşine.

— Vino-ți în fire, prietene, încă nu eşti mort!

— Vă... Vă recunosc! Sunteți bucătar!

— Eram, încuviință Bebon.

— Nu sunt bogat, eu...

— Nu ne interesează averea ta, îl repezi Kel, ci prietenul tău Sheshonq! O să ne spui care-i cel mai nimerit mijloc să pătrundem în casa lui.

— Cu neputință!

Bebon agită îngrozitorul cuțit de măcelar.

— Atunci, rămas-bun!

— Vă rog, ascultați-mă! Locuința lui Sheshonq e înconjurată de gărzi. Judecătorul Gem îl supraveghează cu străşnicie pe marele intendent şi-i controlează pe toți cei care vin la el sau pleacă. În ciuda nemulțumirii şi a furiei sale, Sheshonq nu poate să nu se supună hotărârilor acestui magistrat care-l urăşte.

— Care-l urăşte? se miră Kel. Marele intendent nu-i complicele judecătorului?

— Cel mai înverşunat duşman al lui, vreți să spuneți! Gem îl crede pe Sheshonq în stare să-l protejeze pe scribul ucigaş şi...

Bărbatul se opri şi privi nesigur spre Kel.

— Sunteți cumva... scribul acela?

— N-am omorât pe nimeni.

— E-adevărat, grăi Nitis, a cărei apariție îl fermecă pe prietenul lui Sheshonq.

— Preoteasa, scribul şi actorul... Sunteți în

viață!
— Iar tu, se amestecă Bebon, ne înşiri baliverne! Marele intendent şi judecătorul sunt mână în mână şi ne întind o capcană. Şi tu serveşti drept momeală!
— Nu, vă jur că nu!
Cuțitul se ridică amenințător.
— Sheshonq doreşte să vă întâlnească şi să vă ajute. A făcut în aşa fel, încât judecătorul să fie copleşit de zvonuri neîntemeiate, iar tebanii, urmându-i sfaturile, refuză să ofere sprijin gărzilor.
— Vă cred, zise Nitis. Trebuie s-o vedem pe Divina Adoratoare cât mai iute şi doar marele intendent o să ne ducă la ea.
— În clipa de față, e legat de mâini şi de picioare! Judecătorul Gem îi pândeşte fiecare pas.
— Nu poate să scape de supraveghere?
— Libertatea de mişcare i-a fost mult îngrădită.
Bebon n-avea deloc încredere în acest cărturar care-şi pierduse capul de frică.
— Despre ce vorbiți când mâncați împreună, tu şi prietenul tău Sheshonq?
— Despre *Cartea ieşirii la lumină.* Se interesează de formulele cunoaşterii, iar eu îi prezint diferite moduri de a le scrie. Nu conțin hieroglifele tainele creației?
Nitis şi Kel se priviră cu subînțeles. Amândurora le trecuse prin minte acelaşi gând.
— Dă-mi paleta ta şi un calamus.

Scribul aşternu pe paletă textul criptat.
— Citeşte-l cu glas tare.
Cărturarul se încruntă.
— Nu… nu desluşesc niciun cuvânt!
— Iată pricina necazurilor noastre. Arată-i textul marelui intendent, iar el să-l ducă Divinei Adoratoare. Ea o să-l dezlege, fără îndoială.
— E atât de important?
— De el atârnă viitorul Egiptului.
— Şi vreți un răspuns, fireşte… Unde vă găsesc?
Kel îl lămuri unde se afla clădirea pe care Nitis o închiriase la Theba.
— O să fac tot ce-mi stă în putere, vă făgăduiesc, îi asigură cărturarul. Acum pot… pot să plec?
Scribul încuviință din cap şi Bebon se uită cum prețiosul lor prizonier se îndepărtează.
— O să ne părască şi o să ni-l trimită pe judecătorul Gem în fruntea unei armate, prezise actorul. Şi întrucât ne-am îndeplinit misiunea, haideți să ieşim din această capcană până nu e prea târziu.
— Eu rămân, hotărî Kel.
— Şi eu, adăugă Nitis.
— Dar e curată nebunie!
— Numai Divina Adoratoare poate să dovedească nevinovăția mea, îi reaminti Kel. Şi trebuie să-i aşteptăm poruncile.
Bebon se lăsă păgubaş. Nu se simțea în măsură să-i convingă pe cei doi îndărătnici.

Kel şi Nitis dormeau, Vânt-de-Miazănoapte stătea de pază afară, iar Bebon se învârtea de colo-colo. Fiecare se întorsese în adăpost pe alt drum, reuşind să se ferească de patrule. „E doar un mic răgaz”, socoti actorul. Curând vor cădea în mâinile judecătorului Gem. Iar complicele lui, marele intendent, n-o să-i dea de veste Divinei Adoratoare.

Pe scurt, înfrângerea, temniţa şi moartea. Tebanii nu vor mişca un deget, iar neînduplecatul magistrat va triumfa, în sfârşit.

Se auzi un râcâit în uşă.

Înhăţându-şi cuţitul de măcelar, actorul se apropie.

Râcâitul se auzi iar.

Oare de ce Vânt-de-Miazănoapte nu dădea niciun semn? Fie cineva îi venise de hac măgarului, fie vizitatorul nu era un duşman.

Bebon crăpă uşa.

La lumina palidă a lunii, descoperi chipul temător al prietenului lui Sheshonq.

— Eşti singur?

— Fireşte! Mi-a fost greu să vă găsesc. Lăsaţi-mă să intru.

Neîncrezător, Bebon îl controlă, apoi îndrăzni să iasă în prag şi să arunce o privire. Împrejurimile păreau pustii şi Vânt-de-Miazănoapte picotea.

Nitis şi Kel se treziseră.

— L-aţi văzut pe marele intendent? întrebă

scribul.

— I-am arătat textul criptat. N-a reuşit să-l dezlege, dar o să i-l ducă Divinei Adoratoare îndată ce-i va fi cu putință.

— Nu stă de vorbă cu ea în fiecare zi? se miră Nitis. Cărturarul şovăi câteva clipe.

— Pentru a vă dovedi sinceritatea și credința marelui intendent, vă voi destăinui un secret bine păzit. Toți ştiu că Divina Adoratoare trage să moară şi nu mai primeşte pe nimeni. Sheshonq se întâlneşte în taină cu ea, departe de ochii şi urechile oricui.

— Cu alte cuvinte, judecătorul Gem îşi închipuie că ea nu-i în stare să ne ajute! exclamă Kel.

— Nu mişcați de-aici şi aşteptați ordinele Majestății Sale.

*

Ziua se scurse foarte încet, părând că nu se mai sfârşeşte. Ca să nu trezească bănuieli printre negustorii vecini, Bebon şi Vânt-de-Miazănoapte se prefăcură a căra nişte mărfuri şi se întoarseră cu mâncare şi băutură.

Apoi se lăsă noaptea.

Bebon începu iar să se frământe. Când credea în cinstea cărturarului, când se lăsa cuprins de cele mai negre gânduri. Nitis şi Kel nu rosteau cuvinte fără rost şi trăiau fiecare clipă a dragostei lor de parcă ar fi fost ultima.

Vânt-de-Miazănoapte lovi uşurel în uşă cu copita.

Şi aliatul lor se năpusti în odaie, pradă unei vii agitații.

— Marele intendent i-a arătat textul criptat Divinei Adoratoare, îi înştiință el cu glas tremurat. E nevoie de două chei, iar ea nu are decât una, cea a strămoşilor.

— Unde se găseşte cealaltă? întrebă Kel.

— În mijlocul necropolei de Apus, sub forma celor patru vase dedicate fiilor lui Horus[26].

— Majestatea Sa cunoaşte cu precizie unde se află ele?

— Din păcate, nu. Un singur om ar putea să vă lămurească: întâiul îmbălsămător.

— Luați numaidecât legătura cu el!

— Îmi pare rău, dar suntem certați.

— Care-i pricina vrajbei?

— Omul ăsta îngrozitor nu se gândeşte decât la câştigul lui. De multă vreme marele intendent ar fi trebuit să-l înlocuiască! Dar îşi face bine treaba şi nimeni nu se plânge. Toată lumea crede că Divina Adoratoare e pe moarte, aşa că ea n-are cum să-l cheme la Karnak. Iar el n-ar asculta de porunca marelui intendent, întrucât pesemne a furat neprețuitele vase, făurite pentru înaintaşul lui Sheshonq, fost scrib în Casa tălmacilor şi căruia îi plăceau mult textele criptate. „Cea mai de seamă reuşită a mea, i-a mărturisit el cândva suveranei noastre, am înscris-o pe aceste vase.”

---

[26] Vasele numite „canope“.

„În sfârşit, socoti Kel, lucrurile iau o întorsătură bună!”
Cărturarul părea abătut.
— Mă tem că aţi dat peste o piedică de netrecut. Îmbălsămătorul nu va vorbi. Cercetările privitoare la dispariţia comorii nu s-au încheiat şi hoţul îşi apără secretul.
— Pe mine nu mă cunoaşte, zise Kel. Fă-mi rost de veşminte bogate şi de un lingou de argint.
— Plănuiţi să-l… cumpăraţi?
— Propui o altă cale?
— Vă previn că tâlharul ăla e şiret şi bănuitor! În locul vostru aş renunţa.
— În locul meu ai fi murit de mult. Să irosesc şansa pe care zeii mi-o oferă m-ar duce la pieire.
Nitis nu rosti niciun cuvânt de împotrivire.
— Iar eu o s-o fac pe purtătorul tău de sandale? întrebă Bebon, năucit.
— Cum de-ai ghicit?
— N-o să izbutim nici măcar să trecem Nilul!
Cărturarul se amestecă în discuţie.
— Soldaţii nu controlează toate bacurile. Marele intendent are trei, iar pe unul dintre ele îl păstrează pentru oaspeţii străini. Un demnitar libanez, care călătoreşte împreună cu slujitorul său şi un măgar, n-ar trebui să atragă atenţia.
Cu mâinile în şolduri, Bebon nu-şi ascunse uimirea.
— Ai şi idei acum! Asta-i tot?
— Hm… nu. Luntraşul va fi înştiinţat şi o să

discute cu ofițerul de strajă la debarcader. O să-i spună că de-abia vorbiți egipteana şi că ați venit să vizitați acea parte din templele străvechi unde oamenilor de rând le e îngăduit să păşească. O călăuză, prevenită şi ea, vă va însoți. De fapt, o să vă conducă la întâiul îmbălsămător. Apoi e rândul vostru.

— Mulțumim pentru sfat!

— Se pare că n-o să ne mai vedem. Fie ca zeii să vă ocrotească în continuare.

— Dar veşmintele şi lingoul de argint? sări Bebon.

— Marele intendent o să le scoată mâine din Vistieria de la Karnak. Să fiți în piața din port când soarele se va înălța sus de tot pe cer. Un nubian vânjos, vânzător de mături, o să vă dea veşmintele şi lingoul. Mă bucur că v-am cunoscut şi vă urez mult noroc.

După plecarea cărturarului, Bebon izbucni.

— O capcană, o capcană grozavă! Vorbe frumoase, gânduri frumoase, plan frumos şi trei bieți naivi care cred în lucruri cu neputință de înfăptuit!

— Datorită ție am deprins acest obicei, observă Kel. Dacă prietenul marelui intendent s-ar fi aflat în slujba judecătorului, am fi fost arestați deja.

— Dar e mult mai bine să fim prinşi chiar în timp ce furăm un lingou de argint sub ochii locuitorilor Thebei! Vă implor, haideți să isprăvim cu visele şi să părăsim oraşul.

— Tocmai ce-am căpătat informații hotărâtoare, îşi dădu Nitis cu părerea. Ai renunța să te foloseşti de ele?

— Simple născociri, pesemne!

— Ba cu cred că e taman pe dos.

Abătut, Bebon se aşeză jos.

— E o capcană, vă spun eu.

71

Întâiul îmbălsămător al necropolei tebane era pizmuit, dar şi urât în acelaşi timp. Pizmuit pentru că numeroase plăți primite pe ascuns se adăugau simbriei sale, urât pentru că îndeplinea o treabă murdară scoțând măruntaiele din leşuri, lucru fără de care trupul neînsuflețit nu se putea transforma în trup osirian, gata pentru reînviere.

Pe deasupra, trăgea mari foloase de pe urma lipsei de morminte! Administrația îl împuternicise să vândă morminte întregi sau părți din ele unor persoane aflate în căutarea unui locaş de veci. Fiecare vânzare îi aducea mari câştiguri, la fel ca acelea dobândite în secret când făcea îmbălsămări pentru cei cu dare de mână, pentru care era nevoie de o sumedenie de substanțe şi unelte. Aşa că îi lăsa în grija ajutoarelor sale pe cei mai puțin avuți. Îmbălsămați la repezeală, aceştia aveau să se usuce în nisipul deşertului. El însă ştia să mânuiască fierul îndoit ce slujea la scoaterea

creierului, cuțitele de toate soiurile, licorile care păstrau trupul întreg sau cele care topeau măruntaiele şi parfumurile. Toate aceste substanțe scumpe, adesea greu de găsit, ajunseseră ținta unui negoț înfloritor.

Moartea îl îmbogățea pe întâiul îmbălsămător, convins că niciodată n-o să ducă lipsă de muşterii dornici să aibă o mumie desăvârşită şi un locaş de veci frumos. Ba chiar venise timpul să crească prețurile.

— Sunteți căutat, îl înştiințã ajutorul său.

— Un slujbaş de pe malul răsăritean?

— Nu, un străin bogat înveşmântat.

— Un viitor cumpărător... Lasă-l să aştepte puțin. Aşa îl fac să plătească bine!

*

Spre uimirea lui Bebon, planul se desfăşurase de minune şi nu întâmpinaseră piedici. Vânzătorul de mături, veşminte, lingourile de argint, luntraşul, călăuza... Niciun pas greşit. La debarcader, controlul se încheiase repede.

Kel şi Bebon se găseau acum într-un loc dătător de fiori, un soi de sat alcătuit din ateliere de îmbălsămare. Mirosuri ciudate pluteau în aer, iar oamenii mergeau de colo-colo, gârboviți şi tăcuți. Nici măcar Vânt-de-Miazănoapte nu se simțea în largul lui.

— Dacă nici asta nu-i o capcană... O să ne preschimbe în mumii, socoti Bebon. Ai văzut chipurile celor de pe-aici? îngheață sângele în

mine.

— În sfârşit, ne apropiem de țintă, zise Kel, netulburat.

— Ciudat sfârşit, în mijlocul îmbălsămătorilor!

Un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu fruntea teşită, veni după ei.

— Stăpânul vă aşteaptă.

Zidurile sălaşului său erau acoperiți de negru de fum. Pe nişte mese joase stăteau rânduite unelte cu lama ascuțită care trezeau neliniştea în sufletul privitorului.

Îmbălsămătorul îl măsură pe scrib din cap până-n picioare.

— Trimite-l de-aici pe servitorul tău.

Bebon era chiar mulțumit că se întoarce la aer curat.

— De unde vii? îl întrebă stăpânul locului pe oaspetele său.

— Sunt bogat, foarte bogat şi am să plătesc bine pentru ceea ce doresc.

— Lăudabile gânduri! Şi ce doreşti? O mumificare ca pentru un demnitar de vază şi un mormânt vechi plin de magie, bănuiesc.

— Greşeşti, vreau o comoară.

Îmbălsămătorul se uită la el nedumerit.

— Ba tu ți-ai greşit omul.

— Nu tăgădui, informațiile mele sunt bune. Vreau cele patru vase canope ale înaintaşului marelui intendent Sheshonq.

— Ah, povestea aia veche! S-au pierdut.

— Însă tu știi unde se află.
— Nu sunt hoț!
— Te-am învinuit eu de asta? E un simplu târg: tu vinzi, eu cumpăr.
— N-am comoara.
— Adică ai refuza s-o schimbi pe două lingouri de argint?
O tăcere îndelungată se lăsă după această întrebare. Îmbălsămătorul îşi stăpânea cu greu emoția şi încerca să-şi închipuie mărimea noii sale averi.
— O poveste veche… Dar s-ar putea să-mi aduc aminte câte ceva.
— Nu te grăbi, îl sfătui Kel.
— Două lingouri de argint… Îți bați joc de mine! Arată-le.
— Ți-l dau pe primul.
Îmbălsămătorul se holbă la el, mai-mai să-i iasă ochii din cap. Apoi mângâie cu încântare minunăția.
— Pe cel de-al doilea o să-l primeşti după ce-mi înmânezi vasele, îl lămuri Kel.
— Și dacă m-aş mulțumi doar cu ăsta?
— N-o să te bucuri prea multă vreme de el. Prietenii mei nu-i pot suferi pe oamenii necinstiți.
— Glumeam și eu! Haide să-ți căutăm ceea ce ți se cuvine.
Îmbălsămătorul îl conduse pe scrib până la necropola de lângă templul Deir el-Bahari. Acolo

fuseseră săpate morminte uriaşe, ce cuprindeau construcții grandioase din cărămidă nearsă şi vaste curți neacoperite din care se pătrundea într-o mulțime de camere subterane. Pereții erau decorați cu scene inspirate de mastabele[27] din vremea piramidelor, continuând astfel tradiția vârstei de aur.

— Iată locaşul de veci al înaintaşului marelui intendent Sheshonq, zise îmbălsămătorul. Sarcofagul său e aşezat pe fundul unui puț funerar foarte adânc. După înmormântare puțul a fost umplut cu nisip pentru ca nimeni să nu ajungă la bogățiile răposatului. Dar mai există încă un puț legat de criptă printr-o galerie boltită. Parcă-mi aduc aminte că cele patru vase au fost ascunse acolo.

— Ia-o înainte.

Îmbălsămătorul scoase câteva cărămizi și, dintr-o tainiță, dădu la iveală o frânghie cu noduri. O legă zdravăn de o grindă şi începu să coboare pe ea.

Kel şovăi puțin, apoi îl urmă.

Nu trebuia să-şi slăbească atenția nicio clipă, întrucât călăuza sa avea cu siguranță doar un gând: să se descotorosească de el. Nu credea că există un al doilea lingou şi se va mulțumi cu

---

[27] Nume dat mormintelor din Vechiul Regat. Cuvântul arab, „mastaba" înseamnă „banchetă" şi evocă superstructura acestor monumente.

averea pe care o dobândise deja atât de uşor.

Scribul atinse fundul celui de-al doilea puț. De aici pornea o galerie îngustă.

— Ai venit la timp, îi mărturisi îmbălsămătorul. Săptămâna viitoare plănuiam să-l umplu cu nisip.

— Şi să pierzi cele patru vase?

— Drept cine mă iei? Le găsisem o altă ascunzătoare.

— Scoate-le!

Îmbălsămătorul împinse la o parte o piatră din galerie.

— Vino să vezi!

Cele patru vase canope odihneau într-o firidă. Cioplite în alabastru, de o rară eleganță, vasele erau adevărate culmi de măiestrie.

În clipa când Kel îl apucă pe primul, îmbălsămătorul o rupse la fugă. Se cățără pe frânghie cu mare iuțeală şi, odată ajuns la gura puțului, trase frânghia.

— O să ai un mormânt de toată frumusețea! îi strigă scribului. Sub nisipul care-o să te înghită nimeni nu va veni să te caute.

Însă nelegiuitul nu apucă să se bucure prea mult de reuşită.

Brusc simți o izbitură năprasnică în ceafă, vederea i se încețoşă şi-şi pierdu cunoştința.

Lovitura de baston a lui Bebon fusese puternică şi precisă, împingând cu piciorul trupul nemişcat, actorul aruncă frânghia în puț.

— Mai eşti acolo, Kel?
— Am cele patru vase!
— Urcă încet să nu le spargi!
Scribul se descurcă de minune.
— Vânt-de-Miazănoapte şi cu mine a trebuit să le venim de hac mai întâi celor două ajutoare ale lepădăturii ăsteia, îl lămuri Bebon. Nu s-au mişcat destul de repede. Şi ei şi stăpânul lor o să se vaite de cumplite dureri de cap când se vor trezi.
Actorul nu uitase să ia lingoul de argint.
— O să-l înapoiem templului, hotărî Kel.
Bebon se temuse de o atare hotărâre, mult prea cinstită. Din păcate, n-avea rost să se împotrivească.
Scribul aşeză cu grijă vasele în sacii căraţi de Vânt-de-Miazănoapte şi porniră tustrei spre debarcader.

72

Graţie priceperii oamenilor marelui intendent, se întoarseră la Theba nestingheriţi de nimeni. La capătul cheiului, departe de privirile oricui, Kel îşi schimbă tunica bogată pe un veşmânt simplu de ţăran. Apoi, apucând pe drumuri diferite, scribul şi actorul însoţit de Vânt-de-Miazănoapte ajunseră la adăpostul unde-i aştepta Nitis.
Din privirea scribului, tânăra femeie înţelese numaidecât totul.

— Ai reuşit!

Iubiții se îmbrățişară cu foc, iar Bebon scoase iute vasele din sac şi-l rugă pe Vânt-de-Miazănoapte să stea de pază afară.

— Când isprăviți cu dezmierdările, zise actorul, să trecem la treabă.

Având capacul în forma unui cap de om, primul vas adăpostea ficatul răposatului. Purtând numele de Imset, el deschidea sufletului drumul către cerul de miazăzi. Cu cap de babuin, al doilea vas, Hapy, conținea splina şi stomacul şi asigura o trecere uşoară spre apus. Al treilea, Duamutef, cu cap de şacal, ascundea plămânii. El corespundea luminii nordului. În sfârşit, Kebehsenuf, cu cap de şoim, proteja intestinele şi vasele de sânge scoase de către îmbălsămător din trupul neînsuflețit. Puterea sa îngăduia sufletului să locuiască la răsărit.

Împreună, cei patru fii ai lui Horus luau parte la preschimbarea rămăşițelor pământeşti în trup osirian nemuritor. Uniți, ei recompuneau interiorul făpturii lui Osiris şi-l aduceau la viață când se celebrau ritualurile.

Mai rămânea de aflat codul pe care cele patru vase îl purtau.

Kel citi textele, întru totul clare.

Binefăcătoarele genii îi respingeau pe toți atacatorii, văzuți şi nevăzuți, vegheau neîncetat asupra „celui drept”, îl călăuzeau spre înviere şi-l ajutau să treacă prin încercarea morții,

ocrotindu-i viața.
Dar nici urmă de scriere criptată.
Învingându-şi dezamăgirea, Kel şi Nitis se străduiră să dezlege misterul.
— Obiectele au fost făurite pentru cineva care stăpânea bine hieroglifele, îşi aminti Kel. Să încercăm a le citi invers.
Trudă zadarnică.
Pe rând, Kel şi Nitis încercară în van tot felul de mijloace pentru a găsi codul.
Degeaba.
— Greşim undeva, socoti tânăra femeie. Dacă secretul stă chiar în semne?
Bebon şi Kel apropiară torțele de vase. Lumina scoase în relief hieroglifele.
— Priviți cu atenție! I-ul de la Imset şi H-ul de la Hapy sunt gravate mult mai adânc decât restul semnelor.
— *IH!* Să aibă vreo legătură cu sistra divinităților? se întrebă scribul.
— La numele ultimilor doi fii ai lui Horus nu se vede acelaşi lucru, observă preoteasa. Dar înțelesul lor mi se pare că ne dezvăluie multe. Duamutef este „Cel care-şi venerează Mama”, adică pe Isis-Hathor, încarnată de Divina Adoratoare, care, într-unul dintre cele mai importante ritualuri pe care le săvârşeşte, mânuieşte sistrele ca să alunge răul.
— Şi Kebehsenuf? întrebă Bebon, impresionat.
— El este „Cel care-l răcoreşte pe fratele său”,

Osiris reînviat de apa cerurilor.
— Văd că n-am înaintat deloc, grăi actorul cu amărăciune.
— Ba dimpotrivă! Mărturisindu-i Divinei Adoratoare tot ce-am descoperit, ea va putea să ne ofere ultima cheie, fie propria ei sistră, fie apa renaşterii din lacul sacru. Mai trebuie să biruim o singură piedică înainte de a afla adevărul.
O piedică pe care, din păcate, n-avem cum s-o înlăturăm, socoti Bebon. Judecătorul Gem a transformat Karnakul în fortăreață. Fără îndoială, vrea s-o rupă cu totul de lume pe Divina Adoratoare, chiar şi-aşa pe moarte cum o crede el, şi să nu-i îngăduie să ne ajute.
— Am o idee, zise Kel.
Actorul îşi muşcă buzele. Se temea din nou de tot ce putea fi mai rău.
Şi nu fu dezamăgit. Planul scribului era rodul celei mai smintite nebunii.
— Există o singură greutate, încheie Kel. Să facem ca toate astea să ajungă la Sheshonq.
— Cu neputință!
— Însă tu cunoşti o cale, începu Nitis.
— N-am cum să trec de gărzi! o contrazise Bebon.
— Tu, nu. Dar prietena ta, Aurora, ar trebui să izbutească.
Actorului îi făcea plăcere să revadă o femeie frumoasă. Ar depăna împreună amintiri minunate şi s-ar bucura de prezent. Cât priveşte

restul, tânăra crescătoare de albine va hotărî cum va crede de cuviință.

*

Judecătorul Gem era abătut.

Încă vreo zece zvonuri şi informații de verificat! La Theba, sute de oameni îl zăriseră pe scribul Kel şi pe complicii lui, al căror număr diferea mult de la o mărturie la alta. Şi niciuna dintre cercetările acestea nu ducea la nimic!

Îşi băteau joc de el. La îndemnul marelui intendent, oraşul întreg se unise împotriva unui înalt demnitar al statului, împiedicându-l să-şi ducă la capăt misiunea. Să-l atace direct pe Sheshonq? De prisos. Tebanii o venerau pe Divina Adoratoare şi-l admirau pe marele intendent, omul ei de încredere.

Să fie Bebon o iscoadă în slujba lui Henat, însărcinat să se strecoare printre apropiații lui Kel? Speranță deşartă! L-ar fi vândut până acum pe scrib şi ar fi pus mâna pe o frumoasă răsplată.

Aflat într-un ținut care-l privea ca pe un duşman, neputincios în ciuda sumedeniei de soldați şi de gărzi, judecătorul simțea uneori că-l cuprinde un soi de amețeală. Deşi nu se îndoia de vinovăția lui Kel, se întreba dacă nu cumva cineva se folosea de scrib. Documentele criptate pe care le avea Gem rămâneau mute şi unele lucruri nu prea se legau.

Oare puterea se folosea şi de el însuşi? Greu de crezut! Căldura, oboseala şi nereuşitele făceau

să-i treacă prin gând asemenea aiureli nedemne de o căpetenie a magistraturii.

Gem se apucă iar de lucru şi citi lista cu cei care-l vizitaseră pe marele intendent. Din păcate, toți erau cunoscuți. Totuşi, uneltitorii trebuiau să ia legătura cu Sheshonq. Prin urmare, judecătorul o să se bizuie pe cea mai de seamă virtute a sa: răbdarea.

*

Bebon era un om fără căpătâi şi un mincinos, dar şi un iubit minunat. Iar Aurorei nu-i părea rău că se lăsase cucerită de el încă o dată. Petrecuse o noapte fierbinte şi veselă şi şi-ar fi dorit să-l mai poată ține lângă ea pe acest actor plin de surprize.

După ce Bebon îi oferise asemenea clipe de plăcere, cum să-i refuze sprijinul, cu atât mai mult cu cât ea însăşi o aprecia pe tânăra femeie care o ajutase să care vasele cu miere?

Pe înserat, crescătoarea de albine se înfățişă înaintea gărzilor care păzeau vila lui Sheshonq.

— I-am adus marelui intendent ceea ce mi-a cerut, zise Aurora.

— Aşteaptă aici să-l chem pe majordom.

Deranjat tocmai când pregătea un banchet, acesta din urmă nu-şi ascunse supărarea.

— Despre ce e vorba?

— Vreau să-l văd pe marele intendent.

— Pentru care motiv?

— Am să-i spun chiar eu. Dacă ții la slujba ta,

nu mă alunga.

Tulburat, majordomul preferă să nu-şi atragă cine ştie ce necaz şi îndrăzni să-i dea de veste stăpânului său, care o recunoscu numaidecât pe crescătoarea de albine.

— Dar nu ți-am cerut nimic, se miră Sheshonq.

— Aduceți-vă aminte că aveați nevoie de un vas cu cea mai bună miere, rosti cu gravitate Aurora. N-are ea virtuți fără pereche?

— Într-adevăr, acum îmi amintesc şi voi şti să le prețuiesc aşa cum se cuvine.

Lui Sheshonq nu-i trebui mult ca să priceapă. Nelăsând pe nimeni să destupe vasul, găsi înăuntru o tăbliță de lemn acoperită de hieroglifele trasate de mâna lui Kel.

Propunerea scribului era năucitoare.

Totuşi, marele intendent îi va pomeni de ea Divinei Adoratoare, care o va refuza, negreşit.

73

Îmbrăcată simplu, Nitis se apropie de poarta cea mare a Karnakului, împreună cu Vânt-de-Miazănoapte. Veniți pe drumuri diferite, Kel şi Bebon i se alăturară.

Actorul se tot întreba de ce oare lua parte la această aventură smintită. N-aveau nici cea mai slabă şansă de a reuşi, vor pierde şi ce-au câştigat până acum şi vor fi trimişi la Memphis într-o corabie-temniță. Dar niciun argument nu clintise hotărârea scribului şi a preotesei de a

săvârşi asemenea nebunie.
— Stai pe loc! ordonă un ofiţer.
— Aduc preţioase obiecte pentru Divina Adoratoare, grăi Nitis cu linişte în glas.
Frumuseţea tinerei femei îl tulbură pe ofiţer, dar trebuia să respecte ordinele.
— Du-te la intrarea cărăuşilor. Gărzile vor cerceta să afle cine eşti.
— Gând o să vezi această comoară, ai să mă laşi să trec. Kel şi Bebon scoaseră vasele canope din sacii purtaţi de Vânt-de-Miazănoapte. Fiecare înălţă câte două vase spre cer.
— Priviţi, strigă Kel, priviţi-i pe fiii lui Horus! Ei plămădesc din nou viaţa părintelui lor Osiris şi am venit să-i oferim Divinei Adoratoare!
În jur se aşternu liniştea. Mirate, străjile dădură înapoi. În câteva clipe, o mulţime de gură-cască se adună să se uite la ceea ce se petrecea.
Primul se dezmetici un ofiţer.
— Sunteţi ritualişti? Nu păreţi.
— Lasă-ne să trecem, stărui Nitis.
— Nici nu mă gândesc! Ordinele sunt ordine.
— Ia seama la mânia zeilor.
— Vorbeşti ca o preoteasă! O preoteasă… Şi doi bărbaţi, scribul şi actorul!
Tebanii se strânseră puzderie.
Ofiţerul tremura de emoţie. Tocmai îi descoperise pe scribul Kel şi pe cei doi complici ai lui.
Răsplata pe care-o va primi o să fie pe măsura

isprăvii sale.

— Arestați-i, le ordonă soldaților, şi trimiteți-i de veste judecătorului Gem.

Soldații se apropiară, fără tragere de inimă. Cele patru vase canope nu răspândeau o energie primejdioasă?

— N-o să pățiți nimic, îi asigură ofițerul. Nici măcar nu sunt înarmați!

Bebon gusta ultimele clipe de libertate, căindu-se că nu ştiuse să-şi convingă prietenii să-şi bage mințile în cap.

Agitându-şi lăncile şi spadele, soldații îi înconjurară.

Deodată se auzi un zgomot ciudat şi grav.

Marea poartă din lemn aurit a Karnakului se deschidea încet. Şi toate privirile se întoarseră spre silueta zveltă care apăru în prag.

Înveşmântată într-o rochie lungă albă, lipită de trup, având la gât un colier lat de aur, Divina Adoratoare purta coroana de ceremonie: un acoperământ în formă de vultur, simbol al zeiței Mut, deasupra căruia se ridicau două coame mici amintind de Hathor şi două pene înalte în josul cărora se ivea un soare.

Cei mai mulți dintre tebani nu-şi văzuseră niciodată suverana. Fericiți şi cuprinşi de admirație, îşi plecară adânc frunțile în semn de respect.

Nitis, Kel, Bebon şi chiar Vânt-de-Miazănoapte îngenunchează.

Soldații se retraseră. Cu gura uscată, înfrânt, ofițerul se înapoie la locul său.

— Majestate, grăi preoteasa, vă aducem ofrandă aceste patru vase care au aparținut unuia dintre slujitorii voştri şi de care acesta a fost jefuit. Fie ca justiția lui Maat să domnească în continuare peste cetatea sfântă a Thebei.

— Ridicați-vă, rosti Divina Adoratoare, şi fiți oaspeții mei. Bebon nu-şi credea ochilor: planul se desfăşura întocmai cum prevăzuseră!

— Puneți mâna numaidecât pe ucigaşi! strigă judecătorul Gem, gâfâind şi croindu-şi drum prin mulțime cu lovituri de coate.

Oamenii începură să vocifereze, nemulțumiți.

Marele intendent Sheshonq îl opri pe magistrat.

— Stăpâniți-vă, Majestatea Sa tocmai le-a oferit găzduire acestor purtători de ofrande, primiți de-acum în rândul ritualiştilor.

Magistratul îl împinse în lături pe Sheshonq şi agitația mulțimii spori.

— Arestați-i pe ucigaşi! ceru iar. Judecătorul.

Cu armele coborâte, soldații nu se clintiră.

— Liniştiți-vă, îl sfătui marele intendent pe Gem. Cuvintele Divinei Adoratoare au putere de lege şi cei trei ritualişti se află sub ocrotirea sa. Dacă vă atingeți de ei, o să stârniți furia oamenilor și n-o să reuşesc să-i domolesc.

Judecătorul turba.

Erau acolo, la îndemâna lui, şi totuşi nu putea ajunge la ei!

Gem îi vorbi Divinei Adoratoare.
— Majestate, predați-mi-i pe aceşti ucigaşi!
Privirea suveranei îl făcu să amuțească.
Apoi Divina Adoratoare se întoarse, iar Vânt-de-Miazănoapte fu primul care-o urmă, trecând pragul templului. Nitis, Kel şi Bebon se rânduiră în spatele lui, alcătuind o procesiune.
Şi poarta cea mare de la Karnak se închise.

74

— Vă interzic să mai ieşiți din casă, îl înştiințǎ judecătorul Gem pe marele intendent, şi am să ordon trupelor să între cu forța în templu şi să-i aresteze pe ucigaşi.
— Greşiți de două ori, socoti Sheshonq. Dacă mă împiedicați să-mi îndeplinesc aşa cum se cuvine sarcinile, bunăstarea provinciei va avea de suferit, iar regele o să vă acuze pentru asta. Cât despre atacarea Karnakului, domeniul Divinei Adoratoare, nici să nu vă gândiți! Veți stârni o răzmeriță în rândul locuitorilor Thebei. Iar atingându-vă de suverana noastră, veți săvârşi o nelegiuire pe care faraonul n-o să v-o ierte.
Marele intendent avea din păcate dreptate.
— Întrucât acum ştiți unde se află scribul Kel, îi propuse Sheshonq, ar trebui să renunțați la paza straşnică şi la soldații şi gărzile care-i supără atât de mult pe tebani.
— Templul va fi supravegheat zi şi noapte, îl preveni magistratul, şi niciunul dintre cei trei

răufăcători nu va putea să-l părăsească!

— Nimeni nu se îndoieşte, recunoscu marele intendent. Veniți să cinați la mine diseară?

— Nu cred.

— Rău faceți, bucătarul meu pregăteşte rinichi într-un sos fără pereche. Chiar şi în ultima clipă veți fi bine-venit.

Judecătorul Gem încerca sentimente felurite. Pe de-o parte, tuna şi fulgera că nu putuse să-i prindă pe cei trei fugari cărora în sfârşit le dăduse de urmă, după ce-i hăituise atâta vreme. Pe de altă parte însă, se mângâia cu gândul că erau prizonieri în Karnak.

Iar răbdarea îi spunea ce să facă în continuare.

Deşi nu trăgea să moară, Divina Adoratoare pesemne n-o să mai trăiască mult. Iar cea care o să-i ia locul va dori, cu siguranță, să scape de nişte oaspeți stânjenitori şi o să-i predea justiției.

*

Vrăjit, Bebon şi-ar fi dorit să joace rolul unui zeu în uriaşa sală hipostilă sau lângă lacul sacru, cel mai mare din tot Egiptul. Cu vârfurile îndreptate spre cer, obeliscurile risipeau forțele vătămătoare şi atrăgeau energiile dătătoare de viață, mărturii ale puterii divine.

Domeniul sacru de la Karnak era, în sine, un adevărat oraş, unde lucrul nu înceta nicio clipă. Însă Bebon trebuia să amâne vizitarea lui, căci Divina Adoratoare, Kel şi Nitis se grăbeau să dezlege, în sfârşit, misterul textului criptat.

Eleganța maiestuoasă a bătrânei doamne îl lăsă fără cuvinte pe actor. Se născuse parcă pentru a fi regină. Iar zeul Amon n-ar fi putut să-şi găsească o soție mai potrivită.

Sub un umbrar, pe malul lacului, se găseau scaune, o masă joasă, un papirus şi cele necesare scrisului. Aici Divina Adoratoare purtase discuții cu Pitagora înainte de a-l iniția în unele mistere. Favorit rodea un os, iar Acrobat se înfrupta din nişte smochine.

— Şi-acum, le zise ea, istorisiți-mi pe-ndelete povestea voastră.

Ca principal învinuit, Kel vorbi primul, apoi Nitis aduse câteva lămuriri. Când îi veni rândul, lui Bebon nu-i rămăsese nimic de adăugat.

— Scrieți textul criptat.

Sub supravegherea lui Nitis, Kel se apucă de treabă. Îl cercetaseră într-atât amândoi, încât n-aveau cum să se încurce.

Divina Adoratoare trimisese doi ritualişti să-i aducă sistra-Putere şi un vas în formă de inimă, umplut cu apă din lacul sacru.

— Strămoşii care stăpânesc codul erau fiii lui Horus şi dispariția lor ne împiedica să descoperim adevărul. Găsindu-i, voi îmi îngăduiți să folosesc propriile chei. Nu încape îndoială că această îmbinare de hieroglife e rodul unei vrăji, pe care mai întâi trebuie s-o desfacem.

Divina Adoratoare mânui sistra deasupra textului.

Sunete ascuțite şi metalice îi sparseră urechile lui Bebon. Gesturile domoale ale bătrânei doamne stârneau un adevărat vuiet greu de îndurat.

Apoi liniştea reveni.

Textul însă rămânea la fel. Magia sistrei, în stare să trezească puterea însuflețitoare a lui Amon şi să domolească forțele distrugătoare, fusese de folos?

— Unul dintre organe nu stă sub pavăza fiilor lui Horus: inima, arătă Divina Adoratoare. Niciodată nu e păstrată într-un vas canop. Sălaş al conştiinței şi al gândirii, ea trebuie scoasă din trup, spălată şi pregătită în aşa fel, încât să nu putrezească. Apoi îmbălsămătorul o aşază la loc în piept sau o înlocuieşte cu o inimă de piatră, de forma scarabeului prefacerilor. Aşadar e nevoie să purificăm textul, curățindu-l de părțile întunecate.

Suverana din Karnak turnă apă peste hieroglife. Dezamăgiți, Nitis şi Kel nu zăriră nici de data asta vreo schimbare.

De trei ori şi fără grabă Divina Adoratoare o luă de la capăt.

Vasul în formă de inimă era gol.

Văzând că totul dădea greş, pe Bebon îl apucă deznădejdea. Povestea lor se termina cu un dezastru.

Deodată, pe neobservate aproape, unele semne începură să se şteargă. Apoi altele şi altele

dispărură, din ce în ce mai repede, până când rămaseră vreo cincizeci de hieroglife.

Textul se desluşea acum într-o oarecare măsură. Kel înlătură şi ultimele piedici: mai multe cuvinte trebuiau descifrate de-a-ndoaselea.

Şi adevărul, care pricinuise atâtea omoruri, ieşi la iveală.

Noi, regina Ladike, se spunea la sfârşitul textului, vom schimba soarta Egiptului, distrugând vechile datini şi tronul faraonului. Hotarul de nord-est al țării va fi deschis datorită ofițerilor greci şi țara eliberată de sub asuprirea lui Amasis, împăratul Persiei să se poarte cu multă băgare de seamă şi să aştepte semnalul meu. Împreună vom birui.

— Ladike e vechiul nume al reginei Tanit, îi lămuri Divina Adoratoare. Aşadar, trădarea macină însăşi inima regatului!

— Să-l prevenim cât mai iute pe faraon, sări Kel.

— Mă tem să nu fie prea târziu.

— Majestate, chemați-l pe judecătorul Gem, propuse Nitis, şi convingeți-l să plece degrabă spre Sais. Să-i arate regelui textul şi să împiedice răul.

75

Cerul Saisului era întunecat.

Chinuit de dureri de cap, lui Amasis nu-i venea să se ridice din aşternuturi. Iar vremea mohorâtă

nu-l îmboldea să se aplece asupra treburilor statului.

Abia apucase să guste din mâncarea ce i se adusese de dimineață, că Henat, căpetenia iscoadelor, ceru să fie primit de rege.

— Majestate, se petrec lucruri grave!

— Cum adică?

— Am primit raportul unuia dintre oamenii noştri aflați în Palestina. Din păcate, scribilor din Casa tălmacilor le-a luat mult până să-l desluşească şi să mi-l trimită.

— S-au răsculat beduinii?

— Armata persană se îndreptă spre noi.

— Îți bați joc de mine!

— Nomazii din istmul de Suez îi asigură proviziile necesare, aşa că duşmanul înaintează cu repeziciune.

— N-o fi raportul ăsta o simplă născocire?

— Un al doilea raport vorbeşte despre un atac pe apă. Fenicienii şi tiranul Polycrat din Samos şi-au unit forțele cu ale perşilor.

— Greu de crezut! Niciodată aliații mei greci nu m-ar trăda.

Amasis îşi turnă o cupă cu vin roşu şi se îmbrăcă singur în mare grabă, hotărât să adune sfatul de război. Puterea armată a Egiptului îi va zdrobi pe cotropitori.

— Renunțați, zise cu glas înghețat regina Tanit. Totul s-a sfârşit.

Regele îşi închipui că n-a auzit bine.

— Ce vrei să spui?
— Armata voastră n-o să lupte.
— Eşti nebună!
— De mulți ani aştept clipa asta, mărturisi Tanit, cu ochii scânteindu-i. N-ai văzut şi n-ai înțeles nimic. Eu, grecoaica batjocorită, înşelată şi dispreţuită, am ştiut să-i lămuresc pe aliații tăi să se îndepărteze puțin câte puțin de un faraon slab şi să se alăture împăratului Persiei. Cresus şi soția sa Mitetis, dornică să-şi răzbune tatăl pe care tu l-ai ucis, mi-au oferit un ajutor de preț. Fiind un emisar iscusit, Cresus i-a convins pe prinții greci să te părăsească. Şi tot el a pregătit atacul, cumpărându-i pe conducătorii triburilor beduine şi pe palestinieni. Perşii nu s-au lovit de împotrivirea acestora şi armata lor de uscat, precum şi flota înaintează iute şi vor ajunge curând în Deltă.
Amasis răsuflă greu.
— Flota mea de război e de zece ori mai mare şi-o s-o distrugă pe a lor! Pedestrimea şi călărimea egipteană o să le spulbere trupele. Fanes din Halicarnas îi va conduce pe mercenarii greci spre o victorie răsunătoare!
Pe chipul lui Tanit se ivi un zâmbet plin de cruzime.
— Biet naiv! Ai vândut apărarea țării tale grecilor fără măcar să-ți dai seama. Fanes şi ofițerii de rang înalt mă ascultă fără crâcnire. Marele tău general i-a dezvăluit lui Cresus

planurile apărării egiptene şi niciun mercenar nu va lupta împotriva viitorului său stăpân, împăratul Persiei.

— Udja comandă flota!

— Cancelarul ştie ce e mai bine pentru el. Întrucât ține la viața şi la privilegiile sale, a ales să predea toate corăbiile egiptene flotei persane. Nicio corabie nu va fi scufundată, iar Cambyses se va arăta mărinimos cu demnitarii care i se vor supune. Deja palatul ăsta nu mai e al tău.

O durere crâncenă îi sfâşie pieptul lui Amasis.

— Udja… Şi Udja m-a trădat!

— S-a dat şi el după cum bate vântul, spuse zeflemitor regina, şi va deveni un slujitor devotat al împăratului. Cât despre căpetenia iscoadelor tale, Henat, am avut grijă să-şi piardă ochii şi urechile. Lipsit de Casa tălmacilor, nu s-a gândit decât la problemele din lăuntrul regatului şi la lupta sa măruntă cu judecătorul Gem. Dacă se poartă cu înțelepciune, o să capete un rang înalt care să-i aducă onoruri, dar n-o să-i ofere nicio putere. Magistratul însă va fi înlăturat din slujbă. Vechii justiții a lui Maat, pe care ai încălcat-o atât de des, îi va lua locul cea a perşilor. În sfârşit, Egiptul o să dispară!

— Fiul nostru, Psammetic… O să ridice poporul la luptă şi o să țină piept vrăjmaşului!

— Oare smintitul ăla doreşte să-şi pună capăt zilelor?

— Tanit… E vorba despre fiul nostru!

— N-are decât să aleagă de partea cui vrea să fie. Dacă greşeşte, va plăti cu viața.

Durerea spori. Rămas fără aer, Amasis fu nevoit să se aşeze.

— Ce plăcere să te văd suferind şi prăbuşindu-te! Fermecat de grecii care te dispreţuiesc, ai dus Egiptul la decădere şi ruină.

Mâine el nu va mai fi decât o provincie a Imperiului persan. În ziua când ți-am distrus coiful de general victorios, ți- am nimicit magia. Şi toată povestea cu scribul ucigaş mi-a folosit de minune. Nevinovatul ăla îndărătnic şi complicii săi vor avea dreptul la o execuție în piața cea mare.

— Tanit… E un vis urât! Nu mă urăşti chiar atât de mult!

Regina izbucni în râs.

— Leneş, bețiv, desfrânat, războinic decăzut, un naiv care nu e în stare să-și dea seama cine sunt cu adevărat cei care-l înconjoară… Îți meriți soarta.

— Sais, capitala mea! Ea o să reziste până la capăt.

— Fanes[28] i-o va oferi lui Cambyses şi toți se vor înclina în fața împăratului perşilor. Bizuie-te pe mine: se va bucura de o primire triumfală.

Amasis îşi dădu ochii peste cap, chipul i se

---

[28] Trădarea generalului Fanes din Halicarnas, colaborarea lui *Udja-Hor-resnet* şi complicitatea activă a lui Cresus sunt fapte istorice.

schimonosi, nu mai avu putere nici măcar să-şi ducă mâinile la piept şi se prăbuşi.

Regina o să poruncească să fie depus în mormântul pe care Amasis şi-l pregătise din vreme astfel încât să nu-i tulbure pe egipteni, legați încă de vechile obiceiuri. Perşii vor şti să le impună repede pe ale lor.

Ieşind din odaia răposatului ei soț, Tanit dădu nas în nas cu Henat.

— Majestate, trebuie să-l văd degrabă pe rege!

— Amasis a murit.

— A murit! Şi veştile acestea îngrozitoare…

— Vorbeşte mai limpede.

— E de neînțeles! Perşii nu s-au lovit de nicio împotrivire şi se îndreaptă spre Sais!

— Trebuie să ştim să ne recunoaştem înfrângerea, viteazul meu Henat. Vom cruța astfel multe vieți.

— Majestate, asta înseamnă… stăpânire persană.

— Doreşti să-i înfrunți?

Henat nu cugetă prea mult.

— Nu văd cum!

— Atunci, împacă-te cu ceea ce se întâmplă şi vei rămâne intendentul palatului.

Henat consimți.

— Fă pregătirile pentru sosirea lui Cambyses, porunci Tanit. Vreau un banchet somptuos.

În toiul nopții, Divina Adoratoare o duse pe Nitis lângă lacul sacru[29] al zeiței Mut, având forma unui corn de lună.

Bătrâna doamnă şi tânăra preoteasă contemplară apele argintii pe care un vânt rece le făcea să se unduiască.

— Iată obârşia lumii, grăi Divina Adoratoare. Mut este în acelaşi timp mamă şi moarte, mama care ne dăruie existența pământească şi moartea care ne readuce la viața universului. Şi în această noapte tulbure, zeița a hotărât să se arate sub chipul ei cel mai de temut.

Răsărind din beznă, o leoaică veni să bea apă din lac. Liniştea era desăvârşită, Nitis auzea plescăiturile din limbă ale animalului.

După ce-şi potoli setea, fiara îşi întoarse capul spre cele două femei. Ochii îi deveniră roşii ca sângele, trupul i se încordă, gata parcă de atac.

Divina Adoratoare o apucă pe Nitis de încheietura mâinii, îndemnând-o să nu se mişte.

Înfruntarea părea fără sfârşit.

Leoaica scoase un răget, zgârie pământul cu ghearele, se răsuci şi dispăru.

— În numeroase rânduri, de-a lungul domniei mele, mărturisi suverana de la Karnak, am supus-o. S-a culcat la picioarele mele, am mângâiat-o şi i-am redat puterea de a lupta

---

[29] *Isheru.*

împotriva demonilor. Astăzi nu mai reuşesc decât s-o opresc să ne sfâşie. Furia ei e neştirbită ne vesteşte suferință şi distrugere. Cârmuitorii noştri au trădat-o pe Maat, clipa răzbunării zeilor se apropie. Ochiul lui Ra va pârjoli lumea noastră şi leoaica se va hrăni cu sângele oamenilor.

— Nu puteți împiedica acest dezastru, Majestate?

— Am descifrat prea târziu papirusul criptat.

— Poate că judecătorul Gem va ajunge la timp şi-l va convinge pe rege să zădărnicească planurile uneltitorilor.

Divina Adoratoare rămase tăcută.

*

Liniştit, Bebon se obişnuia cu noua lui viață tebană. De când judecătorul Gem plecase, templul de la Karnak nu mai era înconjurat de gărzi. Putând să plece şi să se întoarcă după voia inimii, actorul o vizită des pe Aurora şi căra bucuros vasele cu miere.

Nu-i luă mult să descopere cele mai bune taverne din oraş şi să lege prietenii cu tot felul de petrecăreți, iubitori de femei şi vinuri alese. Totuşi, ducea lipsa călătoriilor şi a rolurilor de zei pe care le juca altădată. Nu trebuia însă decât să aibă răbdare, căci regele Amasis, lămurit de-acum, o să se descotorosească de regină, o să-i osândească la moarte pe uneltitori şi o să le servească perşilor o înfrângere usturătoare.

Una peste alta, nesăbuitul de Kel avusese

dreptate să lupte împotriva sorţii vitrege. Unit pe veci cu Nitis, devenită preoteasă a lui Hathor şi urmaşă a Divinei Adoratoare, va ajunge scrib al arhivelor şi o să citească pe săturate vechi texte păstrate în Casa Vieţii din Karnak. Înţelegându-se de minune între ei, trăind o dragoste fără pată, Kel şi Nitis vor ieşi rar din templu. N-avea rost să le vorbească despre întoarcerea la Sais. Iar Vânt-de-Miazănoapte, ale cărui merite fuseseră recunoscute, ducea un trai dulce, cum nici nu visase.

Poftit la un banchet de către marele intendent, Bebon se lăsă pe mâinile slujitorilor care se îngrijiră de părul şi de unghiile sale, apoi îl parfumară. La sfârşit îşi puse o perucă aşa cum se purta şi îmbrăcă o superbă tunică bej, deschis. Ştiind cât de iscusit era bucătarul lui Sheshonq, se mulţumise la prânz doar cu o gustare uşoară. Printre invitaţi se vor număra negreşit şi câteva tebane încântătoare, curioase să afle peripeţiile vieţii sale zbuciumate.

Însă Bebon fu crunt dezamăgit.

Singurii meseni erau Divina Adoratoare, Sheshonq, Nitis şi Kel. Şi nu domnea câtuşi de puţin veselia.

— Chem divinităţile la masa de seară, se rugă Divina Adoratoare. Fie ca ele să se adune în jurul nostru şi să fie mulţumite de înfăţişarea delicată a bucatelor pe care le oferim lor.

Luând câte o fărâmă din fiecare fel de mâncare,

Divina Adoratoare umplu o tavă pentru cei nevăzuți.

Brusc, Bebon simți nişte prezențe ciudate în preajmă. Deşi neîncrezător din fire, trebui să recunoască totuşi că dorința bătrânei doamne se împlinise.

— Să prețuim cum se cuvine această clipă de pace, când lumea de dincolo şi cea de aici sunt legate, îi sfătui ea. Şi-acum putem să mâncăm şi să bem.

Divina Adoratoare făcu să treacă din mână în mână o cupă cu vin şi împărți pâinea. Astfel, Osiris, sânge al viței-de-vie şi grâu răsărit după moartea bobului, întreținea viața.

Sheshonq nici nu gustă din delicioasa marinată de peşte.

— Am veşti groaznice, zise el cu glasul întretăiat de suspine. Cambyses, împăratul perşilor, a zdrobit puțina armată strânsă de Psammetic, fiul regelui Amasis. Sunt morți amândoi.

— Saisul a fost cucerit? întrebă Nitis.

— Saisul şi celelalte oraşe din Deltă. Chiar şi Memphisul a căzut. Generalul Fanes din Halicarnas s-a înțeles cu vrăjmaşul, iar cancelarul Udja s-a învoit să-l sprijine. Ca să spulbere orice încercare de împotrivire, Cambyses l-a ucis pe taurul Apis. De-aici înainte legea celui mai puternic va domni în Egipt.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Nitis şi ai lui Kel. Bebon însă reuşi să facă pe nepăsătorul.

— Perşii îşi continuă cucerirea, adăugă Sheshonq. Viitoarea lor țintă e Theba.
— Le vom ține piept! făgădui Kel.
— N-avem mijloacele necesare, rosti apăsat Divina Adoratoare. Iar Cambyses nu va cuteza să se atingă de Karnak. Voi, în schimb, trebuie să plecați. Ție, Nitis, îți încredințez un sipet ce conține țesăturile sacre menite s-o domolească pe leoaica primejdioasă. Tot în el se află şi giulgiul lui Osiris folosit la celebrarea misterelor. Grație lui şi a ştiinței tale de preoteasă a lui Neit, vei apăra înțelepciunea noastră şi vei duce mai departe moştenirea lăsată de strămoşi. Tu, scribule Kel, vei fi inițiat la noapte şi vei cunoaşte tainele cerului, ale pământului şi ale obârşiei stelelor. Vei fi însuflețit de o nouă viață şi vei deveni un fiu spiritual în stare să lupte pentru libertatea regatului. În zori veți părăsi Karnakul împreună. Doar o pereche cum sunteți voi doi va triumfa asupra nenorocirii.
— Unde vom merge, Majestate? întrebă Nitis.
— În Nubia. Un permis de trecere scris chiar de mine vă va îngădui să treceți hotarul Elefantinei. Apoi veți urma drumul de-a lungul Nilului. Un semn al cerului o să vă ajute să ajungeți într-un sat a cărui căpetenie îl venerează pe zeul Amon. Acolo veți fi în siguranță şi veți pregăti întoarcerea lui Maat în Egipt.

După noaptea inițierii, Kel nu simțea nici pic de oboseală. Mintea şi sufletul se deschiseseră către o lume spirituală ale cărei taine erau dezvăluite la Karnak de secole întregi doar inițiaților. Se apropia ora să părăsească templul şi pe Divina Adoratoare. Gândul îi zbură la Mai-marele său din Casa tălmacilor, ucis pentru că oprise papirusul criptat şi încercase să-l descifreze. Dar regina şi complicii ei hotărâseră să le curme viața tuturor colegilor lui, astfel încât Egiptul să rămână surd şi orb şi să îngăduie perşilor să pregătească atacul fără ştirea regelui Amasis, prea încrezător în aliații săi greci. Iar el, Kel, slujise drept țap ispăşitor, la sfaturile „prietenului” său Demos, înlăturat apoi şi el.

Zeii se răzbunau pe o cârmuire care nu ținuse seama de calea lui Maat. Alături de Nitis, scribul va continua să lupte, adunându-i laolaltă pe potrivnicii perşilor. Chiar dacă şansele de izbândă păreau firave, nu vor renunța.

— Vin cu voi, zise Bebon. Vânt-de-Miazănoapte şi cu mine avem nevoie să ne dezmorțim picioarele.

— Călătoria aceasta o să fie presărată cu mari primejdii.

— Mă vezi rămânând singur aici? În Nubia, o să facem măşti frumoase şi voi înjgheba o trupă de divinități în stare să joace marile mituri!

Cei doi prieteni se îmbrățişară.

Vânt-de-Miazănoapte se aşeză în fruntea unui şir de măgari robuşti, încărcaţi cu merinde, burdufuri cu apă, veşminte, lucruri trebuincioase îngrijirii trupului, unelte pentru scris şi arme.

— Trebuie să plecaţi, îi zise Divina Adoratoare lui Nitis.

— Mi-ar fi plăcut atât de mult să rămân lângă Majestatea Voastră!

— Destinul tău e altul. Împreună cu Kel alcătuieşti o pereche vrednică să domnească. Totuşi, va trebui să luptaţi din umbră fără să trageţi niciun folos de pe urma strădaniilor voastre şi fără să vă pierdeţi niciodată curajul. În afară de Bebon, să n-aveţi alţi prieteni şi să nu vă bizuiţi decât pe voi înşivă. A sosit vremea nenorocirii şi a împotrivirii şi doar voi întruchipaţi speranţa.

Nitis, Kel, Bebon şi Vânt-de-Miazănoapte se plecară adânc în faţa suveranei.

Şi caravana se urni din loc, luând-o spre miazăzi.

*

— Mâine, Majestate, perşii vor fi la Theba, grăi marele intendent.

— E timpul să te pui la adăpost, socoti Divina Adoratoare.

— Doar mă cunoaşteţi, nu-mi place să umblu de colo-colo. Să mă îndepărtez de Majestatea Voastră ar însemna pentru mine o pedeapsă greu

de îndurat.

— Cambyses n-o să ne cruțe, Sheshonq. O să ne ucidă şi o să devasteze Karnakul. Grație zeilor, o parte din templu va dăinui, dar credincioşii lui Amon vor fi măcelăriți.

— Am încercat să vă slujesc statornic şi să ajut la bunăstarea acestei provincii. Ar fi nedemn să fug.

Obişnuită să-şi stăpânească emoțiile, bătrâna doamnă se mărgini să-i arunce o privire plină de recunoştință, care-l tulbură pe marele intendent.

— Să mergem la capela mea funerară de la Medinet Habu[30], ceru ea. Acolo voi săvârşi ultima faptă a domniei mele adoptând-o pe Nitocris, ultima Divină Adoratoare.

Străbătând Nilul, suverana le mulțumi zeilor pentru că-i oferiseră atâtea favoruri. În decursul îndelungatei sale vieți, soția lui Amon se străduise să absoarbă puterea lui binefăcătoare şi s-o răspândească în jurul ei.

Pereții capelei erau acoperiți cu coloane de hieroglife care reluau marile teme din *Textele piramidelor.* Bătrâna doamnă îi descrise tinerei

---

[30] Din păcate, această capelă a fost distrusă, dar încă mai pot fi admirate locaşurile de veci ale altor Divine Adoratoare. Sarcofagul lui Ankh-nes-nefer-ib-Ra, capodoperă a artei egiptene, a fost descoperit de expediția franceză din 1832. Considerat neinteresant de autoritățile statului, sarcofagul a ajuns la British Museum. Textele sale, de o importanță capitală, dar prea puțin cunoscute, evocă destinul spiritual al Divinei Adoratoare.

Nitocris ritualurile cele mai importante care o ridicau la cel mai înalt rang spiritual din regat şi îi vorbi pe larg despre îndatoririle ce-i reveneau de-acum. Astfel, datina se transmitea mai presus de timpul şi de spaţiul omenesc, ca şi cum cotropirea persană[31] nici nu exista.

— Nut, zeiţa Cerului, îi înconjoară pe cei vii cu braţele sale, aminti Divina Adoratoare. Magia ei ne va ocroti şi făpturile noastre vor fi apărate de orice rău. *Ka-ul* nostru nu se va despărţi de noi.

Mama şi fiica spirituală se întoarseră la Karnak. Favorit şi Acrobat îşi întâmpinară cu nespusă bucurie stăpâna.

Şi de pe acoperişul scăldat în soare al templului amândouă priviră iureşul perşilor, care distruseseră totul în calea lor, apoi se năpustiră urlând spre marea poartă din lemn aurit, după ce călcară în picioare trupul lipsit de viaţă al marelui intendent Sheshonq.

— Mi-e frică, mărturisi tânăra Nitocris.

— Strânge-te lângă mine şi închide ochii, îi porunci Mama sa.

Curând, paşii ucigaşilor aveau să răsune pe scara de piatră. Cu ochii ridicaţi spre cer, Divina Adoratoare rosti formulele transformării în lumină.

*

---

[31] După ce a ordonat distrugerea capelei lui Ankh-nes-nefer-ib-Ra, Cambyses a pus să-i fie arsă mumia.

După ce trecu de hotarul Elefantinei şi de prima cataractă, caravana condusă de Vânt-de-Miazănoapte pătrunse adânc în Nubia.

Întrucât nu ducea lipsă de nimic, Bebon găsea această călătorie tare plăcută, dar începea să-şi piardă răbdarea. Faimosul semn se lăsa aşteptat!

Cocoţată în vârful unui arbore, o pasăre mare, cu un cioc foarte lung îi observa. La apropierea lor, îşi desfăcu aripile largi şi începu să se învârtă deasupra lor.

— E *ba,* sufletul nemuritor al Divinei Adoratoare, spuse Nitis. Se hrăneşte cu razele soarelui şi o să ne călăuzească spre ținta călătoriei noastre.

De altfel, pasărea nu-i mai părăsi şi-i conduse până într-un sat unde se adăpostiseră soldații garnizoanei din Elefantina şi oameni de rând care îşi dădeau seama că nu pot ține piept perşilor. Cu toții doreau să lupte din umbră şi să recucerească, puțin câte puțin, terenul pierdut. Îşi aleseseră şi o căpetenie în fața căreia îi aduseră acum pe noii sosiți.

Bebon rămase cu gura căscată.

— Nu, nu sunteți cine cred eu!

— Ba da, chiar eu sunt, zise judecătorul Gem, şi n-aveți de ce să vă mai temeți, întrucât adevărul a fost scos la lumină. Când am sosit la Memphis, am aflat de moartea lui Amasis. Nu încăpea nicio îndoială în privința victoriei

perşilor, aşa că era o prostie din partea mea să mă întorc la Sais. Aş fi fost ucis numaidecât. Prin urmare, am hotărât să-i adun pe cei care au destul curaj pentru a continua lupta. La vârsta mea, să comand mi se pare o povară prea grea. Dar voi sunteți tineri şi o veți putea lua asupra voastră.

Bebon se pregătea să aducă unele argumente împotriva acestui plan, când o nubiană superbă, purtând în jurul şoldurilor doar o fustă din fibre de palmier, ce servea mai degrabă drept podoabă decât acoperământ, îi oferi o băutură de culoare roşie.

— Ceai de hibiscus, îl lămuri ea. Prospețimea lui alungă pe dată gândurile negre şi dă putere. Iar tu simt că eşti un războinic de mare forță.

Bebon n-o contrazise.

— Unde ai găsit planta asta?

— Departe de sat.

— Mi-ar plăcea să-ți văd grădina.

— Atunci, haide să mergem acolo!

Judecătorul Gem se aşeză pe o rogojină.

— Actorul nostru o să prețuiască noua lui viață! Eu, unul, m-am înşelat amarnic. Şi când justiția rătăceşte calea, țara se îndreaptă spre pierzanie. O să-mi îndrept greşeala luptând sub ordinele voastre, scribule Kel, şi-i vom alunga pe barbari din Cele Două Regate.

La sfârşitul unei cine uşoare, la care nu luă parte şi Bebon, prea absorbit să pătrundă tainele

plantelor în tovărăşia iniţiatoarei sale, Kel şi Nitis urcară pe o dună aurită de razele asfinţitului. Vânt-de-Miazănoapte se culcă la picioarele lor.

Cu privirea întoarsă spre un Egipt suferind, îşi făgăduiră să-l elibereze[32].

[32] În anul 405 î. Hr., faraonul Amyrteu, sprijinindu-se pe reţelele de rezistenţă, a reuşit să-i alunge pe invadatori. După aceea, Egiptul faraonic a cunoscut ultima sa perioadă de libertate şi de suveranitate până în anul 342, data celei de-a doua ocupaţii persane (iraniene). Aceasta a fost urmată de invaziile greacă (anul 333), romană (anul 30), creştină (în anul 383 d. Hr. s-a ordonat, printr-un edict, închiderea templelor), bizantină (anul 395) şi arabă (anul 639). Dinastiile s-au stins, însă mesajul lor dăinuie şi astăzi.

În seria de autor CHRISTIAN JACQ au apărut:

Seria „Piatra luminii“

Nefer cel tăcut

Femeia înțeleaptă

Paneb cel zelos

Locașul adevărului

Seria „Misterele lui Osiris“

Arborele vieții

Uneltirile răului

Calea de foc

Marele secret

Seria „Mozart“

Marele magician

Fiul luminii

Afacerea Tutankhamon

Ce dulce e viața la umbra palmierilor

Din dragoste pentru Philae

Într-un regat aflat sub amenințarea invaziei grecilor, lupta pentru putere s-a transformat într-un veritabil măcel. Soarta tânărului scrib Kel e pusă la grea încercare, e acuzat pe nedrept de uciderea colegilor săi.
Pentru a-și demonstra nevinovăția are nevoie de ajutor, singura pe care poate conta este minunata Nitis, tânăra preoteasă care îl iubește cu disperare. Dar Nitis dispare, a fost răpită. Fapt ce-l aduce pe tânărul scrib în pragul nebuniei. Nu îi mai pasă de nimic, nici de onoarea sa, nici de misteriosul papirus, nici măcar de soarta Egiptului: trebuie să o găsească pe Nitis și să o elibereze.

editura rao

ISBN 978-606-93182-4-9

www.rao.ro
www.raobooks.com